

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:60 • 27 Haziran '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

**Kışkırtmalara
ve savaş çığırtkanlığına son!
Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkları
tayin etmelidir!**

İÇİNDEKİLER

"1000 operasyon"un bir parçası olarak

Sivas Katliamı

Bu ateş sizi de yakacak! 6

Berlin'de onbinlerce

emekçi yürüdü 13

Güç ve eylem birliği

üzerine (Orta Sayfa) 14-16

Birlik görüşmeleri raporundan 18-19

General Motors işçileri grevde . 22

Zindan Direnişi'nin dersleri

ve yeni dönemin görevleri . . 28-29

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:60 ● 27 Haziran 1998

Fiyatı: 100 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

c-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytaç Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 85

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel: 0 (372) 252 25 92

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL
Yurt dışı 130 DM Yurt dışı 260 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

-TL için :0079219-2

-DM için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan

Ülkede Gündem gazetesi Batman bürosu bombalandı. MGK daha önce sembolleşmiş kontra saldırılarının benzerlerini tercih ediyor. Böylece de hem terörün süreceğinin mesajını veriyor hem de "temiz" kalıyor. Zira bu aralar birkaç çapulcu-tetikçisini içeri attı. Halbuki her yeni gün sermaye devleti, MGK ve kontr-gerillanın içiçeliğini kanıtlarıyla dolu. Son olarak Serler Matbaası sahibi Serdar Ilıcak'ı Büyük Çekmece Emniyet

Müdürü şöyle tehdit ediyor: "Hadımköy Zırhlı Birlikleri Tugay Komutanı: Matbaada bundan sonra devrimci-yurtsever-sosyalist basının basılmayacak, basılırsa matbaaya yönelik bilinmeyen güçlerin eylemler yapabilir." Tepede ordu, sözcüsü polis ve sonrasında da kontra. Tablo daha açık olabilir miydi? Biz ise ilan ediyoruz ki:Sömürülen ve ezilenlerin sesi basınımda manşetlerden, kızıl puntolarla "Devrim" yazana dek bir an bile

durduramazsınız bizi. Cesaretiniz yetmez! "Mülkün temeli" olan sermaye adaletinin hukuk terörü de aralıksız sürüyor. 59. sayımızda "IMF sermaye adına mutlu döndü ülkemizden" yazısı "sınıfsal ayrımcılık ve kin gütmekten", "Geleneksel çevrelere zorunlu hatırlatmalar" adlı EKİM'den yaptığımız alıntı ise "terör örgütünün açıklamasına yer vermekten" toplatıldı. Sermaye kendi diliyle ifade etse de bizi anlatmış bulunuyor: Bizim temel hedefimiz

devrim, temel uğraşımız partinin inşasıdır. Komünist işçi basınına legal planda engelleyemeyecekleri gibi onun asıl güvencesi yeraltı basınına ulaşamıyorlar bile. Zavallı sermaye bekçileri size söylüyoruz: gücünüz yetmez!

Tekstil İşçileri Bülteni çıktı. Demokrasi ve devrim adlı kitabımız ise bu hafta basılmış olacak. Proletaryanın Kızıl Bayrak'ı bu 2 Temmuz'da da Ankara'da, eylem alanlarında dalgalanacak!

Yakında kitapçılarda!

Kıbrısta savaş ıgırtkanlığına son!

Kıbrıs'ın kaderini Kıbrıs halkları tayin etmelidir!

14 Haziran'da, Natasha-1 adlı geminin, "Kıbrıs Rum kesimine füze taşıdığı" gerekçesiyle Gelibolu açıklarında 30 saat durdurulmasıyla başlayan, Kıbrıs halklarının tepesinde F-16 yarışlarıyla ve karşılıklı tehditlerle sürdürülen bir "Kıbrıs'ta savaş rüzgarları" temsili daha sergilendi. Türkiye'de (takip etme şansımız olmamasına rağmen büyük ihtimalle Yunanistan'da da) mehmecik medya bir haftayı aşkın bir süre boyunca savaş naraları attı. "Kamuoyunu" ırkçı-şoven saçmalarla kışkırtmaya çalıştı.

Darbeci/kontr-gerillacı/sömürgeci Türk ordusuna "vatan kurtaran aslan" cıllarının da çekilmeye çalışıldığı bu bir hafta boyunca, her iki yakanın sermaye gruplarının esas gündemi ise Avrupa Birliği'nin Cardiff'teki zirvesiydi. Yani sermaye sınıfları, Kıbrıs halklarını jet gürültüleriyle dehşete düşürdükleri, iki komşu halkı ırkçı-şoven ıkeliliklerle avutmaya çalıştıkları günlerde, her zaman olduğu gibi, çıkar hesaplarındaydılar. Bir bardak suda koparılan fırtınanın altında, biraz da, iki devletin AB'deki çatışmada üstünlük kurma istekleri yatıyordu.

Özellikle Türkiye devletinin Avrupa tutkusu ile Aralık'taki Lüksemburg zirvesinde uğradığı bozgun ve bu vesileyle ABD'ye kölece bağımlılığı pekiştirmesi hesaba katılırsa bugünkü süreç daha iyi anlaşılacaktır. TC, aklısıra Kıbrıs'ı koz olarak kullanmak istemiştir. Ama Sam Amcası'nın telefonla ricaları da işe yaramamış ve Cardiff'ten, bir kez daha Türkiye lehine hiçbir şey çıkmamıştır. Bu aynı günlerde Türkiye'de bulunan IMF heyeti ile karşılıklı övgülerin de, AB'ye ilişkin heveslere bir katkıda bulunamayacağı bir kez daha görülmüştür.

Her iki yakanın burjuva politikaları, Kıbrıs'ın sözde bağımsızlığa kavuştuğu 1959'dan bu yana, ağır birliği etmişçesine Türk-Yunan düşmanlığının tarihi köklerinden, Türk (ya da Yunan) ulusunun çıkarlarından dem vurur. Uyuşmazlığın tarihsel kökenleri bir nesnellığe işaret etmekle birlikte iki devlet arasındaki uyuşmazlığın (bu çerçevede Kıbrıs sorununun) bugün taşıdığı anlam, emperyalist dünya sistemi ve bu sistemin daha anlamlı parçaları olmak için çırpınan Türk ve Yunan sermaye sınıfları ile bunların çatışan çıkarları dışta tutularak açıklanamaz. Uzakdoğu'da, Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, yani dünyanın her yanında olduğu gibi, Ege'de de savaş isteyen savaştan çıkarı olan tek güç vardır, emperyalizm ve onun "yerli" işbirlikçileri.

Türk-Yunan uyuşmazlığı ve Kıbrıs sorununda, dünyanın jandarması ve en büyük silah tüccarı ABD'nin Ege'de havanın sürekli "sıcak" kalmasını sağlayarak ve her iki ülkenin silahlanmasına "yardım" ederek ne kadar kar ettiği düşünülmelidir. Aynı şekilde İngiltere ve Avrupa'nın diğer emperyalist odakları ile Rusya'nın çıkarları hesaba katılmalıdır. Uşaklık-efendilik ilişkileri ve iç rekabet bir yana, dünya sermayesi giderek daha çok bütünlüğe kavuştuğuna göre, Türk ve Yunan sermaye sınıflarının emperyalizmle (ve tabii ki birbiriyle) daha çok bütünleşen çıkarları da gözönüne alınmalıdır. Aslında, nasıl Türk ve Yunan halklarının kaderi ortaksa, Türk ve Yunan sermaye sınıflarının da kaderi ortaktır. Her iki devlet de NATO üyesidir, ABD yanlısıdır, Avrupayla bütünleşmek için uğraşmaktadır. Her iki devletteki zaman zaman öne çıkarılan Avrupa ya da Amerika karşıtı akımların varlığına karşı bu böyledir. Her iki devlet de, kuruluşlarından bu yana hem Batı, hem de Doğu ile arasını bozmamaya özen göstermiştir. Bütün bunlar, bu devletler açısından birer iradi seçenekten ziyade, dünya sisteminin zorunlu kıldığı tercihlerdir.

Bugün, iki yakada ezilen sınıfların örgütlü politika yapamadığı koşullarda her fırsatta savaş naraları atan Türk ve Yunan devletlerinin, yarın bağımsız sınıf politikasında birleşen-kardeşleşen bir işçi sınıfı hareketinin geliştiği koşullarda nasıl elele verebileceği de görülecektir. Kapitalizmin tarihinde defalarca yaşanan aynı şey Ege'de de kaçınılmaz biçimde yaşanacaktır. Bir yandan her iki yakanın proletaryası, azgın bir şovenizm propagandası ile zehirlenir, Türk-Yunan düşmanlığının tarihsel kökenleri döne döne pişirilirken, diğer yandan iki yakanın kapitalistleri kapalı kapılar ardında imzaladıkları "ikili anlaşmalarla" ortak kötü talihlerini değiştirmeye çalışacaklardır.

Bugün, sürekli bir savaş gerekçesi olarak Türk ve Yunan halklarının karşısına çıkarılan Ege'de kara-deniz-hava

sınırları ile Kıbrıs'ın kaderi sorunu, ne bu iki ülke burjuvazisi ve ne de emperyalizm tarafından çözülebilecek bir sorun değildir. Çözülemez; çünkü öncelikle çözümü istenmemektedir. Emperyalist odakların, bölge devletlerini silahlandırmaktan sağladıkları kar başta olmak üzere çıkarı Ege'nin sürekli kaynamasındadır. Türk ve Yunan devletleri ve burjuvazileri için ise, her "iç" bunalım döneminde döne döne kullanabilecekleri hazır bir "dış sorun"dur Kıbrıs ve Ege suları. 200 yıllık tarihine 2 büyük emperyalist paylaşım savaşı ile bitip tükenmek bilmeyen bölgesel savaşları sığdıran kapitalizm ücretli-emek sömürsünün yanı sıra, nasıl kanla beslendiğini çoktan kanıtlamış bulunuyor. Hiç bir tarihsel, sosyal, ekonomik vd. düşmanlığı-çatışması olmayan halkları birbirine kırdırmayı başarabilen dünya sermaye sistemi için, Ege'deki gibi "kökü tarihe uzanan" uyuşmazlıkların bulunduğu bölgeler biçilmiş kaftandır. Emperyalist kapitalizmin Ege'deki uyuşmazlığın çözülmesine katkı bir yana, daha da kışkırtmak isteyeceği açıktır.

Emperyalizm için bölgedeki bir başka çıkar kapısı, uyuşmazlığın temel gerekçelerinden biri yapılan Kıbrıs'ın bizzat kendisidir. Çürüyen kapitalist sistemin biraz daha ayakta kalabilmek için gizlilik temelinde yeniden örgütlediği (kontrolaştırdığı) devletlerinin çeşitli insanlık suçları için seçtiği merkezlerden biridir Kıbrıs. Singapur gibi, Kıbrıs da bir serbest(her türlü kirli işin serbestliği anlamında) bölge yapılmaya çalışılmaktadır. Hatta, henüz resmiyete geçmemekle birlikte, uzun zamandır uygulanan bir statü, bölge devletleri ve emperyalist odaklar, kontra çeteleri ve mafya gibi her türden

suç örgüt "gizli" üs olarak kullanma konusunda aralarında "centilmenlik" anlaşmasını çoktan imzalamışlardır.

Sadece Susurluk dosyalarına geçtiği kadarıyla ve sadece Türk tarafının kullandığı kadarıyla; Çatlı'nın da sık sık kaldığı Asil Nadir'e ait Jasmin Court oteli, kara paraların aklandığı First Merchant Bank, kirli işlerde kullanılmak üzere emniyete 622 koli içinde silah hediye eden HASPRO şirketinin sahibi Ertan Tinar, Kıbrıslı aydın Kutlu Adalı'nın Uzi marka silahla vurulması vb. vb. çürüyen sermayenin Kıbrıs üzerindeki kirli plan ve uygulamalarını göstermeye yetmektedir. Kıbrıs, kumarın, fuhşun, silah ve uyuşturucu ticaretinin serbestçe yapıldığı uluslararası bir batakhaneye haline getirilmiştir. Çürüyen sermayenin bölge ve Kıbrıs halkları aleyhine korumaya çalıştığı bu kirli çıkarlardır. Onlar, Kıbrıs halklarının kendi kaderini tayin etmesini kesinlikle istemezler. Çünkü emekçi halklar asla bir batakhanede yaşamayı kabul etmeyeceklerdir.

Görüldüğü gibi, Kıbrıs halkının da, Ege'nin iki yakasının da kurtuluşu çürüyen sermayenin çeteleşen diktatörlüklerinden kurtuluşuna bağlıdır. Kıbrıs halklarının kaderi, Türk ve Yunan proletaryasının toplumsal kurtuluş mücadelesine kopmaz bağlarla bağlıdır. Kıbrıs'ın iki halkı, ortak olan kaderlerini ya emperyalizmin kirli ellerine teslim ederek, dün olduğu gibi bugün de savaşa ve yıkıma boyun eğecek, ya da Türk ve Yunan proletaryasının kaderiyle birleştirerek gerçek kurtuluş için birlikte mücadeleyi seçecektir. Tüm dünyaya olduğu gibi, Ege ve Akdeniz'e de barış, sosyalizmle gelecektir.

Türk-Yunan uyuşmazlığının tarihsel kökeni

Her bunalımda Türk ve Yunan burjuva devletlerinin (her ikisinin de kendi cephesinden ve şoven bir kampanyaya eşlik edecek şekilde) dile getirdiği “iki halk arasındaki tarihi düşmanlıklar”ın varıp dayandığı nokta, gene o dönemin egemen sınıfları arasındaki çekişme ve çatışmalarda halkın çektiği acılardır.

Fransız Devrimi'nin etkisiyle hızlanan ulusal uyanışlardan, Osmanlı İmparatorluğu'nun ilk nasibi, Yunan bağımsızlık mücadelesi olmuştu. Yunanistan'ın İmparatorluk'tan ayrılmasını engelleyemeyen Osmanlı hanedanı, hiç olmazsa Kıbrıs'taki egemenliğini sürdürme gayretine düştü. 1830'da bağımsız Yunanistan Krallığı kurulmasıyla sonuçlanan Yunan ulusal ayaklanması sırasında, etnik bir destek vermemesine rağmen Kıbrıs Rumlarının temsilcisi kabul edilen Başpiskopos ve Rumların ileri gelenleri Osmanlı valisi tarafından idam edildi. Feodal Osmanlı despotizminin, zayıf karşısında bilenen kılıcı güçlü karşısında kınından çıkmıyordu. Avrupa'da yükselen kapitalizm, sadece Avrupa'daki krallıkların altını bir bir oymakla kalmıyor, Osmanlı İmparatorluğu gibi, daha geri bir iktisadi yapıya sahip toprakları da sömürgeleştirerek ilerliyordu. Osmanlı bu yılları sadece Avrupa'daki topraklarında gelişen ulusal ayaklanmalarla değil, ekonomik düzeninin temellerini oyan kapitalist gelişmelere karşı da direnmekle geçiriyordu. Ama içeride kapitalist üretime geçişe direnme ile, dışarıya karşı kapitülasyonlara boyun eğme aynı sürecin birbirini inkar eden iki farklı boyutunu oluşturdu. Kapitalizmin beşiği İngiltere'ye verilen ticari tavizleri siyasi tavizler izledi.

1878'de İngiltere Kıbrıs'ın denetimini ele geçirdi. Kapitalist İngiliz idaresinin, Ortodoks Kilisesi'nin vergi toplama hakkını kaldırmasıyla Kıbrıs'ta yeni bir çiftçi ve tüccar sınıfı oluştu. Bundan sonra artık Kıbrıs sorunu, doğrudan Kıbrıs halklarının söz söylediği ulusal boyutlara oturacaktı. Nihayet ulusal bir hareket ve İngiliz sömürgecilğine karşı örgütlü bir mücadelenin başlaması bu gelişmelerden sonra mümkün oldu. Ulusal Kıbrıslı Savaşçılar Örgütü (EOKA), Albay Grivas yönetiminde Kıbrıs'taki İngiliz sömürgecilğine karşı mücadeleye başladı.

Kıbrıs sorunu ilk kez 1954'te Birleşmiş Milletler'e taşınarak uluslararası bir niteliğe kavuşturuldu. O güne kadar bir sorunun varlığını bile inkar eden İngiltere, bu gelişmeden sonra, ada üzerindeki haklarını korumak için böl-yönet taktiği uygulamaya

başladı. 1923 Lozan Antlaşması'yla Kıbrıs üzerindeki hak iddialarından tamamıyla vazgeçmiş olan Türkiye'yi yeniden Kıbrıs'ta hak iddia etmeye kışkırttı. 1955'te İstanbul'daki Rum karşıtı ayaklanmalar bu tezgahın doruk noktası oldu. Türkiye'nin, “Kıbrıs Türklerinin hakları” savunusuna karşı Yunanistan'ın “kendi kaderini tayin” savunusunun meşruluğu, uluslararası arenada Türkiye'nin desteksiz kalmasına neden oluyordu. Ortaya sürülen gerekçelerin samimiyetsizliği, Yunanistan'ın ENOSİS'le formüle edilen Kıbrıs'ın Yunanistan'a bağlanması emelleriyle, Türkiye'nin Kıbrıs Türklerinin yaşamını da hiçe sayan komploları yeterince açıklıyor. Hem bölge devletleri ve hem de emperyalizm için asıl sorun hep Kıbrıs'ın stratejik konumu olageldi. Özellikle de İkinci Dünya Savaşı'ndan itibaren adanın önemi iyice arttı.

1955 Londra Konferansı tarafından, Türk ve Yunan devletleri Kıbrıs sorununun ilgili tarafları olarak belirlenmesinden sonra Kıbrıs, Türk-Yunan ilişkilerinin temel boyutlarından biri haline geldi. Konferanstan iki yıl sonra İngiltere'nin, Ortadoğu politikasının erimesi ve gücünü yitirmesi üzerine, Kıbrıs üzerindeki denetimini kısmen bırakmaya razı olmasıyla, konunun Türk-Yunan ilişkileriyle ilgili boyutu daha da belirgin hale geldi. Bu belirginlik Türk-Yunan ilişkilerinin daha da gerilmesini ve 1958'deki kanlı çatışmalarla da, Kıbrıs sorununun İngiliz sömürmesine karşı mücadeleden Türk-Yunan sorununa dönüşme sürecini tamamlamasını sağladı. Bizzat Türk devleti tarafından bunun için Kıbrıs'a gönderilmiş olan faşist Türk örgütlerinin gerçekleştirdiği katliamlarla başlayan olayların, '59'da iki devletin görüşmeleriyle yatıştırılmasından sonra, nispeten sakin geçen bir dönemin ardından, '63 sonu '64 başında yeniden kanlı şiddet olayları patlak verdi.

Makarios'un '63 Kasımı'nda

yardımcısı Küçük'e bir anayasa değişiklik tasarısı sunmasının ardından, sorun, yine Kıbrıs Rum yönetimi tarafından uluslararası düzeye taşındı, adaya BM barış gücünün gönderilmesi ve bir arabulucu atanması sağlandı. Kıbrıs Rum yönetimi ayrıca Sovyetler'in de yardımını istedi. Türk kesimi ise adanın yönetiminden ayrılmakla yetinmeyecek, yöneticilerin kışkırtmasıyla halk denetlenemeyen bölgelerde toplanacaktı. Coğrafi bölünmenin ilk adımları böylece atılmış oluyordu. Bu “bölücü” tutumda Türk devleti yalnız değildi. Büyük ağabey de adanın paylaşılmasını savunmaya başlamıştı. Batı savunmasının en duyarlı kanadındaki iki müttefik arasından anlaşmazlık ABD emperyalizminin hem işine geliyor, hem rahatsız ediyordu. ABD'nin bu çelişkili çıkarları, bir yandan ABD yanlısı bu iki devleti silahlandırmanın getirdiği büyük karlar, diğer yandan NATO'nun güney kanadını güçlü tutma isteği. ABD'nin bugüne dek izlediği ikili taktiğin temelinde, hep bu çelişkili çıkarları yattı. Yani ne sorunun tamamen ortadan kaldırılması ve ne de bir savaşa dönüşecek kadar derinleştirilmesi yanlısı oldu. İki ülkeyi görüşmeler yoluyla sorunu çözmeye ikna etmeye çalıştı. İki ülkede de hükümetler, hatta rejimler değişti ama Amerika yandaşlığı değişmedi. '67'darbesiyle iktidarı ele geçiren albaylar cuntası da aynı tutumu sürdürdü.

Aynı yıl Kıbrıs Rum askerlerinin ayaklanan iki Türk kasabasına karşı giriştiği kıyımın ardından yaşanan gelişmeler durumu bu temelden değiştirecekti. Türk devletinin istila tehdidi üzerine, olası bir istilayı önlemek için NATO devreye giriyor, Yunanistan Türkiye'nin isteklerini hemen kabul ediyor ve General Grivas ile Yunan askerleri adayı terk ediyordu. Yunanistan'dan umudunu kesen Kıbrıs Rum yönetimi (Makarios) ise ENOSİS planlarını terkederek ve siyasi güçlerin büyük çoğunluğunu arkasına alarak daha gerçekçi

çözümler aramaya başladı. Böylece '74'e kadar sonuçsuz biçimde sürececek görüşmeler süreci başlatıldı. Bu yeni dönemi belirleyen bir başka (ve temel etmen) Yunanistan'da '67, Türkiye'de Mart '71'den itibaren işbaşında bulunan askeri cuntaların ikirciksiz Amerikan uşaklığıdır. Yani it dalaşını bir süreliğine hafifleten ABD'nin cuntacılar üzerindeki, bölgedeki çıkarlarını koruma amaçlı baskısıdır. Bu basınç 1973-74 olaylarına kadar etkisini gösterdi. '74'te, Yunan cuntasının bir darbeyle Makarios'u devirmesi üzerine çıkan karışıklığı fırsat bilen Ecevit hükümeti adayı işgal etti. Binlerce ölü, kayıp, yaralı, 200 binin üzerinde mülteci ve 20-40 bin arasında bir işgalci gücün adaya yerleşmesiyle sonuçlanan bu işgal, önce 1975'te Kıbrıs Türk Federe Devleti'nin, 1983'te ise bağımsız KKTC'nin kurulmasının yolunu açtı. Ama ondan önce, adada darbeyle işbaşına getirilen Kıbrıs Rum yönetimi ve hemen ertesi gün Yunanistan'daki albaylar cuntası devrilecekti.

Adanın bu şekilde bölünmesi kuşkusuz Kıbrıs sorununu çözmedi. Zaten bölünmeyi savunanların da ne böyle bir amacı ve ne de isteği vardı. ABD'nin konuyla ilgili amaçlarına, hatta çelişen çıkarlarına yukarıda işaret edildi. Türk ve Yunan devletleri için de, bazı yerel-ölgül ihtiyaçlar dışında, sorunun özü aynıdır. Kıbrıs sorunu, her iki ülkenin kapitalist devletleri için bir silahlanma gerekçesi, bir şovenizm malzemesi ve iki ülke emekçileriyle Kıbrıs halklarının başı üzerinde sallanan bir Demokles kılıcı olan “savaş” tehdidinin ana malzemesidir. Tüm bunlara ek olarak, iyi bir gündem saptırma malzemesi olarak kullanılabildiği de defalarca ispatlanmıştır.

Sonuç olarak, sermaye sınıflarının Kıbrıs sorununu açıklamada kullanageldikleri “düşmanlığın tarihsel kökenleri” bizzat Kıbrıs toplumunun tarihi tarafından, süreç içinde temelden değiştirilmiş bulunuyor. Bugün sorun, Kıbrıslı işçi-emekçilerle emperyalizmin ada üzerindeki kirli emelleri ve Türk ve Yunan sermaye devletleri arasındaki çelişkidir. Kıbrıs sorununun çözümü, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıslı emekçilerin kendi kaderlerini tayin etmelerine, bölgenin emperyalist-kapitalist zincirden koparılmasına bağlıdır. Bir emekçi olarak geçmişte egemenlerin oyunlarına gelmiş olmak, bugün de aynı hatayı sürdürmeyi gerektirmiyor. Tüm dünya proletaryası gibi, Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum işçiler de kardeşler. Kıbrıs'ın kaderini de bu kardeşliğin örgütlü bir mücadele birliği halinde kendini ifade edebilmesi belirleyecektir.

Kıbrıs sorunu ve Mehmetçik medyanın savaş çığırtkanlığı

Son "füze krizi" denilebilir ki, tamamıyla mehmetçik medya tarafından yaratıldı ve gene onun tarafından bitirildi.

Natasha-1'in 14 Haziran'da başlayan ve 30 saat süren gözetimi boyunca medya, S-300'ler üzerinden öyle bir yaygara kopardı ki, Türkiye'de neden bir ekmek sıkıntısı başgöstermedi şaşılır. Yaygaradan çok sonra, 18 Haziran tarihli Radikal, olayı "S-300 cehaleti" başlığıyla manşete çıkarıyordu. Kendisi de mehmetçik medya ailesinin bir ferdi olan Radikal'in "cehalet" diyerek küçümsediği (aslında önemini küçültmeye çalıştığı) durumun cehaletle falan ilgisi yoktu. Cehalet, giderilebilir bir durum olarak daha olumlu, içerik olarak daha masumcadır. Mehmetçik medya ise, her uşak gibi aşağılık bir yalancı, pis bir savaş kışkırtıcısıdır.

Kıbrıs'ın almayı düşündüğü S-300'lerin balistik menzili yalnızca 40, oysa Kıbrıs-Anamur arasındaki mesafe ortalama 120 kilometredir. Ama mehmetçik medya, "Türkiye'nin yarısı tehdit altında" diye bağırır. İşin daha komik yanı ise S-300'lerin karadan havaya fırlatılma amaçlı yapılmış olması. Mehmetçik medya bunu bilmez mi? Bilir tabii. Ama "emir demiri keser" demişler. Görev aşkıyla yanıp tutuşan mehmetçik medya da emir karşısında bildiklerini unuttur. Bir gün önce, "yarısı tehdit altındaki" ülkenin haritalarını çizip, gelişmeyi deprem olarak nitelendirirken, bir gün sonra böyle bir olay olmamış, çünkü manşetlerini savaş histerisi kaplamamış gibi başka konuları ön plana çıkarır.

Hemen ardından iki kontra devletin Kıbrıs semalarındaki jet

yarışı başlayacaktır. Tabii bizim mehmetçik medya yine görev başında. Orduya, silaha ve savaşa dizilen övgüleri, devletin ağzından verilen tehditler takip eder. Demirel şöyle dedi, Yılmaz böyle dedi... Tümünde bir böbürlenme, bir muhatabı aşağılama vardır. "Yunanistan'ın adaya yolladığı 4 jete karşı Türkiye 6 jet yolla"mış, "Tehdit bertaraf edilecek"miş, "Kıbrıs Türkü yalnız değil"miş vb. vb... Tabii tüm bunlar, ya "üst düzey bir askeri yetkili" ya da gene "üst düzey" bir sivil ağzından aktarılır. Rumların panik olduğu (Lefkoşa muhabirinin Rum kesimine geçip paniği bizzat izlemesi mümkün olmadığına göre) bile hiç utanmadan ifade edilebilir.

Jet yarışı üzerinden yazılıp söylenenler, ordunun, Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaşın kirli suçlarından arındırılmasına yetmese de, mehmetçik medya bağırıma devam eder: En kanlı ordu bizim ordu... Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org/>

İki gün önce S-300'ler konusunda gösterdikleri "cehaleti" aratırcasına, iki devletin elindeki askeri güç sayılıp dökülerek, "biz Yunan'a üç atarız-beş atarız" böbürlenmeleri başlar. Mehmetçik medyanın bülbülleri de şakiyacaktı tabii ki. Fikri sefaletlerini kültürel ve ahlaki sefaletle bütünleştiren o iğrenç dille kamuoyu, "korkak, kafasız, zavallı, Saddam'ın Avrupalısı" Yunan'a karşı dolduruldukça doldurulur. Aslında Yunan'a (sırası geldikçe Ermeni-Yahudi-Rus'a) itham edilen tüm bu özellikler medyanın kendine ve satılık kalemlerine özgü özelliklerdir. Bu nedenle medya bülbülleri çok yakından tanıdıkları bu kimliği ayrıntılarıyla tarif edebilmektedirler.

Türk işçi ve emekçisi bu satılmış kimliği gayet iyi tanıyor artık. İşçi ve emekçilere, gençliğe ve Kürt halkına karşı kullandığı o aşağılık küfürlerinden tanıyor. Asalak burjuvazinin tüm ağız kokusu medya borusundan yayılıyor çünkü ortalığa. Gelişen her harekete karşı korku ve paniğini ilk yansıtan da medya oluyor. Sivas katliamında, Susurluk bataklığında, gazetelerin bombalanması-gazetecilerin katledilmesinde takındığı aşağılık yandaşlıktan tanıyor. Bu nedenle, yıllardır sınıf hareketinin hedeflerinden biri haline gelmiştir. "Satılmış medya!" hemen her kitle eyleminde gösterilen temel tepkilerden biridir. Tıpkı "katil devlet!" tepkisinde olduğu gibi, hareketin kendiliğinden yapısı bile mehmetçik medya hakkında belirli bir bilinç geliştirmiş durumdadır. Bu nedendir ki medyanın sesinin son gücüyle savaş naraları atması ekmek satışlarını zerre kadar

Eksen Yayıncılık

Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı . 175 000 TL.
4. Devrimci Hareket Reformist Eğilim . . 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) . . 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi . . . 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) . 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi . 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
19. Gebze Direişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler . . 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) . 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. . . . 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler . . . 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt . . . 650 000 TL.

“1000 operasyon”un bir parçası olarak Sivas Katliamı

Bu ateş sizi de yakacak!

Bundan beş yıl önce, tarih 2 Temmuz 1993... Yer Sivas... Pir Sultan Abdal Kültür Etkinlikleri çerçevesinde Sivas hareketli günler yaşıyordu. Ama bu hareketlilik yalnızca etkinliklerden değil, aynı zamanda etkinliklere yönelik provokatif intikam çağrılarının kaynaklanıyordu. Cuma namazından çıkan insanlık düşmanları, ellerinde “kimin tarafından hazırlandığı meçhul” “Müslüman’a” hitabıyla başlayan küçük bildirilerle ilk olarak cami önünde birikmeye başladılar. Buradan sloganlarla harekete geçilip Kültür Merkezi’ne doğru yüründü. Daha sonra “organize olmadığı” iddia edilen katliamın öncesinde herhalde “kendiliğinden” hazırlanan pankartlar ve bayraklar açıldı. Pankartlarda ve sloganlarda insanlığa ait ne varsa, ona karşı kin kusuluyordu. Kültür Merkezi’nin önündeki kitap standları talan edildi. Etkinlikler öncesi inşa edilen Pir Sultan heykeli kazmalarla parçalandı. Saat 13:30’da ise düğmelerine basılan faşist-gerici güruh hedefine kilitlendi, hedef etkinliklere katılanların bulunduğu Madımak Oteli idi.

Madımak Oteli saat 14:00’te taşlanmaya başlandı. İnsanlık düşmanı bu güruh ellerine ne geçerse otele fırlatıyor, aralarından bazıları balyozlarla otelin duvarlarına vuruyordu. Otelin önündeki araçlar ters çevrilip ateşe verildi. Daha sonra da tüm otel. İçinde insanlığa ait ne varsa kül edilerek.... 35 sanatçı, 35 aydın, 35 insan... Sivas’ta diri diri yakıldılar. Katledildiler.

“Devlet oradadır!”

İlk açıklamalar o dönemin başbakanı T. Çiller tarafından yapıldı, Çiller ölen onlarca insanla, bir o kadar da ağır yaralıyla ve ellibette ki yanan yüreklerle alay edercesine açıkladı: “Otelin kuşatan vatandaşlarımıza hiçbir şey olmamıştır” ve ekledi “devlet oradadır!” Evet devletin orada olduğundan kimsenin şüphesi yoktu. Hangi araç, hangi maşa kullanılırsa kullanılsın bu kirli operasyonların komuta merkezi aynıydı, sermaye devleti. Sermaye devleti tıpkı köy yakmalarda, zorunlu göçlerde, katliamlarda, işkencede, kaçırma/kaybetmelerde, cezaevlerinde olduğu gibi varlığını hissettiriyordu.

Bu ellerin kiri daha sonradan Susurluk’la su yüzüne çıkacak ve kitlelerin bilincine kazınacaktı. “1000 operasyon”dan bahsedilecekti, hem de düzenin en yetkili “tosuncuk”ları tarafından. Sivas yalnızca bunlardan biriydi. Sivas’ta emri yerine getirenler dinci-faşist gerici bir güruhtu. Fakat bu da sermaye düzenin diğer kirli operasyonlarında olduğu gibi kuşkusuz bir kontr-gerilla organizasyonuydu. Bu organizasyonlar/operasyonlar işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilen kesimlerin hafızasından hiçbir zaman kazınmadı.

“Sivas’ın katili devlettir!”

Sivas Katliamı’nın ardından kitleler teşhisi gecikmeden koydu: “Katil devlet!” Sokaklara taşan tepki kendini yüzbinlerle ifade ediyordu. İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere doğrudan sermaye devletini hedef alan sloganların, devrimci bir atmosferin hakim olduğu gösteriler, o zaman da tıpkı bugün karşımıza çıkan sinsi oyunlarla boşa çıkarılmaya çalışıldı. Amaç bir kez daha tepkileri törpülemek, düzen içi kanallara akıtmaktı. Fakat, daha ilk gününde gösterilere katılmaya yeltenen, katliamın iktidardaki ortaklarından SHP’li Erdal İnönü ve diğer partililer yoğun protestolara hedef oldu. Bu tepkiler sonucu binaya sığınmak zorunda kaldıkları günleri bir daha unutmadılar.

Doğrudan sermaye devletini hedef alan tepkiler, düzen cephesinde “milli birlik ve beraberlik” çağrılılarıyla karşılandı. Üçüncü

sağcısıyla, “sol”cusuyla, parlamentosuyla, medyasıyla hep bir ağızdan tekrarladılar “yurdumuz üzerindeki kara bulutlar” hikayesini. İP’iyle, SHP’siyle ve CHP’siyle yükselen muhalefeti düzen içi kanallara akıtma ve sözde “laiklik-ilericilik” adına düpedüz MGK çizgisine yedekleme çabası artarak sürdü.

Aklananlar ve burjuva adaletin ikiyüzlülüğü

Katliamdan sonraki soruşturmalar daha çok birkaç günah keçisi üzerinden gündeme geldi. Birkaç tane diyoruz, çünkü Madımak Oteli’nin pencerelerinden itfaiye merdiveni kullanılarak kurtarılmaya çalışan yaralıları ilişkin “Kafirleri kurtarıyorlar, izin vermeyelim!” çığırtkanlığıyla katliamdan şans eseri kurtulanları da linç etmeye çağıran dönemin RP’li belediye başkanı ve belediye meclisi üyeleri yalnızca “sistemimizin selameti açısından”

geçici olarak görevden alındı. Sermaye devletinin pervasızlığı, katliamda maşa olarak kullanılan dinci-faşist katilleri aklamaları ve bu yobazlar güruhunu tahrik sonucu galeyana gelmiş bir grup olarak sunmalarıyla kendini en açık bir biçimde ortaya koydu.

Sanıkların yargılanma süreçlerine gelince. İlk yargılama döneminde, özellikle dönemin başbakanı ve içişleri bakanı tarafından olayların başsorumlusu olarak yazar Aziz Nesin gösteriliyordu. Olaylarda “milletimizin manevi değerlerine hakaret”ten doğan ağır tahrik ana neden olarak sunuluyordu. Hatta Aziz Nesin hakkında da olaylara sebebiyet vermekten soruşturma açılması gündeme geldi. Duruşmalarda sanıklar her defasında mağdur avukatlarının, basının üzerine saldırıyor, kendilerinden emin tekbir getirerek orayı bir şov alanına dönüştürüyorlardı. 35 insanın ölümüne neden olan olaylardan dolayı birkaç yıllık hapis cezalarıyla, hatta iyi hallerinden ve ağır tahrik unsurundan kaynaklı ceza indirimleriyle sonuçlandı ilk perde.

Oysa 28 Şubat sonrası dönemde sermaye devleti “irtica tehdidi” çerçevesinde değişen tutumuna Sivas katliamının istismarını da alet etti. Katliamın sorumlusu olan bu aynı devlet bu kez “irtica karşıtlığı”nı Sivas katliamı davası üzerinden de gösterme yoluna giderek sanıkları bu kez idamla yargılandı ve idam kararları çıktı. Artık sermaye devleti “laiklik-şeriat” ikilemi üzerinden yeni bir oyun oynuyordu. Susurluk sonrası süreçte alabildiğine yıpranmışlığını giderebilmek için kirli işlerine alet ettiklerini gözden çıkarması gerekiyordu.

Bu ikiyüzlü tutum burjuva adaletinin gerçek niteliğini, düzenin siyasi manevralarına paralel olarak nasıl şekillendiğini yeterli açıklıkta gösteriyor. Ne Sivas katliamının, ne de sermaye devletinin önceki ve sonraki kirli operasyonlarının hesabı kolayından verilemez. “Emekçilerin hafızası kuvvetlidir, kolay unutmazlar!” Unutturamayacaklar!

1000 operasyondan biri:

Sivas provokasyonu

Böyle bir süreç içinde
2 Temmuzlar
ya da benzeri olaylarda
ne doğal muhalif bir alevi
kimliğe vedeklenmeye,
ne “mazlum” rolü içinde
sivasal anlamda
demokratlık bulmaya
ne de “laik” kimlik
burjuvaziye bırakılmasın
diye MGK’nın peşinde
sürüklenmekle devrimcilik
yapılabilir.

Bu karışık sürecin basit
çözümü emek-sermaye
celiskisini esas almaktır.

itirafı aslında bu saldırının düzeyini gösteriyor. Buna bir de bu itiraftaki pervasızlığı eklemeliyiz. Zira kontr-gerilla kurumları hiç de kendi başına buyruk değil. Dahası en başından beri sadece varlıkları değil her türlü pratikleri de MGK onayı-yönlendirmesinin ürünüdürler.

2 Temmuz 1993'te sermaye iktidarı bu operasyon-provokasyonlardan birini Sivas'ta hayata geçirdi. Pir Sultan Anma Etkinlikleri çerçevesinde Sivas'a gelen ilerici, demokrat insanlar, aydınlar ve özellikle Aziz Nesin'e karşı basında bir “ateist-dinsiz” demagojik söylemli saldırı başlatıldı. Kontr-gerillanın doğrudan örgütlediği şeriatçı-faşist gerici grup etkinlik merkezlerine ve kaldıkları otele yönlendirildi. Madımak Oteli bu gerici grup tarafından yakıldı. Burada 35 ilerici, demokrat katledildi. Güpegündüz ve şehir merkezinde bu gerici organize saldırılar saatlerce sürerken ne DYP-SHP hükümeti, ne de sözde “laik” ordu birşeyler yapma gereği duydu. En sonunda harekete geçtiklerinde askerler otelin yanısını seyretmek ve gerici kitleye sırtını dönüp nöbet tutmak dışında birşey yapmadılar. Bu yüzden olsa gerek başbakan Tansu Çiller, “Allah’tan göstericilere birşey olmamıştır, gerekli güvenlik önlemlerini aldık” diyebiliyordu. 2 Temmuz sonrası alevi emekçilerinin onbinlerle katıldığı protesto eylemlerinde ise hedefe doğru bir şekilde devlet konuyor ve eylemler “Katil devlet!” sloganlarıyla örülüyordu.

Sermaye devleti bu provokasyonla da iki temel hedef gözetiyordu. Bir yandan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı şeriatçı bir gerici güçle barikat olabilmektir. Bu Sivas’ın neden seçildiğini de açıklamaktadır. Sivas KUKM’nin doğal sınırlarının ve gerilla savaşımının gelip dayandığı bir yerdirdi. Bu yönüyle devletin 1978’de Maraş’ta da benzer bir provokasyon-katliama giriştiğini hatırlamak gerekir. O zaman da gericiliği harekete geçirmede özel bir tarzda “dinsizlik” demagojisi ve kitle arasında “camî çıkışında bomba atıldığı” yalanı kullanılmıştı. Devletin ikinci hesabı bir alevi-sünni mezhep çatışmasını alevlendirmektir. Böylece emek-sermaye çelişkisini perdelemek ve alevi emekçileri kendi mezhebinden burjuvalar üzerinden kemalist sözde “laik” sermaye iktidarına bağlamaktır. Bu ikili hedef benzer bir biçimde Uğur Mumcu’nun devletçe katledilişinde de gözetilmişti. Bir yandan kemalist-laik bir emekçi halk hareketini yedeklemenin şartlarını yaratmak bir yandan ise Mumcu’nun yazılarında PKK’yi karşıya almasına dayanarak KUKM’ne düşmanlığı beslemek. Ama kitleler Mumcu’nun öldürülmesinde de aynı tavrı seçmiş ve hedefe devleti koymuşlardı. Provokasyon bu sınırlarda boşa çıkmıştı.

Bu kısa özet bile bu provokasyonlar şahsında yaşananların güncelliğini göstermektedir. Devlet Susurluk sonrası kontr-gerilla operasyonlarını bir parça dizginlerken aslında kendi hedeflerine değişik süreçlerle ulaşmaktadır. Bilinmelidir ki, bugün MGK’nın “laiklik” cephesine katılmak, dünkü protesto

eylemlerinde son derece açık olan “katil devlet” bilincine ihanettir. Mumcu cinayeti ve Sivas katliamı üzerinden sermaye iktidarının oynamak istediği oyunun piyonu olmaktır. Bugün “laiklik” cephesinde olmak, tetikçilerin açığa çıkması karşılığında (birkaç katilin Akın Birdal suikastinde yakalanmasında olduğu gibi) baş katillerin, katliam planlayıcılarının, kayıpların faili MGK ve kontr-gerilla devletini aklamaktır. Böyle davranıldığı sürece devlet, daha bugünden yeni katliam ve provokasyonlara girişebilecektir. Devletin kontra saldırıları bu geri bilincin, bu saptırma çabasının hakim hale gelmesiyle Susurluk öncesi düzeeyine çıkmaya başlamıştır. İzmir’de 4 devrimcinin birden kaybedilmesinde olduğu gibi fail-i devlet kayıplar yeniden yaşanmakta, ilerici, devrimci ve yurtseverler güpegündüz öldürülmekte ve İHD Başkanı İHD binasında kurşun yağmuruna tutulabilmektedir. Birkaç tetikçi yakalamakla da devlet “temiz” kalarak saldırıya devam meşruiyetini de yakalamış oluyor. Devletin saldırısı böyle sayısız örnekle gün geçtikçe pervaslaşıyor. Ülkede Gündem Gazetesi kapatılıyor, Batman bürosu bombalanıyor. Devlet neredeyse kontr-gerillanın en öne çıkmış geçmiş saldırılarını tekrar etmekte ve halkla alay etmektedir. Resmi devlet terörü ise zaten kontr-gerillayı aratmıyor. Ragıp Duran bir röportaj yüzünden içeri atılıyor. İnsan Haklar Vakfı, Diyarbakır’da açıldıktan 4 saat sonra kapatılıyor. Burjuva adalet mekanizması işliyor. İşkenceyle adam öldüren polis 1,5 yıl ceza alırken, baklava çalan dört çocuk ise “çete” suçlamasıyla 6 yıla mahkum ediliyor.

Bu tablonun bir yüzünde kitlelerin çok değişik propagandalarla düzene bağlanması ve aldatılması bulunmaktadır. Sermaye devleti 2 Temmuz’ları da bu vesileyle kullanmakta kontr-gerilla sisteminin devamı için kemalist-laik devlet pozları takınmaktadır. Bugün de bunda sosyal demokrasi kritik bir rol oynamaktadır. Sivas katliamı sırasında hükümete ortak olan ve sesini çıkarmayan SHP böylece katliama ortak olmuştu. Ardılı CHP ise tüm çabasını bunu gözden kaçırmak, alevi emekçilerin öfkesinin rantını ve oyunu kazanmak için

demagojik laflara ayırdı. Asıl olarak ise aleviciliği körükledi, alevi burjuvaları eliyle hareketi kontrol altına almaya çalıştı. Hem bu siyasi rant savaşı hem de alevi emekçileri kontrol için ayrı bir parti kurma ihtiyacı çerçevesinde Barış Partisi kuruldu. Böylece Ali Rıza Veziroğlu gibi alevi sermayedarı çevresinde gerici bir mezhepçilik ve MGK'cılık yapılmaya başlandı. CHP ve BP anti-şeriatçı, laik bir söylemle çıkarak hem demagoji yapmaya hem de ekonomik planda sermaye iktidarının saldırılarının perdelenmesine çalıştılar. Bu SHP hükümetinin '94 5 Nisan saldırısında yönetimde olmasına da uygundu. Bugün aynı CHP işi özelleştirmenin aktif savunuculuğuna kadar taşıyabilmiştir. Ana Sol-D'nin zamlarına verilen onaysa artık sıradan bir olaydır. Bu 1980 öncesi CHP'nin Maraş katliamını izleyen, sonra çözüm olarak MHP ile birlikte sıkıyönetimin yaygınlaşmasını sağlayan ve bu arada zam, yoklar, yoksulluklar içeren ekonomik IMF planını uygulamasının sadece tekrarıdır. Bu parti 1923-50 arasının Kürt katliamları ve karne uygulamalarından kök almaktadır. Bu yüzden sosyal demokrat bir parti olarak bu politikalarda rolüne daha da kolay uyum sağlayabilmektedir. Sivas sonrası alevi dernekleri ve BP ile yürütülen alevicilik sadece sosyal demokrasinin rolünü bir süre unutturmasının ardından geri çekildi. BP sahneden çekildi ve bunu CHP'nin desteklenmesi ve piyasaya yeni imajlarla sürülmesi takip etti.

RP ve tüm gericilik ise Sivas'ta gerçek rollerinin ne olduğunu bütün açıklıklarıyla gösterdi. Devlete karşı hiçbir ciddi muhalefetleri olmayan şeriatçı gericilik tüm toplumsal rolünü anti-komünizme göre ayarlamıştır. Bu islami gericilik ki Kanlı Pazar'da ABD filusunu protesto eden anti-emperyalist bir eyleme saldırmış, katliamlara girişmişlerdir. Bu islami gericilik ki MİT'in doğrudan örgütlemesiyle, Hizbullah adıyla Kürdistan'da kontra faaliyetinin bir kolu olmuş, yurtsever, devrimci kesimleri katletmeye yönelmiştir. Siyasal islamın karşı-devrimci rolü açıktır. Ama aynı gerçek bu akımın RP'den radikal kanatlarına kadar devletin tetikçisi rolünün oynandığını unutturmamalıdır. Bu rolü göstermek aynı zamanda FP ile oynanan "mazlum" rolünün gerçek dışılığını da gösterir. 12 Eylül'le ordu yönetiminin kritik uygulamalarından biri siyasal islami güçlendirmek böylece ülke içinde de dışında da "komünizme karşı yeşil kuşak" yaratmaktır. Emperyalist merkezlerden ve doğrudan CIA'den kaynaklı bu "gavur" planı da "laik" ordu tarafından hayata geçirildi. Sadece din dersi zorunluluğu, İmam Hatip'lilerin üniversitelere girme hakkıyla değil, vakıflar, şirketler ekonomik teşviklerle de özellikle tarikatlar desteklendi. Bu tarikatlara sivil-toplum kuruluşu payesi veren liberallerin gizlediğinin ne olduğu yine aynı Sivas'ta açığa çıkıyordu. Bugünkü politika gibi ister "adil düzen"le demagojik muhalefet yapılsın ister Hak-İş kuruluşunda ifade edildiği gibi (1980 öncesi) "sendikalar belki maddi kazanımlar sağlayabiliyor ama manen çökmüş durumdalar" gibi doğrudan dünyada fedakarlık, ahirette huzur politikası yapsınlar, sonuçta dinsel gericilik sermaye sınıfının ihtiyaçlarını yerine getirir. RP ve MHP'nin demagojisini yaptığı

gibi "ne kapitalist, ne komünist" olmayan, bir ekonomik-politik seçenek yoktur. İran İslam Cumhuriyeti örneği de bunu göstermiştir. Yine de bu gerçekler saptırılıp başka anlamlara çekilmemelidir. Zamanında Demirel şöyle demişti: "Bu ülkeye komünizm gelmez, zira halkın %99'u müslümandır." Dinsel gericiliğin karşı-devrimci rolü ile müslüman emekçilerin dini kimliği karıştırılmamalıdır. Devrim için bu kitlelerin dinsizleştirilmesi gerekmediği gibi "halkın değer ve yargı"ları adına onların dini kültürlerini güçlendirmek de gerekmemektedir. Dinin emekçiler üzerindeki en kritik etkisi onun kaderci kimliğidir. Dolayısıyla emekçilerde politik temelde bir hareketlilik yaratıldıkça bu etki zaten kırılır. Bugüne kadar devrimi yapan ülkelerin çoğunda din son derece güçlü bir olguydu. Dolayısıyla da Türkiye bir istisna değil bir özgüllüktür. Nitekim bugün bir burjuva ideolojisi olsa da din, temelde feodal altyapıyla güçlü bir koşutluk gösterir. Kürdistan gibi görece geri bir coğrafyada güçlü bir politik-devrimci savaşıma önderlik edebilmek ve emekçi halkı bu mücadele içinde toplayabilmek kendini "marksist-leninist" ilan eden PKK'ce yürütülebilmektedir. Yani çözüm başarılı bir devrimci politik önderlik sorunudur.

Böyle bir süreç içinde 2 Temmuzlar ya da benzeri olaylarda ne doğal muhalif bir alevi kimliğe yedeklenmeye, ne "mazlum" rolü içinde siyasal anlamda demokratlık bulmaya ne de "laik" kimlik burjuvaziye bırakılmasını diye MGK'nın peşinde sürüklenmekle devrimcilik yapılabilir. Bu karışık sürecin basit çözümü emek-sermaye çelişkisini esas almaktır. Alevi emekçileri aleviciler, sosyal demokratlar, alevi burjuvalardan, müslüman emekçileri dinsel gericilik ve islami burjuvalardan kopartmak ve sınıfsal farklılaşmanın politik sonuçlarına varmasına bilinçli bir destek sunmaktır. Az çok politize her katman-kitleyi gördüğünde ona doğru eğilip, politik tavizler karşılığında onu kazanmaya çalışmak tipik bir ara sınıf politik tutumudur. Bu yüzden de küçük burjuva devrimciliğini de küçük burjuva reformculuğunu da ortak kesen bir olgudur. Küçük burjuva devrimciliği, devrimci demokrasi bunu kitlelere yönelik uygularken küçük burjuva reformculuğu, sosyal reformizm bunu "laik" politizasyon yüzünden devlet ve MGK'ya yönelik yaşayabilmektedirler. Bu akımın sözcüsü olarak İP ve Doğu Perinçek şöyle diyor: "Sincan'da ordunun topları şeriata dönmüştü. Ne yani, şeriata dönmeseydi de emekçilere, halka mı dönseydi. Tabii ki bu gelişmeye sevineceğiz." Devlet aslında bir hainin ağzından işçileri-emekçileri şöyle tehdit ediyor; "Eğer topları şeriata döndüren ordunun arkasında beklemez, kendi talepleriniz için sokağa, eyleme çıkarsanız toplar size de döner." Açık bir darbe tehdidi olan ve "daha önce emekçilere dönük olan toplar", daha 12 Eylül darbesinden tanıyan işçiler-emekçiler için ne yapılması gereği açıktır. Sınıf mücadelelerini yükseltmek, partisi etrafında toplanmak, devrimi güçlendirmek. Ancak bu sayede çeşitli burjuvaların ardında bölünmek, birbirine kırdırılmaktan kurtulabilir ve sömürüden olduğu gibi tüm geri toplumsal-sosyal öğelerden de kurtulabilirler. Zira ancak bir devrim toplumsal kurtuluşun ve özgürleşmenin de şartlarını sağlayabileceklerdir.

Ülkede Gündem Batman bürosu bombalandı

Gerçeğin kalemleri kırılmaz!

Sermaye devleti saldırmaya devam ediyor. En ufak muhalif güce bile tahammülü olmayan faşist sermaye devletin yıllardır devrimci-sosyalist-yurtsever basın üzerindeki baskılarını biliyoruz: Devrimci-sosyalist-yurtsever gazetelerin toplatılıp kapatılmasına, çalışanlarının/dağıtımçıların gözaltına alınıp işkence yapılmasına, kaçırılıp kaybedilmesine, basın bürolarının basılıp bombalanmasına kadar...

Saldırıların devam ettiği şu günlerde (gazetelerin dağıtımının engellendiği, basıldığı matbaaların tehdit edildiği, gazetelerin toplatıldığı) sermaye devleti suç çetelesine bir yenisini daha ekledi:

Ülkede Gündem gazetesinin Batman bürosu bombalandı!

23.6. '98'de İHD'de Ülkede Gündem gazetesi İzmir temsilciliği bir basın açıklaması yaparak gerçeklerden vazgeçmeyerek yollarına devam edeceklerini belirttiler. Gazetenin İzmir Temsilcisi Derya Bektaş'ın, okuduğu açıklamada: "Özgür Ülke Gazetesi'nin merkez binası da dönemin başbakanı Tansu Çiller'in emriyle bombalanmıştı. Ancak Özgür Ülke binasında barut kokusu hala dururken, ertesi gün gazete, Bu ateş sizi de yakar manşeti ile yine okuyucusuna ulaştı. Gerçeğin kalemleri kırılabilseydi o gün kırılırdı. Ama gerçeği karartma çabasından vazgeçmeyen kirli eller, Batman büromuzu bombalayarak, hala emellerine ulaşacaklarını sanıyorlar. Ancak çabaları nafi" dedi.

Ülkede Gündem'in Aralık '97'den beri OHAL'e sokulmadığını, birçok yerde dağıtımın engellendiğini belirterek İzmir'de de çeşitli baskılara maruz kaldıklarını, dağıtımçıların gözaltına alınıp işkence yapıldığını, muhabirlerinin fiili olarak engellendiğini söyledi.

Ülkede Gündem çalışanları fotoğraf makinalarını ve ağızlarını "sansürlüdür" yazılarıyla bantlayarak, kalemlerini siyah kurdele ile bağladılar ve suç unsurlarının bunlar olduğunu söylediler.

İzmir Devrimci Sosyalist Basın Platformu adına: Atılım Gazetesi Aysun Gündüz, özgür basının bugüne kadar büyük bedeller ödediğini, birçok saldırılara maruz kaldığını belirterek bu saldırılara karşı birlik mücadele ve dayanışmaya çağrı yaparak, yurtsever basını desteklediklerini belirtti.

IMF emekçilere saldırılarında yolu düzlemek için sermaye devletiyle izleme anlaşması yapma hazırlığında

Uluslararası Para Fonu (IMF), emperyalizmin talan örgütü olarak bir süredir Türkiye ile görüşmeler yapıyor. Bu görüşmelerin amacı, Türkiye'yi emperyalizmin her türlü sömürsüne hazır hale getirecek bir anlaşma imzalamaktır.

IMF, bu görüşmelere "Türkiye şeffaf ülke" cilalamalarıyla başladı. Sermaye devletin ekonomi bürokratları ve politikacıları ise "IMF ekonomi politikaları konusunda deneyimli, bizim için ön açıcı olacak" şeklinde bu cilalamaya katkıda bulundu. Aslında tam bir sömürü mekanizması olan IMF'nin Türkiye'ye gelmesi böylece sermayedarlar tarafından lütuf olarak kabul ediliyordu. Ekonomi bürokratları, IMF ile yapılacak anlaşmayı; enflasyonda kalıcı başarı ve Türkiye'nin yurtdışındaki kredibilitesinin artırılması için zorunlu görüyorlar. Buna kendileri bile inanmasalar da sermayenin çıkarları gereği olarak böyle açıklıyorlar. Ekonomi bürokratları kendi aralarında dahi bu konuda hem fikir değil. Asya'da prestij kaybeden IMF'nin nasıl olup ta Türkiye'nin kredibilitesini arttırabileceği kaygısı hakim. Burjuva basın da bir süredir bunu böyle ifade ediyor. Türkiye ile benzer kriz koşulları içerisinde bulunan Asya ülkelerinde başarısız olan IMF'nin deneyim ve ekonomi-politikalarının ise Türkiye'de nasıl başarılı olacağı sermaye için merak konusu...

Uluslararası ve yerli sermaye ne kadar cilalarsa cilalasın yapılacak olan "Staff Monitoring Programme" adlı izleme anlaşması yine işçi-emekçilere yönelik yaptırımlarla dolu. IMF'nin zaten baştan beri ortaya koyduğu uygulamalar emekçilere hayatı zehir edecek düzeyde. Anlaşmayla emekçilere dayatılacak faturada şunlar yer alıyor;

*Kamu harcamaları kısıp yatırım ödenekleri kesilecek: Bu programla %40'ını borç faiz ödemelerinin oluşturduğu 1998 yılı bütçesinde %23.6'ya düşürülen personel ödenekleri ile %6.8'e kadar indirilen yatırım payı gelecek yıl daha da geriletebilecek. IMF bu çerçevede '99 yılının bütçesini ve emekçilerin bundan alacağı payı da belirlemiş olacak. IMF heyeti '99 yılının program hedefleri üzerinde de çalışmalar yapıyor. Eğer anlaşma imzalanırsa bu '98 yılının Temmuz ayından itibaren geçerli olacak.

*Emeklilik yaşı yükseltilecek: TBMM Genel Kurul gündemindeki emeklilik yaşını 50-55 öngören tasarıya onay vermeyen Çalışma ve Sosyal

Güvenlik Bakanı Nami Çağan ile Devlet Bakanı Işın Çelebi arasındaki "2000 yılından itibaren yeni işe gireceklerde emeklilik yaşının 56-60'a çıkarılması" uzlaşması dahi IMF tarafından kabul edilmiyor. Bu yaş ortalaması ve prim ödeme gün sayısı yetersiz bulunup yükseltilmesi isteniyor. Burada IMF tarafından somut olarak ortaya konulan emeklilik yaş sınırı ise en az 60-62 dir. Bunun iki saldırı yönü var. Birincisi; eski emeklilik yaş sınırına göre çalışanlara getirilen bir an önce emekli olun yoksa uzun süre beklemek zorunda kalacaksınız tarzında bir dayatmadır. Bu, işçi çıkarmanın bir başka biçimidir aynı zamanda. İkincisi ise Türkiye koşullarında 60-62 gibi bir emeklilik yaş sınırı, saldırının ne kadar dipsiz ve acımasız bir boyutta olduğunu gösterir. Bu sınır Türkiye'de ortalama yaşam süresinin üzerindedir. Yani bu uygulamayla Türkiye'de çalışan nüfusun çoğu ancak mezarda emekli olabilecek.

*Sosyal güvenlik başta olmak üzere "reformlar" bir an önce gerçekleştirilecektir: Reform aldatmacasıyla ortaya sürülen şeyler ise mezarda emekliliğin dayatılması, SSK'nın ve diğer özelleştirmelerin gerçekleştirilmesi ve sermayedarlar lehine, vergi konusunun tekrar düzenlenmesidir.

Ekonomi bürokratları bu programla ortaya konulacak uygulamalardan sadece emeklilik yaş ve priminin fazla arttırılmasına göstermelik olarak karşı çıkıyorlar. Bir yönüyle de mezarda emeklilik dayatmasına karşı oluşacak tepkiden çekiniyorlar. Fakat bir yandan da IMF'nin Asya ülkelerinde açık bir başarısızlığı olmasına ve bu ülkelerin ekonomisini çökertmesine rağmen sermaye devletin ekonomi bürokratları bu talan örgütüne toz kondurmuyorlar. Bakın Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel IMF'nin uygulamalarının yarar getireceği yalanını nasıl yutturmaya çalışıyor;" IMF Asya'da yanılmış olabilir ancak yine de güvenilir bir kurum. Yapılacak programın yurtdışında ve yurtiçinde önemli avantajlar yaratacağına inanıyorum." (Cumhuriyet, 20 Haziran '98)

Aslında sermaye iktidarı hiçbir zaman IMF'nin ekonomi politikalarından bağımsız hareket etmiyor. Yapılacak uygulamalar sürekli görüşmelerle ortaklanıyor. Gündemdeki anlaşma için Hazine Müsteşarı Yener Dinçmen'in söyledikleri bu ilişkiyi fazlasıyla ispatlar niteliktedir. Yener

Dinçmen IMF ile 11 aydır yoğun görüşme içerisinde olduklarını vurgulayarak şunları söylüyor; "Yapacağımız anlaşma belki de bu fiili duruma bir çeşit hukuki zemin kazandıracaktır." Yener Dinçmen "Biz zaten ekonomi-politikalarını IMF ile birlikte planlıyoruz. Anlaşma sadece bu fiili durumu resmileştirecek" demeye getiriyor.

IMF ile 18 aylığına yapılacak anlaşma Türkiye'de tamamlanmadığı için Yener Dinçmen ve diğer üst düzey bürokratlardan oluşan bir heyet 24 Haziran'dan itibaren görüşmeleri ABD'de sürdürüyor. Anlaşma sağlandığında ise temmuz ayından itibaren geçerli olacak.

Bütün bunlara bakıldığında karşımıza çıkan şudur: Emperyalizm uluslararası ekonomi-politikalarını hayata geçirmek için yolunu düzlüyor. Bunun bir ayağı bu tür anlaşmalar ise bir ayağı da son dönemde hayata geçirilmeye çalışılan MAI ve MIGA'dır. Emperyalizm MAI'yle sermaye ihraç ettiği her ülkeye kendi hukuk sistemini götürecek ve işine geldiği gibi uygulayacaktır. IMF'nin özellikle kriz içerisinde olan bağımlı ülkelerin ekonomisiyle yakından ilgilenmesinin sebebi buralarda sömürü mekanizmasının daha üst düzeyde kurulabilmesidir. Güney Kore, Endonezya, Malezya gibi ülkelere gösterilen ilgi bu çerçevededir. IMF'yle yapılacak anlaşmanın diğer ülkelerle karıştırılmaması gerektiği bu anlaşmanın tamamen Türkiye'ye özgü bir anlaşma olacağı ise koca bir yalandır. Çünkü; son dönemde Asya'da boy gösteren kriz giderek yaygınlaşmakta, benzer koşullara sahip Türkiye krizi de giderek derinleşmektedir. Kriz Endonezya'dan Güney Kore'ye, Japonya'ya, İngiltere'ye kadar uzanmaktadır. İngiliz ekonomisi bile sorunlarının çözümünü Asya krizinin çözüme ulaşmasında görmektedir. Japon Yen'inin ABD Doları karşısında sürekli değer kaybetmesi ise krizi besleyen bir başka etkidir. Bunlar uluslararası ekonomi dengelerinde krize geçmiş durumdadır. Ekonomisi zor durumda olan Malezya, IMF müdahalesini istememiştir. Malezya emperyalist müdahaleye kapalı olduğundan değil, IMF'nin sorunun çözümünü sağlayamayacağını bildiği için müdahale istememektedir.

IMF'nin uygulamalarıyla krizin faturasını krizin sorumlusu olan sermaye emperyalist IMF'ye değil Türkiye emekçi

sınıfları ödeyecektir. Kamu harcamalarının kısılması, ücretlerin düşürülmesi anlamına gelirken, SSK'nın tasfiyesi, mezarda emeklilik ve özelleştirmenin hızlandırılmasının emekçileri sürükleyeceği yeni sefalet koşulları da açıktır. Özelleştirmenin hızlanmasıyla TELEKOM, THY, Enerji santralleri, TEKEL, POAŞ, TÜPRAŞ, PETKİM ve SEKA işçilerini işsizlik kapıda beklemektedir. IMF, anlaşmanın 18 aylık bir süreyi kapsamayı dolayısıyla uygulamaların hızlandırılmasının da takipçisi olacağını belirtmektedir. Bu demektir ki sermaye iktidarının oluşabilecek tepkileri hesaplayarak yavaş yavaş devreye sokmaya çalıştığı saldırılar, anlaşmayla birlikte emekçilere hızla dayatılacaktır. IMF ise emekçilere yönelik bu saldırıların takipçisi olacaktır.

Emekçilere yönelik ekonomik saldırılarla politik saldırılar birlikte planlanmaktadır. Emekçilerin elini kolunu bağlayan İller İdaresi Yasası'yla sefalet ücreti dayatması birbirinden bağımsız saldırılar değildir. Sermaye, ekonomik saldırılarını devreye sokarken bunun politik önlemlerini mutlaka alacaktır.

Fakat olayın bir de işçi sınıfı cephesi var. Uzunca bir süredir hayata geçirilen özelleştirme, esnek çalışma, sefalet ücreti gibi dayatmalarla birlikte en küçük bir işçi eylemine yönelen devlet terörü ve yasal engeller, işçi sınıfında bir tepkiyi mayalamakta ve yer yer de açığa çıkarmaktadır.

Uluslararası sermaye ve onun işbirlikçisi yerli sermayedarların ucuz emek gücü üzerinden hesaplar yapıp işkembelerini şişirmelerinin elbette bir son noktası vardır. Onlar bizim alınterimiz üzerinden göbeklerini şişirirken bizim de onlara ve kurulu düzenlerine olan öfkemiz çılgın gibi büyümektedir. Henüz büyük oranda örgütsüz ve patlamaya hazır olan bu öfkemiz gün gelecek örgütlü bir patlamaya dönüşecektir. İşte o zaman bu kan emiciler kaçacak delik arayacaklar. Ülkemizi sömürmek için çağırdıkları emperyalist asalaklarla aynı kötü sonu paylaşıacaklar. Bugün uyguladıkları saldırı paketleri için onlar bizi takip ederken bu sefer takip eden ise biz olacağız, emekçiler olacak; kan, ter ve gözyaşımızın hesabını sormak için...

Dış borçlar ödenmesin!

MAI ve MIGA'ya hayır!

Emperyalist anlaşmalar iptal edilsin!

Krizin faturası kapitalistlere!

Ceyhan Belediyesi'nde greve doğru!

Sermayenin korkularını büyütelim

Ceyhan yerelinde çıkan günlük Atılım Gazetesi'nin 22-23 Haziran tarihli sayılarında ilginç, ilginç olduğu kadar da ilgiye değer yazılar çıktı. Peşpeşe yayınlanan yazılar ya Ceyhan Belediye patronları tarafından yazılmış ya da satılık bir kaleme yazdırılmış. Yazı Ceyhan kamuoyuna. Ama asıl olarak Ceyhan Belediyesi işçilerine sesleniyor. Sermaye çömezi Emin Civelek bu yazıyla, TİS süreçleri tıkanıp grev aşamasına gelmiş olan işçilere kadim dostluğunu ispatlamaya çalışıyor. Fakat bu madalyonun bir yüzü. Madalyonun öteki tarafında ise tehdit ve şantaj var. Sermayenin işçi ve emekçilere duyduğu kin ve nefret var. Civelek işçilere diyor ki, ayağınızı denk alın. Sakın ha yasadışı bir işe karışmayın. Greve çıkarsanız başınıza iş alırsınız vb. vb. ...

Civelek'i böylesine telaşlandıran, tüm burjuva basın üzerinden haçlı seferi başlatmasına neden olan ise komünistlerin bir süre önce TİS süreci üzerine kaleme aldıkları bir bildiri. "Kızıl Bayrak Okuru İşçiler" imzalı bu bildiri beklenilenden de öteye ilgi gördü. Belediye işçileri tarafından büyük bir memnuniyetle karşılandı ve fazlasıyla ilgiye konu oldu. Aynı oranda da Ceyhan Belediye patronunun öfke ve hıncının kabarıp taşmasına. Bildiri eline geçer geçmez sermaye yamağı Civelek'in ilk işi düzenin kolluk kuvvetlerine gidip yardım istemek oldu. Bunun yeterli olmadığını düşünmüş olacak ki, ardından emrindeki burjuva basın üzerinden ideolojik bir saldırı kampanyası başlattı. Önce televizyonlara çıkıp "Kızıl Bayrak'a inanmayın. Bunlar provokatördür, size istediğiniz parayı vereceğim." vaatlerinde bulundu. Ardından yerel burjuva bir gazete olan Atılım'da yukarıda bahsettiğimiz yazılar yayınlandı. Bununla yetinmeyip, bir de bu yazılar gazetenin okunamayabileceği ihtimali gözönünde bulundurularak özel bir bildiri haline getirilip işyerlerine dağıtıldı. Yani Ceyhan halkı söz konusu olduğunda uyuz bir köpek gibi yerinden kalkmaya tenezzül etmeyen Civelek, bir anda dört nala koşmaya başladı. Bu ne telaş bay Civelek? Herhalde suçsuz olduğunuza kendiniz de inanmıyor olmalısınız ki, ne yapacağını bilmemenin telaş ve heyecanını yaşıyorsunuz. Bir bildiri bile ödünüzü kopardı. Bir dahakine ne olur, doğrusu bilemiyoruz.

Bay Civelek'in yazısı baştan sona yalan ve iğrençliklerle dolu. Grevin eşiğine gelmiş belediye işçilerinin kafasını karıştırmak amaçlı yazılmış bu yazılar tam da bu yüzden cevabı fazlasıyla hak ediyor. Bu yapıldığında Civelek üzerinden sermayenin kirli hesapları daha da anlaşılır olacaktır. Yazıyı adım adım takip ederek, Civelek'in yalanlarını bir bir görelim.

"Bu ilçede yaşayan insanların sosyal ve medeni ihtiyaçlarını karşılamak en önde gelen görevimizdir"le başlıyor belediye patronu yalana. Peki ne zaman olmuş bu? Siz bugüne kadar hangi işçi ve emekçinin "sosyal ve medeni" ihtiyaçlarını karşıladınız? 30 milyona mahkum ettiğiniz belediye işçilerinin mi? Yoksa sokakları toz-toprak içerisinde,

kanalizasyonu olmayan yoksulluk içerisinde yaşayan diğer emekçilerin mi? Biz söyleyelim, hiçbirinin! Evet bazılarının "sosyal ve medeni ihtiyaçlarını" karşıladığınız doğru. Ama bunlar Ceyhanlı yoksul işçi ve emekçiler olmamıştır. Sizin gibi tuzu kuru burjuvalara yaptıklarınız herkesçe biliniyor. Hani şu sokaklarını mermer taşlarla döşettiğiniz yerlerde oturanlar yani. Yani, yalan söylüyorsunuz.

Kızıl Bayrak Okuru İşçiler imzalı bildirinin yalan yanlış şeylerle dolu olduğunu, Sovyetler Birliği'nden kalma eski zihniyeti temsil ettiğini söylüyor bay Civelek. Bu sermayenin yıllardır devrimcilere karşı kullandığı, artık herkesin ezberlediği bir başka palavra. Zavallı Civelek yeni birşey söylediğini zannediyor.

Peki neymiş eskiyen? Sermayenin emek sömürüsü mü? Burjuvazinin bütün değerleri kendi kasasında topladığı mı? Bunlar eskidi mi gerçekten? Öyle olmadığını bugün artık çok daha iyi görüyor işçi ve emekçiler. Bir dönem kapitalist babalarının, sosyalist kampın çöküşünden aldıkları güçle, ikiye bölünmüş barış ve mutluluk mavallarıyla dünya halklarını aldatmayı başardı bay Civelek. Fakat aradan geçen yıllar efendilerinizin yalanlarını bir bir ortaya çıkarıp serdi. Sizin barıştan anladığınız, emeğin sömürüsünü rahatça yapabileceğiniz koşullardan başka birşey değil. Bugün işçi ve emekçiler IMF paketleri, özelleştirme, taşeronlaştırma vb. saldırılarla her geçen gün daha sefilleşirken, sizin hala da "emeğin sömürüsü sona ermiştir" demenize kargalar bile güler. Bunu bilinçli yaptığınızı biliyoruz. Zira siz sermayenin sadık uşaklarından birisiniz. Bu yüzdendir ki Ceyhan işçilerinin çıkarlarını savunan bir bildiriye böylesine hınçla saldırıyorsunuz. Kapitalizme tapınıyor, paranın egemen olduğu bu iğrenç sistemin devamı için çalışıyorsunuz. Size sermayedar dememizden yakınıyorsunuz. Peki ya televizyonların ve gazetelerin sizin için yayın yapmalarına ne diyeceksiniz. Aynı yayınlarda işçi Mehmet neden konuşturulmuyor? Çünkü siz farklısınız. Tüm bunlardan sonra kalkıp bir de size sermayedar dediğimiz için bize hiddetleniyorsunuz. Evet siz, aşağılık bir düzenbazsınız. Sosyalizmin eskimediğini size ve sınıfınıza göstereceğiz. İğrenç sisteminizi Türkiye proletaryası, komünist işçi partisi silahıyla kuşanarak yerle bir edecek. Ceyhan işçileri de bu şerefli mertebeye yerini alacaklardan biridir. Herhalde bunu bildiğiniz için olsa gerek, son derece telaşlısınız.

"Çetelere, kontr-gerillaya biz para ayırmıyoruz" diyerek kendini kurtarabileceğini düşünüyorsa, Civelek bununla da iyi bir demagog olduğu kanıtlanmış oluyor. Biz yazımızda çeteleri, kontr-gerillayı besliyorsunuz derken, Civelek'in hizmetinde bulunduğu sınıfın ve devletin karakteristik özelliklerinden birini kastetmiştik. Yoksa bay Civelek'in çeteleri beslediğini değil. Fakat bu neyi değiştirir ki? Televizyonlara çıkıp, içki masasında bir kerede bir işçinin maaşı kadar para harcıyorum diyen siz değil misiniz? Her ikisinin kaynağı da emekçilerin azgınca sömürüsü değil mi? Sahiden siz milyonlarınızı nasıl biriktirdiniz? Yıllardır sefalet ücretine mahkum ettiğiniz işçilerin alınteri ve gözyaşlarından olmasın sakın?

Buraya kadar bay Civelek, kafa karıştırmayı hedefleyen yazısının amacını gizlemeye çalışıyor. Yazının devamında ise gerçek merama geliyor. Şöyle diyor: "Bütçe imkanlarımız dahilinde en iyisini vermeye çalıştık. Grevde olsa bundan daha iyisini kimse veremez. Ya işçi çıkarıp sayısını düşürecek ya da tüm çalışmaları durdurup sendikanın dediğini yapacağız." Devamında ise buna benzer başka ifadeler. "Kurum batar, işçilerimiz perişan olur, aile düzenleri, sosyal hayatları alt üst olur.", "Grev süresince işçilerimiz alacaklarını alamayacaklardır." vb. vb...

Aslında Civelek'in lafı asıl getirmek istediği yer burasıdır. Öncesinde söyledikleri ise kafa karıştırıp, bilinçleri bulandırmak. Böylelikle asıl söylemek istediklerini daha da inandırıcı kılmak içindir.

Civelek "bütçe yetersiz" diyor. Olabilir. Bu Ceyhan işçilerinin sorunu değil. Ceyhan işçileri şimdiye kadar hep bu yalanla aldatıldı. Her TİS dönemi işçilere para yok dendi. Civelek aynı yalana bir kez daha sarılarak, belediye işçilerini aynı oyuna getirmenin hesaplarını yapıyor. Ceyhan Belediye işçileri bu yalana pabuç bırakmamalıdır. TİS sürecinin başlarında, hatırlanırsa patron karşımıza 40-50 milyon gibi bir teklifle çıkmıştı. Şimdi ise 60 milyonun üzerinde bir öneriyle geliyor. Demek ki paranın olmadığı da gerçek değil. Sıkıştığında pekala bulabiliyor. Biz ısrarcı ve dayatıcı olursak, sınıf çıkarlarımıza uygun bir kararlı duruş sergilersek istediğimizi de almayı başarırız. İşvereni 40 milyondan 60 milyona çeken bugüne kadarki ısrarımız oldu. Bunu bugünden sonra da sürdürmeliyiz.

İşveren belli ki grevden çok korkuyor. Grev karşısında yaşadığı tedirginlik bunu gösteriyor.

Belediye işçileri grev silahını bir an önce kuşanarak, hayata geçirmelidir.

Komitelerimizi kurarak hazırlıklarımızı hemen tamamlamalıyız. Zira sermaye şimdiden kendi cephesinden startını vermiş bulunuyor. Civelek'in basına verdiği demeçler bunun en açık kanıtıdır. İşverenin korkularını büyütelim o zaman. Grev diyelim ve kazanalım!

**Yaşasın grev! Yaşasın direniş!
Grev komitelerinde örgütlen!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
SYKB/Adana**

İskenderun işçisi eylem birliği yolunda

Ben yaptım oldu mantığıyla hareket eden burjuvazi ve onun devleti, özelleştirme konusunda da aynı mantıkla hareket ediyor. Petrol Ofisi'nin ve İsdemir'in tez elden satılmasını istiyor. Daha önce değişik yöntemlerin tartışıldığı İsdemir'de “%51 özel sektöre satılsın gerisi kamuda kalsın, bunu da zaman içerisinde hallederiz” açıklamaları yapıyor. Özellikle küçük ölçekli sanayiciler ve ticaret odaları bu %51'den pay almak için girişimlerde bulundular. Aynı zamanda Öz-Çelik İş patronları da Kardemir'de olduğu gibi ya da ona yakın paylaşımda “aslan payı”nın kendilerine verilebilmesi için, bölge sanayicileri, tüccarları ve meslek odalarını da içine alan bir ortaklık düşünüyordu. “Küçükler” kendi aralarında bu paylaşımda daha fazla etkinlik kazanmak için mücadele ediyorlarken devlet 18 Haziran'da İsdemir'in blok satışına ilişkin kararı Özelleştirme Dairesi Başkanlığı'nın açıklaması ve Resmi Gazete'de yayınlanması ile “küçüklerin umudunu kırmış, bu iş büyüklerin işi” dercesine İsdemir'in tüm birimlerini satacağını açıkça ortaya koymuştu.

Öz Çelik İş patronları o güne kadar özelleştirmeye taraf, ancak Kardemir modeli düşüyle yatıp kalkarken, devletin blok satışı açıklaması düşle gerçek arasında heveslerini kursaklarında bıraktı. Bunun üzerine sendika “özelleştirmeye karşıyız” açıklaması yapmak zorunda kaldı. Ardından bölgenin iki çelik patronu Ekinciler ve Yazıcılar Holding İsdemir'i kendilerinin almak istediklerini belirtiyorlardı. Hükümetin yaptığı açıklama bölge sanayici ve işadamlarının da heveslerini kursağında bırakan bir açıklama idi. Demek oluyor ki İsdemir arslanlarla çakalların kavgasını yaşarken, işçiler de bu kavgada kendi mücadele hatlarını ve saflarını bir dizi zorluğa rağmen geliştirmeye çalışıyorlardı.

Devletin açıklamalarını takiben (bir gün sonra) valilikten İsdemir içinde ve çevresinde her türlü toplantı ve propaganda çalışmalarının yasak olduğuna ilişkin bir genelge yayınlanmasın, devletin işi sıkı tutacağı, mücadeleyi sertleştireceğinin işaretlerini veriyor. İşçilerin oluşturduğu Komisyon ise kendi çalışmalarını sürdürüyor. Özelleştirme çalışmalarının yürütüldüğü Petrol Ofisi'nde yetkili Petrol İş sendikası ile yapılan görüşmede; özelleştirme saldırısı karşısında ortak direnç göstermek gerektiği, ofis, liman, İsdemir işçilerinin ve sendikaların oluşturacağı mücadelenin KESK'e bağlı sendikaların da desteğiyle etkili bir sınıf dayanışmasının örülebileceği fikrinden hareketle, Petrol-İş Şube Başkanı, özelleştirme saldırısına karşı olan ve olması gerekenleri 30.06.98'de salonlarında toplantıya çağırdı. İsdemir İşçi Komisyonu, birebir görüşmeler yoluyla toplantının çalışmalarını bizzat sürdürüyor. Bu arada sendika yönetimiyle karşı karşıya kalan komisyon, sendikanın yarattığı boşluğu doldurmak ve genel kurul sürecinin yakın olmasıyla iş sıkıntıları da yaşıyor. Özellikle de işçiyile ilişkileri tamamen zayıflamış olan sendika yönetiminin yitirdiği prestiji kazanmak büyük bir sorun. Temsilciler kurulu toplantısı yapan Petrol İş'in olağanüstü toplantısı daha önceden belirtilen eylem kararına yönelik bir toplantı. Bu toplantıdan sonra, Petrol-İş'te özelleştirme karşıtı sendikaların yapacağı toplantı, ortak mücadelenin örgütlenme toplantısı da olacak. Ve eylem birliği, mitingle ve işyerinde üretimden gelen gücün kullanılması gibi yöntemlerle sürdürülecek. Sonuç olarak '98 grevinden sonra İsdemir işçisi daha zor bir süreci ve sorunlarını, yaz sıcaklığıyla mücadele sıcaklığını birarada yaşayacak. Kendi örgütü olarak gördüğü sendika ve onun yöneticileri, tam da ihtiyacı olduğu bir dönemde hak alma mücadelesi aracı olmaktan çıkmış, kendine karşı kampta konumlanmış patronlar düzeninde “patronculuk” oynuyor. Öncü partisinin yoksunluğu koşullarında kendi başına bir deney ve kazanım elde edecektir. İşçi sınıfının komünistlerin önderliğine ve yönlendiriciliğine ihtiyacı yakıcı bir sorun olarak duruyor. Komünistlerin iradi müdahalelerinin öneminin olağanüstü arttığı bir dönemden geçiyoruz. Bunun sorumluluğu parti sorumluluğudur. Bu sorumluluğun gerekleri yapılacaktır.

Köhler işçisi direniş okulunda

“Sermaye devletin işçi sınıfına saldırısı gün geçtikçe daha da artmaktadır. Bunun çilesini ise emekçi halk ve işçiler olarak biz çekmekteyiz. Çünkü patronlar çok kazanmak için saldırıyı artırıyor. Yaşam koşulları gün geçtikçe daha ağırlaşıyor.” Bu satırlar Tekstil İşçileri Bülteni'nin 9. sayısında, okur mektupları köşesinde yayınlanan, tekstil işçisi bir kardeşimizin mektubunda yer alıyor. Sermaye yani patronlar sınıfı çok kazanmak için saldırıyor diyor. Peki nedir bu saldırılar? Özelleştirme, sendikasılaştırma, esnek üretim, sıfır sözleşme, zorunlu mesailer ve benzeri bir dizi saldırıdır sözkonusu olan. Sermaye bu saldırılarla sadece çok kazanmayı hedeflemesiz şüphesiz. Sermaye düzeninin böyle sürmeyeceğini kendileri de çok iyi biliyor. Özelleştirmelerle işçiyi işsizlikle tehdit edip sindirmek/korkutmak isterken, sağlık ve eğitimi paralı hale getirerek, “Paran kadar sağlık, paran kadar eğitim” demeye getiriyor. Sendikasılaştırmayla işçiyi örgütsüz, dağınık bırakıp daha rahat sömürebilmenin koşullarını yaratmaya çalışıyor. Yani kısaca kendine bir çağdaş köleler ordusu yaratmaya çalışıyor. Keza esnek üretimle hedeflenen şey, tüm bu ikisini kapsamakla birlikte şu ana kadar olan tüm kazanımlarımızı tehdit etmektedir. Kısaca tüm saldırıların amacı aynı. Binlerce işçinin emekçinin kanı ve gözyaşı ile beslenen düzenlerini ayakta tutmak ve tarihsel düşmanı olan biz işçileri örgütsüz bırakıp, pestili çıkana kadar çalıştırıp, sefalet ücretleriyle köleleştirmektir amaçları. Tüm baskıları, zorlamaları bundandır.

İşçiler sermayenin son zamanda giriştiği çok kapsamlı saldırılara kapsamlı bir yanıt veremedi. Yani 15-16 Haziran gibi üretimi durdurup meydanlarda hesap sormadı, sormadı. Ancak tek tek iş kollarında sendikalaşma faaliyetleri ile cevap verildi. Yani örgütsüzlüğe karşı örgütlenerek yanıt verdiler, Köhler elektrik işçileri gibi.

Köhler işçileri 28 gün önce sendikalaşma girişimlerinin açığa çıkması sonucunda işten çıkarıldılar. Ancak tek vücut tek yürek olup, patronun saldırısına direnişle yanıt verdiler. Bugün

hemen hemen bir aydır direnişte Köhler işçisi. Yaklaşık 1 ay içerisinde her direnişçi işçi gibi direniş okulunda çok şey öğrendi, öğrenecek. Öncelikle sınıf kardeşlerini öğrendi. Ve çok cılız da kalsa sınıf dayanışmasını. Patron düzenini ve devletini (polisini) tanıdı. Ancak köhler işçisi mücadelede çok yeni ve bir o kadar da deneyimsiz. Patronun ayak oyunları konusunda bilinçlenmeye ihtiyacı var. Yaşayarak, mücadelenin içinde öğrenecek tüm bunları. Bunun için direniş yerinde tüm zamanı değerlendirmek gerekiyor. Mücadeleyi sürekli ileri çekmek gerekiyor. Örneğin fabrikaya yeni işçi alımı önlenmeli, eski işçiler direnişe katılmaya ikna etmek için çalışılmalıdır.

Grev ve direnişler işçi sınıfının okuludur. Sömüren ve sömürülen sınıf arasındaki ayrım ve düşmanlık böyle zamanlarda daha net ortaya çıkar. Olağan dönemde dışını pek göstermemeye çalışan patronlar bile, grev ve direniş esnasında tüm kinini ortaya sermek zorunda kalır. Bu, en geri işçinin bile sınıf farklarını daha açık biçimde görmeye başlamasının ortamını yaratır. Bu ortamın en verimli biçimde kullanılabilmesi, direnişe bu gözle bakmak ve direnişin tüm zamanını eylemlerle, sınıflar, sınıf mücadelesi ve direnişin sorunlarının tartışıldığı toplantılarla geçirmek gerekir. Çeşitli sermaye partilerinin peşine takılmış olan işçileri bağımsız sınıf politikasına kazanmanın en uygun ortamları da bu tür kavgalı alanlardır. Direnişin bilinçli unsurları tüm bunları gözetererek, kendilerine, direnişe karşı bir sorumluluk atfederek hareket etmeleri gerekir.

Diğer grev ve direniş deneyimlerinden öğrenmek için de mücadele günleri daha uygun ortam ve olanaklar sunmaktadır. Özellikle Köhler direnişçilerinin önünde, olumlu-olumsuz yanları, kazanım ve kayıplarıyla koskoca bir Makina Kalıp deneyimi durmaktadır. Makina Kalıp grevcileri, grev bittikten ve işten çıkarıldıktan sonra da Köhler direnişi ile sınıf dayanışmasını sürdürmekle, kendi süreçlerinden epeyce ders aldıklarını kanıtlamışlardır. Bu deneyimin derslerinden, tüm işçi sınıfı gibi Köhler direnişçileri de yararlanmayı bilmelidirler.

Makina Kalıp işçilerinden Köhler'e dayanışma ziyareti

Komünistlerin, Makina Kalıp greviyle dayanışma kampanyasına katılan Könlü işçilerin topladığı 400 mark geldiğinde Makina Kalıp grevi sona ermişti. Bu dayanışma fonunun, mücadelenin sürdüğü Köhler direnişçilerine aktarılması gerektiğini düşünen Makina Kalıp grevcileri ile Kızıl bayrak çalışanları, toplu bir ziyaretle parayı direnişçilere teslim ettiler.

Sabah saat 11:00'de Köhler önünde toplanan kitle, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganı ile Köhler işçilerini selamladı. Köhler işçileri ise, “Yaşasın işçilerin birliği” şiarı ile karşıladı bu selamı.

Ziyarette bir Kızıl Bayrak çalışanı, yaptığı konuşmada, Makina Kalıp grevinin bitmesiyle kampanyanın sona erdiğini, ancak sınıf mücadelesinin direniş ve grevlerin bitmeyeceğini, bu yüzden sınıf dayanışmasının yaygınlaştırılması için yeni kampanyaların organize edileceğini söyledi. Ve ardından, sermayeye karşı Makina Kalıp işçilerinin açtığı kavganın bir parçası olarak komünistlerin başlattığı kampanyada makina kalıp işçisine maddi ve manevi katkı sağlandığını, son olarak toplanan 400 markı, Makina Kalıp grev komitesinin insiyatifi dahilinde Köhler'de açılan bu onurlu kavgaya aktarma kararı alındığını belirtti. Kendileriyle yaptıkları, kendilerininle

kazıdıkları bu direniş geleniğini sürdürmenin, Köhler işçisi açısından direnişi zaferle taçlandırmaktan geçtiğini vurguladı ve bu onurlu direnişte şu an burada bulunan sınıf kardeşlerinin Köhler işçisinin vermiş olduğu bu onurlu mücadelede kendileriyle her zaman omuz omuza ve yürek yüreğe olacaklarını açıkladı. Ve direnişteki işçilerin çoğunun bayan olması üzerine kendilerinin sermaye sınıfı tarafından hem cinsiyetleri üzerinden hem de iş gücü üzerinden çifte sömürüye maruz kaldıklarını ve bu sömürüyü ortadan kaldırmanın yolunun bu sömürü düzenini ortadan kaldırmaktan geçtiğini ve bu direnişte bayanlara daha büyük görevlerin düştüğünü belirtti. Ardından Makina Kalıp grev komitesi adına konuşan bir işçi, kısaca grev sürecini anlattıktan sonra, grevin istedikleri gibi sonuçlanmadığını, buna rağmen grevin kendileri için bir kazanım olduğunu söyledi. Greve çıkma nedenlerinin esnek üretim dayatması olduğunu belirttiikten sonra, esnek üretim hakkında Köhler direnişçilerine kısaca bilgi verdi. Bir Köhler direnişçisinin, sendikanın direnişe ilişkin geri tutumlarından bahisle, “sizin fabrikada da mı öyle oldu?” diye sordu. Makina Kalıp grevcisi buna cevaben, “sendikayı sendika yapanın işçiler olduğu”nu belirterek, birlik ve beraberliğin önemini anlatarak konuşmasını sonlandırdı.

Tekstil İşçileri Bülteni

İşçi Sınıfının Kurtuluşu
Kendi Eseri
Olacaktır!

Kurultay'a güç ver!

TIK girişimine bir grup öncü tekstil işçisi olarak atıldık. Çıkış noktamız açıktı. Tekstil işçilerinin farklı bölge ve illerde yıllardır süren bir mücadelesi var. Diğer işkollarından daha farklı bir hareketlilik göze çarpıyor. Yaşanan hareketliliğe baktığımızda, bunun güncel, acil talepleri orta yerededir. Biz bunları zorunlu mesailere, sefalet ücretlerine, kölelik koşullarına, sigortasız, sendikasıız çalışmaya karşı, insanca yaşam koşulları diye formüle ettik. Bunları işçi sınıfının "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" perspektifiyle genel taleplerin özgül bir parçası olarak gördük, ele aldık.

Tekstil işçileri bir dizi fabrikada bu acil talepleri ve bunların elde edilmesinin vazgeçilmez aracı sendikalaşma için sayısız defa girişimde bulundular. Bunların istisnasız herbiri patronların ve patronların devletinin saldırılarına uğradı. Zayıf-güçlü bir dizi direniş yaşandı. Bu direnişlerin, yenilgilerin, kısmi de olsa bazı zaferlerin deneyimleri dersler olarak

çıktı, birikti.

Kimilerimiz bizzat bu direniş süreçlerinden geçmiş, daha da bilerek öne çıkmış tekstil işçileriydik. Kimilerimiz ise henüz genç ve deneyimsiz, ama kıyasıya bir mücadeleye girmekte tereddütsüz işçilerdik.

TIK, işte yılları bulan böyle bir sürecin üzerinden gündeme geldi. İnsanca çalışmak ve yaşamak isteyen, hakkını almak için yola çıkan ve bizzat bu mücadele içinde sorunların kalıcı çözümünün bir bütün olarak sermayenin sömürü düzenine son vermek olduğunu gittikçe daha geniş ölçekte ve daha açık gören tekstil işçilerine söyleyecek sözümüz, göstereceğimiz bir çıkış yolu ve bizzat bunun önüne düşecek güç ve irademiz var.

Böylelikle TIK girişiminin amacını tekstil işçilerinin öncü ve mücadeleye yatkın kesimlerinde mücadelenin yol ve yöntemleri, sorun ve çözümleri konusunda açıklık yaratmak, böylelikle daha etkin, daha geniş mücadelelere atılmak, bunlardan öğrenmek için, öncünün örgütlenmesinde ileriye doğru anlamlı bir ilk adım olarak tanımladık. Koyduğumuz hedef hem iddialı hem de mütevaziydi. İddialıydı çünkü, TIK başlayan bu süreç derinleşti/güçlendiği

ölçüde sermaye dünyasının karşısına tekstil işçilerinin savaş ordusunu dikebilmenin imkanları demektir. Ve mütevaziydi çünkü, kendisini böylesi bir sürecin bir ilk adımı, başlangıcı olarak tanımlıyordu. Kurultayın toplanmasıyla bitecek değil, tersine başlayacak bir süreç olarak düşünülmüştü.

'97 yılı yaz ve sonbahar ayları TIK çalışmasının ortaya atılmasıyla yoğunlaştığı ve anlamlı bir ilk birikime ulaştığı aylar oldu. Durumu değerlendirdiğimizde alınan anlamlı bir ilk mesafeye rağmen, henüz çalışmanın hedeflenen olgunluğa ulaşmadığını tespit ettik. Bir dizi fabrika ve bölgeye özgül sorun ve süreçleri üzerinden seslenen, onları mücadelenin ihtiyaçlarına karşı deneyimler üzerinden donatan çağrı ve bildirimleriyle hayli geniş sayılabilecek deneyimsiz de olsa genç ve mücadeleci bir işçi kuşağını etrafımızda toplamış olmamıza, belli eksikliklerine rağmen gerçekleştirilen iki politik gezi etkinliğine rağmen, kurultayı arzuladığımız olgunlukta '98 yaz sonunda toplamamızın daha doğru olacağına karar verdik. Tekstil işçilerinin sendikalaşma girişim ve mücadelelerinin daha ziyade bahar-yaz aylarında yoğunlaşması bu kararda etkili oldu. Kış aylarını, çalışmanın toparlanıp, nitelik olarak güçleneceği bir evre olarak değerlendirmeyi önümüze hedef koyduk. Ocak ayındaki geniş katılımlı toplantı bunun ürünüydü. Deneyimsiz genç tekstil işçilerinin heyecanlarını yenerek çıkıp sorunlarını, mücadele isteklerini haykırdıkları, örgütlenmenin yol ve yöntemlerinin tartışıldığı gerçek bir

işçi platformuydu bu toplantı. Toplantının bu niteliği bazı yurtsever Kürt işçileri de etkiledi, sürece dahil etti. Bu etkileşimin temel eksenini Kürt ulusunun meşru ve haklı özgürlük mücadelesine yapılacak en güçlü ve anlamlı katkının bütün milliyetlerden işçilerin fabrikalarında ortak sınıf mücadelesini yükseltmeleriydi. Ve yine tersinden diğer milliyetlerden işçilerin Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için samimi bir çaba içinde olması zorunluluğuydu.

Sermaye düzeninin karşısına işçi sınıfının devrimci etkinliği/mücadelesi perspektifiyle çıkarak 8 Mart, 12 Mart, Newroz gibi günlerde de yerimizi aldık. 1 Mayıs bu yoğunlaşmanın zirvesi oldu. Mücadelede ısrarlı tekstil işçilerine bu tarz ve yolu pratik olarak da gösterdik. Sermayenin sömürüsüne, düzenine, sendika bürokratlarının ayak oyunları ve hatta bir dizi devrimci grubun çocukça "sol"culuklarına karşı çaresiz olmadığımız pratikte ortaya konulmuş oldu.

'97 yılının toplam çalışması daha sonbaharda bizde belli açıklıklara yolaçmıştı. Neydi bunlar? '90'lardan bu yana direnişlerde oluşan öncü kuşak fazlasıyla tereddütlüydü. Dahası bu sürecin özellikleri bu kuşağın önemli bir kesiminin harcanmasına yolaçmıştı. Çalışmamız daha ziyade deneyimsiz, fakat mücadelede istekli tekstil işçilerinde yankı buluyordu. Bu ikinci dinamğin sorun ve ihtiyaçlarına daha ileriden yoğunlaşmayı önümüze hedef olarak koyduk.

Geçen yaklaşık bir yıllık sürece dönüp baktığımızda yer yer yetersizliklerimize bağlı olarak bir dizi eksiklik ve dalgalanma yaşadığımızı söyleyebiliriz. Önümüzdeki yaz döneminde daha ileri bir çıkış iddiasını ise şimdiden ortaya koyuyoruz.

Çağrımız insanca çalışmak ve yaşamak isteyen tüm tekstil işçilerinedir. Güç örgütlülüktedir!

Berlin'de onbinlerce emekçi yürüdü

20 Haziran günü "Başka bir politika için ayağa kalk!" adı altında düzenlenen yürüyüş ve mitinge onbinlerce emekçi katıldı. Geniş bileşenli parlamento dışı birlik "hep birlikte sosyal adalet ve demokrasi için, ırkçılığa ve dışlanmaya karşı!" ortak sloganında birleşti.

Bu geniş cephe son derece heterojen bir bileşene sahip. Değişik işsiz örgütlenmeleri, aralarında "Erfurt Bildirgesi" çevresinin de bulunduğu sendika grupları, yüksek öğrenim grupları, ilerici bağımsız örgütlenmeler, işçi inisiyatifleri ve hatta kilise-içi muhalefet gruplarından oluşuyor. Mart ayı başında sermayenin azgınlaşan saldırılarına karşı merkezi bir platform ve organizasyon çatısı altında en geniş aktif protestoyu örgütlemek amacıyla oluşturulan bu inisiyatifin içinde Alman sol hareketinin neredeyse tüm temsilcileri bulunmaktadır. Ayrıca çok sayıda aydın ve ilerici şahsiyet de eyleme çeşitli biçimlerde destek verdi. Bu kendini yürüyüş ve mitingde de gösterdi. Alman sol hareketinin neredeyse tüm grupları ya bu eylemliğe bizzat içinde yer alarak katıldılar ya da dışarıdan destek vererek kendi perspektifleri doğrultusunda seslenme ve örgütlenme faaliyetinde bulundular.

Aynı şeyi ne yazık ki Türkiye ve Kürdistan sol hareketi için söylemek mümkün değil. Almanya'nın dört bir yanından otobüs ve özel trenlerle gelen yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı eylemde dile getirilen talepler, Almanya'da yaşayan göçmen işçi ve siyasal ilticacıların acil talepleriyle de örtüşüyordu. Eylem Alman emperyalizmine karşı taleplerin dile getirilmesi fırsatını sunuyordu. Türkiye ve Kürt solu bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek şöyle dursun, geleneksel hareketin bir iki grubunun Berlin'deki taraftarlarının açtıkları pankart ve dövizlerinin dışında tam bir ilgisizlik egemendi. Yaşadıkları coğrafyadaki siyasal gündeme tam bir yabancılaşma içine girmeleri artık kanıksanmış bir gerçek haline gelen Türkiye ve Kürdistan devrimci yapıları böyleli vesileleri Kürdistan'daki kirli savaş, Türkiye'deki baskı ve faşist terörü vb. teşhir etmenin fırsatı olarak değerlendirme düşüncesine dahi sahip olmadıklarını gösterdiler. (Burada reformist DİDİF'in kendi politik platformunu eylem alanına taşıdığı belirtilmelidir.)

Almanya öncü işçileri, mücadeleci işsizleri, öğrencileri, ilerici ve devrimcileri Berlin'deydiler. Gerçekleştirilen bu eylemle sermayenin saldırılarına artık sessiz kalınmayacağına, eyleme geçme zamanının çoktan kendini dayattığının ilk işareti verilmiş oldu. Sermaye yapısal krizinin yükünü işçi ve emekçi yığınların sırtına bindirmek için saldırılarını dünya çapında yoğunlaştırmaktadır. Son yıllarda iyice pervasız biçimler alan bu saldırıdan kapitalist metropollerdeki işçi ve emekçiler de fazlasıyla nasibini almaktadır. Ve bunun sonuçları artık tüm ağırlığıyla kendisini toplumun geniş kesimlerinde hissettirmektedir. Tekeller ve finans devleri karlarını katlamanın keyfini yaşarlarken, bir bir kartelleşerek egemenliklerini pekiştirirlerken, işçi ve emekçilerin yıllarca çetin mücadeleler sonucu kazandıkları hakları gaspediyor, elde edilmiş mevzilerine sürekli saldırıyorlar. Bir yandan üretimi daha fazla kar yapabilecekleri ucuz emek ülkelerine kaydırırken,

öte yandan da emperyalist metropollerdeki koşulları da bu ülkelerdekileriyle standardize etmek için ellerinden geleni ardına koymuyorlar. Yıgınsal işsizlik artık kapitalist metropollerin de sorunu. Sermaye bu saldırısıyla bir taşla iki kuş vurma peşindedir. Alışıldık kriz edebiyatı ve "dünya çapındaki rekabetin kaçınılmaz zorunlulukları", "iş için birlik" demagojileri eşliğinde işçileri çalışma yerlerini korumanın en büyük nimet olduğuna inandırmak, daha doğru bir ifadeyle korkutmak istiyorlar. Bunu yaparken işsizlere, sosyal yardım alanlara, öğrenim kredisi alanlara ve özellikle yabancılara karşı en çirkin biçimlerde kışkırtarak hem sınıfın birliğini, hem de sınıf hareketi ile işsizler hareketi ve diğer muhalefet hareketlerinin birliğini bilinçli ve sinsî politikalarla parçalama uğraşı veriyorlar.

Berlin'de bu saldırılara, kışkırtma ve dışlanmaya karşı birbirine karşı değil birlikte, aynı safta sermayeye karşı mücadele edilmesi gerektiği doğrultusunda pratik bir adım atıldı. İşsizler, işçiler, öğrenciler, yabancılar, sosyal dışlanmış kesimler üç ayrı koldan yürüyüşe geçerek tepkilerini dile getirdiler. Eski Doğu Berlin'in Alexander Meydanı'nda birleşen kitle eylemini burada gerçekleştirdiği bir miting ile sonlandırdı. Mitingde parlamentoda temsilcisi bulunan parti temsilcileri ve sendika ağalarının alışıldık nutuklarına izin verilmedi. Bunun yerine taban inisiyatifleri (reformist grup ve sendika temsilcileri ağırlıkta olmak üzere) sendika ve sol grup temsilcileri

sermayenin saldırılarını teşhir eden, ırkçı ve faşist politikaları protesto eden ve mücadele çağrısında bulunan konuşmalar ve müzik gruplarının şarkılarıyla miting sürdürüldü.

Biz EKİM'ci komünist işçiler, bu eylemi haftalar öncesinden Almanya çapında Türkçe ve Almanca yaptığımız binlerce afişle kitlelerin gündemine sokmayı ve devrimci perspektifi taşımaya çalıştık. Yürüyüşte ve miting alanında Almanca hazırlanan ve işçi ve emekçilerin taleplerini dile getiren, sermaye ve ırkçı faşist politikalarla karşı mücadele çağrısında bulunan pankartımızın arkasında canlı bir kortej oluşturarak yer aldık. Kortejde somut talepleri devrim ve sosyalizm vurgusuyla birleştiren sloganlarımız ve devrimci marşlarımız dikkat çekti. Öyle ki, değişik uluslardan emekçiler bizim kortejimizde, bizim sloganlarımızı haykırarak katılmayı tercih ettiler.

Eylem komitesi, benzeri ve daha kitlesel bir gösteriyi Eylül ayında yapacak. Verili platformun bileşenleri halihazırda reformist akım ve ara kademe bürokratların ağırlığında ve dolayısıyla düzenin sınırlarını aşamayan bir perspektife sahipler. Fakat bütün bölgelerdeki eylem komiteleri devrimcilere açık. Komünistler bu olanağı daha iyi değerlendirmelidirler. Bu platformları devrimci politikalarını taşımanın, Alman sol ve devrimci güçleri etkilemenin aracı olarak görmeli, Eylül'deki eylemliklere bu perspektifle hazırlanmalıdırlar.

Almanya'dan Kızıl Bayrak okuru işçiler

Faşistlerin arkasındaki güç: Alman sermaye devleti

Alman sermaye iktidarının faşist akımlara tanıdığı serbestliğin yanısıra faşizmi kışkırttığı, ırkçı politikalarla tırmadığı bilinen bir gerçektir.

Faşist parti DVU'nun geçtiğimiz yerel seçimlerde Sachsen Anhalt eyaletinde aldığı %12'lik seçim başarısı ve iktidardaki CDU'nun uğradığı hezimet genel seçim dönemecine girilen Almanya'da hükümet partilerini olduğu gibi, SPD'yi de daha açık bir ırkçı ve yabancı düşmanı politika yürütmeye sevketti. Bir yandan suni ve göstermelik bir panik havası yaratılarak, faşist çapulcu takımı ile komünist ve devrimciler aynı kefeye konularak, kitlelerin bilinci bulandırılmaya çalışılıyor. Diğer yandan ise bizzat faşistlerin şoven söylemlerine sahip çıkılarak oy avcılığı yapıyor.

20 Haziran'daki kitle eylemine paralel olarak faşist NPD'nin (Almanya Milliyetçi Parti) fiyaskoyla sonuçlanan gösterisi, faşizmin arkasında sermayenin durduğunun veciz bir göstergesi oldu. Son dönemlerde ne zaman Alman solcu ve devrimcileri bir kitle eylemi örgütlese, hemen faşistler de aynı kentte (çoğunlukla eylem alanının hemen yakınında) bir gösteri düzenlemeye kalkıyorlar. Sermaye devleti bunu açıkça teşvik ediyor. Zira bu, kimi zaman "çatışma" tehlikesinin bahane edilmesiyle devrimcilerin eylemini yasaklamanın bir vesilesi haline getiriliyor. Kimi zaman ise kitleleri eylemden uzak tutma çabasının veya hedef sapıtmanın aracı

olarak işlev görüyor.

20 Haziran'da son iki güne kadar yetkililerce gizli tutulan NPD gösterisi, "Almanlara iş!", "sosyal haklar yalnızca Almanlara!" ırkçı şiarları etrafında ve tam da kitle gösterisinin temel taleplerine faşist bir yanıt vermek amacıyla örgütlendi. Eylemin yapılacağı bilgisinin öğrenilmesi üzerine (eylem alanı gizli tutulduğundan dolayı) olası eylem alanları anti-faşistler tarafından tutuldu. Bunun üzerine sermayenin bekçi köpeklerinden yardım ve koruma talep eden faşistler sıkı bir polis koruması altında resmi belediye otobüsleriyle Doğu Berlin'in sapa bir semtine taşındılar. Ancak 300 kadar dazlağı biraraya getirebilen NPD, anti-faşistlerin yürüyüş yerine ulaşabilmeleri üzerine bir saatten kısa bir sürede eylemlerini bitirmek zorunda kaldılar. Yine kolluk kuvvetlerince korumaya alınarak aynı araçların tahsis edilmesiyle uzaklaştırıldılar.

Faşizan kimliği ve devrimci ile anti-faşistlerin neredeyse tüm eylemlerine yasak getirme çabaları ile tanınan Berlin İçişleri Senatörü Schönhuber; "NPD'nin eylemini yasaklayacak bir gerekçe görmüyorum. Bugüne kadar eylemlerinde bir şiddet rastlamış değiliz. Sizin başka işiniz yok mu? Eylemi gizlemedik, izin alınan gösterileri başkalarına bildirme zorunluluğumuz yok bizim" sözleriyle, ek bir yorumu gereksiz kılacak biçimde, faşistlerin arkasında kimin durduğuna bir kez daha açıklık getirmiştir.

birliği girişimleri üzerine

gözetilmeden, ciddiyetsizlik aşılmadan, yeni girişimlerden sonuç çıkacağını ummak politik açıdan bir naiflik göstergesi, pratik sonuçları bakımından da emekçi yığınları bir kez daha aldatma girişimi olacaktır.

Birlik süreçlerine ilişkin olarak haklılığı yaşanmış deneyimler üzerinden de tüm çıplaklığıyla ortaya çıkan bir başka uyarımız, gelişmelerin tüm bilgisinin emekçi kitlelere açık tutulması gerekliliğidir.

Komünistler bu sorunun taşıdığı kritik önemi '96 yılındaki birlik tartışmaları sırasında açıklıkla vurgulamışlardı. Yeniden hatırlatalım: *"Birlik süreci, bu sürecin bilgisi ve sorunları, sürekli olarak devrimci tabana ve kitlelere açık olmalıdır. Açıklık devrimci güç ve eylem birliği ilişkisi sürecinin de temel bir ilkesi olmalıdır. Samimiyetsiz ve hesapçı tutumların, liberal ya da sekte grupçu eğilimlerin devrimci işbirliğini kolayından boşa çıkarmasını önlemenin etkili bir yoludur bu. Devrimci tabanın ve kitlelerin denetimine, dolayısıyla tutum ve tepkisine açık olacak bir ilişki süreci, herkesin çok yakınıyor görüldüğü geleneksel grupçu zaafı en aza indirecektir. Ya da bunda ısrar edenler bunun sonuçlarına da katlanacaklardır."* (S. Y. Kızıl Bayrak, sayı: 9, 7 Temmuz '96)

Emekçi kitlelerin devrimci açıdan duyarlı kesimlerinin ve devrimci tabanın gelişmelerin bilgisinden ve sorunlarından, dolayısıyla denetiminden uzak tutularak gerçekleştirilen birlikler, ciddiyetsiz ve sorumsuz yaklaşımlar sonucu iflasla sonuçlanmaktadır. Buna ilişkin açık bir değerlendirme ortaya konulmadan emekçi yığınları ve tabandaki devrimcilere güven vermek, yeni bir birliği sahiplenmelerini sağlamak mümkün olabilir mi? "Açıklık" ilkesi herşeyden önce geçmiş birlik süreçlerine ilişkin olarak hayata geçirilebilmelidir. Buna uygun davranılmadan hiçbir ilerleme sağlanamaz. Yeni oluşumun açık tutarsızlıklarından biri de budur.

DBG Bildirgesi: Soyut tanımlar ve pratik bir eylem planından yoksunluk

Devrimci güçbirliğine ilişkin görüşlerimizi bu yazıda yinelemeyi gereksiz görüyoruz. Öncesi bir yana, devrimci güç ve eylem birliği üzerine '96 yılında yazdıklarımız, gerek içerik ve gerekse kapsamı bakımından bugün için fazlasıyla yol göstericidir. Buna bu son oluşum sürecini gözeterek bir tek noktayı ekleyeceğiz. Güç ve eylem birliği söz konusu olduğunda muhataplarımızın ideolojik-siyasal ve sınıfsal konumu konusunda yeterince açık bir bilince sahibiz. Böyle bir platforma proletarya iktidarı ve

Her güç ve eylem birliğini işlevsel kılacak şey, somutlanmış bir taktik politikaya sahip olmak ve bunu bir eylem planıyla birleştirmektir.
Güç ve eylem birliği bir iyi niyet sorunu olmadığına, devrimci bir siyasal mücadele platformu olduğuna göre, eylem planıyla bütünleştirilmiş taktik politikaya sahip olmak mutlak bir gerekliliktir.
DBG'nin sahip olamadığı ise budur.

sosyalizm hedefini öneriyor değiliz. Dolayısıyla yazılı metinlere bir de "sosyalizm" sözcüğünün eklenmesi kaygılarımızın gözetildiği anlamına gelmiyor. Devrimci örgütlerin güç ve eylem birliği bir siyasal mücadele platformu demektir. İşin doğası gereği bu platform kendini açık bir devrimci kimlik üzerinden tanımlamak durumundadır. Bunun genel çerçevesi ise mevcut egemen sınıf iktidarı karşısında devrimci iktidar perspektifini savunmaktır. Bizim hassasiyet gösterdiğimiz husus budur.

Ne var ki, ideolojik ve ilkesel açıdan vazgeçilmez olan bu çerçeve devrimci güçbirliğinin işlevsel olabilmesi açısından yeterli değildir. Bu nihayet çok genel bir çerçevedir. Aslolan, bu stratejik hedefle bağlantılı bir biçimde taktik alanda birliğin somut bir işleve ve işlerliğe kavuşturulmasıdır. Bizim "somutluk"tan kastımız nedir? DBG bildirgesine değinirken bu soruya yanıtımız da anlaşılabacaktır.

DBG'nin geçmiş deneyimlerin olumsuzluklarını devrimci bir temelde aşmasını, eylem birliğinin *"tüm uluslar için tam hak eşitliği, halkların kardeşliği, proletarya ve ezilenlerin birliği, (gerçek) bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm"* kavgasına hizmet etmesini içtenlikle temenni ediyoruz. Bu temennimizi açık bir taahhülle de birleştirelim. DBG'nin iddiasına ilişkin bir pratik sergilemesi durumunda, biz bundan yalnızca sevinç duyar, yanıldığımızı içtenlikle ortaya koyar ve DBG oluşumuna tüm gücümüzle destek verir, birliğe katılırız.

Ne var ki ve ne yazık ki, DBG, gerek oluşum sürecindeki kabul edilmez tutarsızlıklarıyla, gerekse kamuoyuna yayınladığı bildirgeyle daha şimdiden bizi haklı çıkarmıştır. Haklı ve doğru bir tutuma sahip olduğumuzu gösteren bazı faktörleri yukarıda belirtmiş bulunuyoruz. Asıl önemli ve kritik soruna geliyoruz. Her güç ve eylem birliğini işlevsel kılacak şey, somutlanmış bir taktik politikaya sahip olmak ve bunu bir eylem planıyla birleştirmektir. Güç ve eylem birliği bir iyi niyet sorunu olmadığına, devrimci bir siyasal mücadele platformu olduğuna göre, eylem planıyla bütünleştirilmiş taktik politikaya sahip olmak mutlak bir gerekliliktir. DBG'nin sahip olamadığı ise

budur.

"Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-sovenist ilkeleri eylem birliğimizin harcıdır", "eylem birliğimiz MGK yedekli ve emperyalist Yeni Dünya Düzeni sözde solculuğunu reddeder. Demokrasi devrimsiz olmaz", "Gerçek demokrasi mücadelesi eylem birliğimizin, temel konularından biridir", "bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm" vb. diye yazmak kendi başına yeterli değildir. Güç ve eylem birliği söz konusu olduğunda tüm bunları peşpeşe yazmak, o eylem birliğini işlevsel kılmaz. Bu olsa olsa

"kimsenin hatırı kalmasın" misali bir herkese mavi boncuk dağıtma sözde platformu olur. Kaldı ki, tüm bu argümanlara bu aynı genel çerçeve içerisinde kendine devrimci, sosyalist sıfatı yakıştıran hemen hiç kimse itiraz etmeyecektir.

Siz, "Devrim mücadelesini ilerletmek için, eylem birliğini gerçekleştirmenin heyecanı ve coşkusuyla, halklarımızı selamlıyoruz" derken, bu halklarımız için hangi somut şiarları öne sürüyorsunuz? Daha sonra ayrıca değineceğimiz "Türkiyelileşme"nin somut karşılığı nedir? Milyonlarca işçi ve emekçi için özelleştirme saldırısından ESK'ya, sefalet ücretinden sürekli zamlara, IMF patentli öteki saldırı paketlerinin püskürtülmesinden yığınları harekete geçirecek öteki güncel sorunlara kadar, yığınları hangi esaslar üzerinden seslenmeyi düşünüyorsunuz? Kullandığınız yerinde bir tanımla "vahşet" ile bu sorunların bağlantıları nedir? Bir dizi somut talep öne çıkarılmadan, salt siyasal saldırılara karşı mücadele çağrısıyla bugünkü işçi ve emekçi hareketi geliştirilebilir mi? "Sistemin halklarımıza kesilen krizin faturasını kabul edemeyiz" demek kendi başına güçbirliğinin "devrimci mücadelenin pratik ihtiyaçlarının hizmetinde" olduğunu göstermeye yetmez. "Vahşeti onaylamak, sessiz kalmak suçtur" diyorsunuz. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin vahşete karşı harekete geçirilmesi ancak egemen sınıf iktidarına karşı, işçi sınıfı ve emekçilerin sınıfsal özlem ve taleplerine sahip çıkarak, onlarla bu temel üzerinde bütünleşip eylemini örgütleyerek mümkündür. Oysa bildirmede bu hususların izi bile yok.

Düşününüz ki, bildirmede "gerçek demokrasi", "bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm" in sözü ediliyor, ama tüm bunlar uğruna verilen mücadelenin hangi sınıfın egemenliğine karşı olduğundan bir kez bile söz etme ihtiyacı duyulmuyor. Egemen sermaye sınıfının hiç sözü edilmiyor, ama bunun yerine PKK'nın bilinen "TC", "TC devleti", "TC rejimi" tanımları kullanılıyor.

Tüm görüşmeler boyunca bizi somutluğa davet edenler bilmelilerdi ki, "halklarımızın" ve

“proletarya”nın “gerçek demokrasi mücadelesi”ne seferber edilmesi, herşeyden önce bu “gerçek demokrasi mücadelesi”nin hangi sınıf egemenliğine karşı verildiğinin tam bir açıklıkla ortaya konmasıyla mümkündür. Böylelikle sözü edilen “gerçek demokrasi”nin sınıfsal mantığını da açıklığa kavuşturmuş olurlardı.

DBG kuruluş bildirgesinde “eylem birliğimiz somuttur” diye yazılmaktadır. Ne var ki, bu somutluğa ilişkin en küçük bir açıklık yoktur. Somutluk iddiasının biricik karşılığı olarak, tümüyle soyut ve işi olurlarına bırakan bir madde bulunmaktadır. Söz konusu 2. madde şöyledir: *“DBG’in eylem birliği, mücadelenin ihtiyaçları temelinde her alan ve kesimin somut koşullarına göre biçimlenir. Mücadelenin değişik sahalarının özgüllüklerine göre şekillenir.”* Bu madde, DBG’nin, pratiğe ilişkin, en azından şimdilik, hiçbir plana sahip olmadığını açık bir ilanır.

Peki bu durumda, eskimiş bir birlik protokolünden DBG protokolüne de aktarılan, *“devrimin ilerletilmesi için ciddi fırsatların olduğu bir coğrafyadayız. Bu fırsatlar bilinçli müdahale olmadan kendi başına devrime götürmez. Fırsatlar gibi ciddi tehlikelerle de yüzyüzeyiz”* biçimindeki sözlerin pratik karşılığının verileceği umulabilir mi?

Bu kadar da değil. Aynı protokolün bir de 3. maddesi var ki, bu güçbirliğini daha bugünden boşa düşürmektedir. Somut bir taktik tutum saptanıp, bir faaliyet planı oluşturduktan sonra “farklılıklarda eylem birliği güçlerinin özgür iradesi”nden söz edilemez. Devrimci Birleşik Güçler ortaklıklarının zemini üzerinde “birbirine her türlü dayatmayı”, eleştiri ve gerektiğinde de siyasal teşhiri yapmak zorundadırlar. Aksi halde güçbirliğinin hiçbir yaptırım gücü kalmaz. Küçük-burjuva sorumsuzlukların hayli egemen olduğu, geçmiş birlik girişimlerinde bu sorumsuzlukların dağıtıcı bir rol oynadığı biliniyorken, yeniden benzer sorumsuz tutum ve davranışlara açık kapı bırakılamaz. Örgütler, birbirlerinin bağımsız varlıklarına, özgür iradelerine, ideolojik-siyasal kimliklerine elbette saygı göstereceklerdir. Ama tartışılan bu değil. Söz konusu olan zemini belli, ne yapılacağı belirlenmiş bir eylem birliğidir. Ya bu birliklerin içinde yer alınır. Bu durumda pratik karşılığı kesin gözetilir. Ya da yer alınmaz. Bu durumda da eylem birliği disiplini çerçevesinde kimsenin kimseyi söyleyecek birşeyi kalmaz. Disiplin öğelerinden arındırılmış bir eylem birliği ölü bir doğum demektir.

Sözü uzatmak gerekmiyor. DBG ve protokolünden süzülerek çıkartılabilecek tek sonuç, güçbirliği bileşenlerinin, PKK’nın ulusal sorunun sistem içi çözümü demek olan “siyasi çözüm” politikalarının yedeği durumuna düştükleri gerçeğidir. Bu hiç de zorlama bir saptama değildir. Sık sık kullandığımız bir deyimle “gerçek daima somuttur.” Somuta bakalım. PKK eylem birliği alanları olarak Karadeniz, Toroslar, Dersim, Avrupa ve açık alanı saymaktadır. İlk üç alanın güçbirliği açısından gerçekte hiçbir pratik değeri yoktur. Bunun tek istisnası TİKKO’yla Dersim’de ortak yapılabileceklerdir. Avrupa ise özel bir tarzda sözü edilmesi gereken bir alan değildir. Geriye bir tek açık alan kalıyor ki, bununla kastedilenin neresi olduğu açıktır. Bu Kürt orta sınıflarının politik hakimiyet kurduğu HADEP’tir. Bu alan üzerinden her girişim güçbirliğini Kürt orta sınıflarının politikasına yedekleyecektir. Ve zaten asıl yapılmak istenen de, olası bir seçimde geniş tutulması arzulanan bir sol seçim cephesinin adımlarını bugünden atmaktır. Bu söylediklerimizi “zorlama” olarak karşılayacak olanlara bugünden sormak gerekiyor. PKK işçi sınıfı, kamu emekçileri, varoşlar, gençlik vb. kesimlerin istem ve özlemleri temelinde geliştirilecek bir mücadele ve eylem planını neden önermemektedir?

“Türkiyelileşmek” iddiası gerçek devrimci anlamını tam da böyle bir yönelişte bulmaz mı? Bundan kaçınılmakta ve yalnızca diğer örgütler yurtsever kitleyi değerlendirebilir denilmektedir. Bu, Türkiye’de sınıf cephesine ilişkin bir kaygı gözetilmediği göstermiyor mu? Bu durumda bizim iddiamız tam bir doğruluk kazanmış olmuyor mu?

Gerçek şu ki, PKK işlevsel ve devrimci birlikler oluşturmaya gerçekten istiyorsa, bugünkü “siyasal çözüm” politikasını terkederek, kaderini Türkiye işçi sınıfı ve emekçi hareketiyle birleştiren gerçek bir devrimci çözüme yönelmek durumundadır. PKK, Türkiyeli devrimci gruplarla devrimci ve işlevsel bir birliği ancak böylelikle gerçekleştirebilir. “Türkiyelileşmek” ancak böylelikle doğru bir temele oturabilir ve bunun bir devrimci geleceği olabilir.

Yine de PKK açısından, PKK’nın mevcut yönelişi ve buna uygun taktik açımları üzerinden bakıldığında, mevcut güçbirliği oluşumu kendi içinde mantıklı ve tutarlıdır. Mantıksız ve aynı ölçüde tutarsız olan ise, Türkiye devrimi önderliği iddiası taşıyan ve kendilerini marksist-leninist, komünist öncü olarak tanımlayan eylem birliğinin öteki bileşenlerinin tutumudur.

Söz konusu gruplar Türkiye’nin batısından umudunu kesmiştir. Bu, DHP, TDP ve TKP (Kıvılcım) açısından yeni bir durum değildir. Dolayısıyla bu açıdan tartışmalı bir husus yoktur. Yenilik, oluşumun içindeki öteki grupların tutumlarındadır. Öyle anlaşıyor ki, tümünün birarada umutla sarıldıkları tek şey Kürt yurtsever hareketidir. İşçi sınıfı ve emekçi kitle hareketinin bilinen zayıflıkları, küçük-burjuva devrimci çevrelerin iktidar perspektifinden yoksunluğu ve buradan gelen politik açmazlarıyla birleştğinde, ortada gördükleri umutsuzluk tablosu içinde ayakta kalabilmek için yurtsever harekete yaslanmak alternatifi kalmaktadır. Ve yurtsever hareketin “Türkiyelileşmek açılımı” açık bir umut kapısı olmaktadır. Böyle bir platformda “siyasal çözüm politikalarına karşıyız” demek, gerçek siyasal yaşamda hiçbir değer taşımamaktadır. Kaldı ki, kimileri omurgasızlığın ve kimliksizliğin teorisini de artık apaçık yapmaktadırlar.

Örtülü polemiklerinde dikkatimizi *“Kürdistan devriminin yarattığı muazzam devrimci olanaklar(ın) mevcut”* iyetine çekenler, bir de bizi “eski ilkelilikler(i) tekrarla”dığımız için paylamaktadırlar. Kendilerini çok sorumlu sanan bu akıllılara göre, *“içinden geçmekte olduğumuz süreçte ulusal kurtuluşçu devrim güçlerinde zaman zaman ifadesini bulan ‘barış’, ‘siyasal çözüm’ vb yaklaşımlar ağır ağır değişmektedir.”* Bu nedenle, *“Türkiye ve Kürdistan birleşik devriminin stratejik ittifakını gerçekleştirmek için”* gerekli tek şey *“pratik tutum içerisine girmek”* tir. *“Devrim için birliğe ihtiyaç vardır. Devrim için devrimci güçlerin birliğine ihtiyaç var. Çünkü, devrimin asıl motoru ve temel dayanağı onlardır.”*

Kendini avutmanın, gerçekleri çarpıtmanın ve işçi sınıfı ve emekçilere karşı sorumluluk duymamanın numunelik örneği olan bu sözler, devrimcilik ve devrimci öncülük iddiası adına ibret vericidir.

Sözü daha fazla uzatmayacağız. Tüm bu iddialar karşısında sadece birkaç soru sormakla yetineceğiz.

PKK “barış” ve “siyasal çözüm” politikalarını “ağır ağır” da olsa ne zaman değiştirdi? PKK bu konuda bir açıklama yaptı da biz mi bihaberiz?

PKK “barış” ve “siyasal çözüm”den “zaman zaman” mı sözetmektedir, yoksa bu ‘92 yönelişinden bu yana sürekliliği olan, “PKK-PSK protokolü” ile açık ve bütünlüklü bir mahiyet kazanan ve halen de devam eden bir politika mıdır?

“Stratejik ittifak koşulları” sistem içi bir demokrasinin de şartları arasında mı sayılıyor?

Türkiye’de bir toplumsal-siyasal devrimi gerçekleştirme perspektifine göre mi oluşmuştur?

Bizi “ilkelilik”le itham edenler, “devrimin asıl motoru ve temel dayanağı” “devrimci güçler”dir sözleriyle kendilerini ne duruma düşürdüklerinin farkında mıdır? İşçi sınıfını bir çırpıda “devrimin asıl motoru ve temel dayanağı” olmaktan çıkarabilenler, bu sınıfa ve onun davasına karşı samimi bir sorumluluk duyabilirler mi?

“Kürdistan devriminin yarattığı muazzam devrimci olanaklar”a dikkatimizi çekenler, Türkiye proletaryasının o muazzam devrimci enerjisi harekete geçirildiğinde, devrimci proleter kitle hareketi şahlandığında nelerin olabileceğini hayal edebiliyorlar mı acaba?

Bu kadarı yeter. Dün Gazi ile başı dönenler, bugün siyasal yaşamlarını sürdürmenin tek dayanağı olarak göre göre “Kürdistan devriminin yarattığı muazzam olanakları” görmektedirler. Ama bu aynı siyasal kimlik ve sınıfsal perspektif sahiplerinin ‘87-91 yılları arasında gerçekte dev hamlelerle gelişen ve devrimci temellerde yükselen ulusal devrimci hareket gerçekliğine gözleri kapalıydı. Çünkü o zamanlar koca bir işçi sınıfı hareketi dalgası vardı. O zaman umut işçi sınıfındaydı.

Gelişmelere bu kadar geriden bakanların, güçsüzlük ve iddiasızlık içinde kıvrananların gerçekleştirdikleri “birlik”i “heyecan ve coşkuyla” sunmalarını anlayışla karşılıyoruz. Ancak, mevcut politik tutumları ve konumlarının, onların kendi sözleriyle “devrimci harekete dayatılan tasfiye planlarının boşa çıkartılması bakımından” bir sonuç yaratamayacağını, aynı akıbetin bir başka biçimde yaşanacağını hatırlatmayı devrimci sorumluluğumuzun bir gereği sayıyoruz.

Bugüne kadarki deneyimler göstermiştir ki, kurumuş bir güç ve eylem birliği bugün başarılamamaktadır. İlk, geleneksel grupların bu konuda asgari bir güven ve samimiyetten yoksunlukları böyle bir birliğin önündeki en temel engellerden biridir. İkincisi, güç ve eylem birliklerinin kalıcılaşp kurumuşabilmesi için, gerçek mknatıs görevi görececek bir toplumsal-maddi dayanağa ihtiyaç vardır. Bu, devrimci işçi hareketinden başka birşey değildir. Ancak böyle bir hareketin birleştirici gücüdür ki, küçük-burjuvaziye mensup değişik devrimci siyasal grupların sorumsuz tutum ve davranışlarına son verebilir. Her kesiminin kendine çekmesi, kendine yontması ancak o zaman etkisiz hale getirilebilir. Devrimin çıkarlarının, davanın gereklerinin gerçek bir ölçü işlevi görmesi böyle sağlanabilir.

Komünistler tüm güç ve enerjilerini böyle bir hareketin geliştirilmesi çabasında yoğunlaştıracaklardır. Sonuçsuz birlik girişimleriyle tüketilecek bir dakikalık zaman, bir damla enerji bile sorumsuzluk olacaktır.

Yanısıra komünistler, gerek yerel düzeyde, gerekse genele ilişkin olarak, somut girişimler, görevler ve etkinlikler çerçevesinde, kurumuşturma kaygısını gütmeden, devrimci grup ve partilerle her türlü eylem birliğine açık olacak, mümkün olan her yerde ve durumda da bunu zorlayacaklardır.

(Bu yazı **Ekim**’in 15 Haziran ‘98 tarihli 194. sayısından alınmıştır. Yazıda bahsi geçen ve yazıda ek olarak yayınlanan görüşmelere ilişkin raporu da ekte okurlarımıza sunuyoruz. Komünist hareketin iki yıl önceki güçbirliğine ilişkin değerlendirmelerinden seçilmiş parçalar ise tarafımızdan konulmuştur. Bu metinlerin oluşturduğu toplam tablonun komünistlerin kamuoyuna açıklanan son güçbirliği platformu içinde neden yer almadığı, onu neden ciddi ve güven verici bulmadığı konusuna açıklık getirmektedir.)

Komünistlerin geçmiş değerlendirmelerinden...

Devrimci güç ve eylem birliği

(...)

Geçmiş deneyimlerin de gösterdiği gibi asıl sorun ilk oluşumun ve adımların ardından başlamaktadır. Gelişmelerin yarattığı basıncın harekete geçirdiği sorumluluk bilinci ve bunun beslediği bir iyiniyetle başlatılan süreç, zaman içinde gitgide güçlendirilmek yerine, çok geçmeden tavsatılmakta, giderek kaba bir hayal kırıklığıyla sonuçlandırılabilir. Bunun yakın geçmişteki örneği 1993 yılında gündeme getirilen Devrimci Demokratik Güç Birliği (DDGB) olmuştur. Bu birlik başlangıçta hayli iddialı bir biçimde ilan edildiği halde, Avrupa'daki kısa süreli bazı ortak girişimlerin ardından sessizce dağılıp gitmiştir. Bunun nedenleri konusunda kitlelere ve devrimci kamuoyuna ortak bir açıklama dahi yapılmamıştır. Katılımcılardan herhangi biri de, birlik sorunuyla bu kadar kolay oynama sorumsuzluğunu kendi cephesinden sorgulamak ve açık bir eleştirinin konusu yapmak ihtiyacı duymamıştır.

Yeni devrimci güç birliği girişimi işin daha henüz başındayken yakın geçmişin bu deneyimlerini gözönünde bulundurmamak durumundadır. Devrimci güç ve eylem birliği devrimci siyasal mücadelenin önemli, zorunlu ve bugün için acil bir ihtiyacı olarak değerlendirildiğine göre, onu kolayından yeni bir başarısızlıkla yüzyüze bırakmak büyük bir sorumsuzluk olacaktır.

Kuşkusuz bunu önlemenin temel önkoşullarından biri de bu birliğin esaslarını, sınırlarını, mevcut ve muhtemel sorunlarını şimdiden açık bir tartışmanın konusu yapmak, bu konuda genel sınırlar içinde bir mutabakat sağlamaktır.

Güç ve eylem birliği nesnel ve zorunlu bir ihtiyaçtır

İç parçalanmışlık ya da çok parçalılık dün olduğu gibi bugün de devrimci hareketimizin bir gerçeğidir. Bunun nesnel-toplumsal mantığı ile, bunu mantıksal temellerin ötesinde bir zaaf derecesine vardırın öznel nedenler ne olursa olsun, burada bizim için asıl önemli olan, siyasal mücadele sahnesinde bir dizi farklı devrimci parti ve örgütün bugünkü nesnel varlığıdır. Bu nesnel durum ise, bu parti ve örgütler arasında bir güç ve eylem birliğini her zaman için mücadelenin nesnel bir ihtiyacı olarak ortaya çıkarır. Zira bu farklı parti ve örgütlerin elindeki güç ve olanaklar devrimin güç ve olanaklarıdır. Bunlar mümkün sınırlar içinde ortak devrimci amaçlar çerçevesinde birleşik devrimci mücadele için biraraya getirilmek durumundadırlar. Bunun bugüne kadar yapılamamış veya gereğince yapılamamış olması, devrimci parti ve örgütlerin yeterli bir devrimci sorumluluk ve olgunlukla hareket edememelerinin bir sonucudur. Anlaşılması hayli güç bu açık kusurun mücadele içindeki kitlelerde tepki ve güvensizliğe yolaçtığı ise iyi bilinmektedir.

Ne ideolojik konum farklılıkları ve ne de pratik çalışmada alan ya da öncelik farklılıkları bu tür bir güç ve eylem birliğine engel değildir. İdeolojik konum farklılıkları engel değildir; zira sözkonusu olan zaten farklı devrimci akımların asgari bir devrimci temel üzerinde devrimci güç ve eylem birliğidir. Aynı

Zira bu farklı parti ve örgütlerin elindeki güç ve olanaklar devrimin güç ve olanaklarıdır. Bunlar mümkün sınırlar içinde ortak devrimci amaçlar çerçevesinde birleşik devrimci mücadele için biraraya getirilmek durumundadırlar. Bunun bugüne kadar yapılamamış veya gereğince yapılamamış olması, devrimci parti ve örgütlerin yeterli bir devrimci sorumluluk ve olgunlukla hareket edememelerinin bir sonucudur. Anlaşılması hayli güç bu açık kusurun mücadele içindeki kitlelerde tepki ve güvensizliğe yol açtığı ise iyi bilinmektedir.

şekilde, çalışma alanı ya da önceliklerindeki farklılıklar da buna engel değildir; zira sözkonusu olan tam da bu farklı yönelimler içinde yaratılmış güç ve olanakların mümkün olan her durum ve zeminde birleşik bir mücadele kuvveti olarak seferber edilebilmesidir. Ya da bunların ortak dönemsel hedeflere paralel bir çabaya yöneltilebilmesidir.

Siyasal yaşamın somut seyri, ihtiyaç duyulan şeyin anlamını, kapsamını, işlevini ve somut yararlarını pratikte her gün döne döne en somut biçimde ortaya koymaktadır. Farklı toplumsal kesimlerin hareketlilikleri, çeşitli alan ya da sektörlerdeki yerel gelişmeler, genel kitlesel eylemler vb., devrimci parti ve akımları sık sık kendiliğinden ya da yöresel inisiyatifler sayesinde biraraya getirmekte, ortak tutum ve davranışlara zorlamaktadır. Semtlerde sık sık olan budur. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu kendi alanında bunun olumlu ve ileri bir taze örneğidir. Şubat-Mart ayının öğrenci hareketliliğinde yaşanan ve Üniversite Öğrenci Platformu olarak somutlaşan budur.

(...)

Devrimci örgütlerin güç ve eylem birliği devrimci bir siyasal mücadele platformu demektir. İşin doğası gereği, bu platform kendini açık bir devrimci kimlik üzerinden tanımlamak durumundadır. Bunun genel çerçevesi, mevcut toplumsal ve siyasal düzen karşısında devrim hedefiyle hareket etmek, devrimci iktidar perspektifini savunmaktır. Bu çok genel, elbette bu haliyle farklı yorumlara hayli açık bir platformdur. Fakat buna rağmen genel ve asgari bir **devrimci** çerçeveyi bize veren de budur. Bundan ötesi devrimci strateji tartışmalarına girer ki, bu alanda varlığı kuşku götürmeyen temel farklılıklar asgari müşterekler üzerinde oluşturulmuş bir devrimci eylem birliğini engellemediği gibi, bugünkü koşullarda ilgilendirmez de. Siyasal mücadele sürecinin solun bünyesinde yarattığı somut saflaşma asgari devrimci kimliği taşıyan akımları zaten iyi-kötü netleştirdiği için, bugün mevcut birlik girişimini oluşturan örgütler arasında bu konuda belirgin bir görüş farklılığı da yoktur. Genel eğilim reformist solu dışında bırakan (dahası etkisizleştirmeyi hedef alan) ortak bir devrimci eksen yaratabilmek yönündedir. Önemli ve acil olan bunun gereklerini yerine getirebilmektir.

Birliğin genel devrimci zemini alanındaki açıklık mevcut güç ve eylem birliğini sağlıklı ve kalıcı kılabilmeyen temel bir önkoşuludur. Yakın geçmişteki başarısız DDGB girişiminin en temel zaafı bu alandaki belirsizliği olduğu için bu noktayı özellikle vurguluyoruz. DDGB'nin Arşivi: <https://hantey.org>

DDGB'nin bu temel zaafına zamanında yönelttiği eleştirinin özünü toparlayan bir pasajı buraya aktarıyoruz:

"Kurulu toplumsal düzene ve siyasal sınıf iktidarına karşıtlık, devrimci olmanın asgari koşuludur. Devrimci, kendini devrim hedefi ve iktidar perspektifiyle tanımlar. Bunlar gerçekten devrimci olacak bir güçbirliğinin asgari koşulları, Bildiri'nin ifadesiyle "ortak payda"sıdır. Ancak böyle bir ortak payda üzerinde yükselen bir devrimci güç birliği, Türkiye ve Kürdistan devrimini ileriye götürebilir, Kürt ve Türk emekçilerine devrimci bir çıkış yolu, bir iktidar alternatifi ve hedefi hazırlayabilir. Ve ancak bu perspektif içinde yürütülen bir demokrasi

mücadelesi, hem yığınların bir dizi demokratik hak ve talebinin elde edilmesine ve hem de, bu mücadelenin bugün bir çözümsüzlük ve çürüme içinde olan sermaye iktidarının temellerine yönelmesine hizmet edebilir.

"DDGB'nin şimdiki platformu ise, niyetlerden bağımsız olarak, 'kitlelerin devrimci mücadelesinin' düzeniçi 'siyasal çözüm'lere kanalize olmasına, düzen kanalları içinde eriyip kaybolmasına yolaçar." (Ekim, sayı: 81, 15 Eylül '93)

Birliğin güçlü, etkili ve kalıcı olabilmesi için...

Devrimci güç ve eylem birliğini gerçekleştirmenin, güçlendirmenin ve süreklileştirmenin temel önkoşullarından biri, onu hızla devrimci kadrolara ve tabana maletmektir. Zira merkezi girişimlerle önu açılan eylem birliği süreci asıl sonuçlarını taban inisiyatifleriyle ortaya koyacaktır. Bu nedenle birlik içinde yer alan tüm örgütler, güç ve eylem birliği sorununu kendi saflarına maletmek, safları döne döne bu doğrultuda eğitmek, teşvik etmek ve yönlendirmek sorumluluğu ile yüzyüzedirler. Genel açıklamaları imzalamakla yetinmek, fakat tabanını girilen sürecin somut gereklerine etkin biçimde hazırlamak sorumluluğundan geri durmak, açık bir samimiyetsizlik göstergesi olacaktır. Temenni edilmeyen bu tür bir durumun yaşanması halinde, birliğin öteki bileşenleri bu konudaki samimiyetsizliği kitleler ve devrimci kamuoyu önünde açıkça eleştirmek, gerektiğinde teşhir etmek hakkına sahip olabilmelidirler.

Öte yandan, devrimci güç ve eylem birliği bir politik işbirliği, belli durumlarda ve belli sınırlar içinde bir politik uzlaşma platformudur. Fakat bu örgütler arası ilişkilerde açık bir ideolojik eleştiri ve mücadeleyi engellememelidir. Tersine devrimci işbirliği, ideolojik eleştiri, tartışma ve mücadele için, bunun sağlıklı ve amaca uygun bir biçimde gerçekleşebilmesi için yeni ve daha ileri bir olanak olarak değerlendirilebilmelidir. Samimiyetsiz uzlaşmalar ve karşılıklı suskunluklar birliği alttan alta kemirir ve onun yıkımını hazırlar. İdeolojik mücadele yerine küfür ve hakareti, demagoji ve tahrifatı seçmeye duyulan geleneksel eğilim ise birliği bir başka yönden torpilleyen bir rol oynar. Devrimci güç ve eylem birliği sürecinin geleneksel devrimci hareketin bu yapısal zaafalarını bir ölçüde olsun törpüleyeceğini ummak istiyoruz.

Kızıl Bayrak, 7 Temmuz '96

(*Ekim'in 15 Haziran '98 tarihli 194. sayısından alınmıştır.*)

Birlik görüşmeleri raporundan...

(Aşağıda belli bölümlerini yayınladığımız metin toplantıya katılan yoldaşımızın görüşmelerle ilgili olarak örgüte sunduğu rapordur. Raporu mümkün mertebe özel bilgilerden arındırarak ve yalnızca görüşmelerin havası ve seyri konusunda devrimci okura bir fikir vermek üzere yayınlıyoruz.)

(...) MED TV'deki panel öncesi, panele katılan grupların bir "birlik" görüşmesi gerçekleşmişti. Bizim bilinen nedenlerle yetişemediğimiz bu toplantının içeriği, panel başlamadan önce, PKK temsilcisi tarafından bize özetlendi. Yapılan açıklama kısaca şöyle: Türkiye sol hareketiyle güç ve eylem birliği yapmak istiyoruz. Ortak bir devrimci irade ortaya koymak ve bugünkü siyasal süreçlere müdahale edebilmek, bugün her zamankinden daha önemli ve acildir. Bu çerçevede güç birliği bir ihtiyaçtır. Partimiz buna büyük önem veriyor. Bu toplantıda bulunan bütün gruplar (panele çağrılı gruplar) da Güç Birliği'ne sıcak bakıyor ve gerçekleşmesi doğrultusunda hemen somut adımlar atılması noktasında birleşiyorlar. Nasıl bir Güç Birliği, içeriği ve biçiminin ne olacağı üzerine ise önümüzdeki toplantıda tartışacağız.

Toplantıya PKK, EKİM, MLKP, TİKB, TKP/ML, TKP (ML), TKP/Kıvılcım, TDP, DHP, Devrimci Sol ve birey olarak M. Sayın katılmıştı. Toplantıya geçmeden önce TİKB'den bir arkadaş; "Ben önceki toplantıya katılan arkadaşın özrünü bildirmek için geldim. Bizim dışımızdaki nedenlerden dolayı sürece ve tartışmalara katılamayacağız. Bu güçbirliğine karşı olduğumuzdan anlamına gelmiyor. Aksine, gerekli ve olumlu bir adım olarak görüyoruz" dedi. Ardından başarılar dileyerek toplantıyı terketti.

Toplantıyı PKK temsilcisi açtı. Konuşmasına "ERNK olarak değil PKK olarak muhatapız" diye hatırlatma yaparak başladı. Özetle şunları söyledi: İlk biraraya geldiğimizde bir fikir birliğine varmıştık. Herkes birliğin bir ihtiyaç olduğu, bunun pratik olarak örgütlenmesi gerektiği fikrinde birleşmişti. Bugün birbirimizi yormadan, fazla ideolojik tartışmalara da girmeden bir sonuca varmalıyız. Birbirimizi zorlamadan birlikte pratik anlamda neler yapabiliriz ekseninde tartışmak istiyoruz. Geçmişte yaşananlar görülmelidir. İdeolojik tartışmalar farklılıkları öne çıkarıyor, bu da birlik önünde bir engelle dönüşüyor. Kendi cephemizde geçmiş tartışmalara girmek istemiyoruz. Bizim de eksiklerimiz oldu, bizden aksayanların farkındayız. Önceki deneyimler üzerinde tartışmak amaca uygun değil. Birbirimizin varlığını ve iradesini kabul ederek, gerekli esnekliği göstererek bu toplantıda sonuca varmak istiyoruz. Programatik ve teorik tartışmalara girmeye gerek yok. Geçmişte hep bu yapıldı, pratikte de adım atılmadığı için birlik girişimleri sonuçsuz kaldı. Şimdi ortak bir eksen-

de birleşmenin imkanları ve zemini vardır. Ortak bir sonuca varalım, kamuoyuna da açıklayalım.

Önerileri ise şunlar oldu:

- a) Karadeniz'de birlikte savaşabiliriz.
- b) Avrupa'da ortak davranabiliriz.
- c) Legal alanda birlikte olabiliriz.

Bizim reformist olarak nitelendirdiğimiz akımlar karşısındaki tutumları ise (birlik sorunu söz konusu olunca da) bilinenden farklı değil. Yaklaşımı kısaca şöyle: "Reformistlerle olmaz" diye başlamayalım, "neler yapabiliriz" diye başlayalım. Yer almak isteyenler olursa da reddetmeyelim. Ayrıca örgütsüz olan sayısız insan var, bunlar da yer almak isteyebilir ve buna açık olmalıyız. Konuşmasının özünü ise, sözünü ettikleri "gerillayı Türkiye'ye yaymak ya da Türkiyelileşmek" oluşturdu. Bu amaç çerçevesinde Türkiyeli gruplarla hiç değilse bunların bir bölümüyle birşeyler yapmayı hedefliyorlar. Bu anlayış ve bakış açısıyla Türkiyeli örgütlere nasıl bir rol biçtikleri ve nasıl bir birlik arzuladıkları da anlaşılıyor. "Tartışma değil iş ve karşılıklı denetim, karşılıklı hesap sorma" derken de bunu örnekleyerek somutluyor. (...)

Neler yapabiliriz sorusuna verdikleri cevap ise Avrupa sayılmazsa, ağırlıklı olarak Karadeniz, Toroslar ve Dersim'de gerilla hareketini geliştirmek, açık alanı da değerlendirmek. Metropollerde silahlı eylemler örgütlemek de hedeflenenler arasında sayılıyor. Yurtsever kitleyi sol hareket değerlendirebilir deniyor. Silahlı mücadele yürütmeyenlerle başka alanlarda başka şeyler yapılabileceği de belirtiliyor. Bununla ne kastedildiği tam açık olmasa da, "biz herşeye açığız" demek isteniyor. (...) Konuşmacı çok somut konuştuğuna inandığı için başkalarını da çok somut konuşmaya davet ederek sözlerini noktaladı.

TDP ve DHP'nin tutumunu ayrıca yazmaya gerek görmüyorum. Kendi üslupları ile PKK temsilcisinin söylediklerini tekrarladılar.

TKP/ML: "Öncekilerden daha gelişkin bir adım atmış bulunduk"larını belirterek söze başladı. Devamı ise özet olarak şöyle: Günümüzde güç ve eylem birliği çok zorunlu bir ihtiyaçtır. Merkezi yapımız gelişmelere olumlu bakıyor, birliği bir ihtiyaç olarak görüyor. Değişik mücadele alanlarında (Dağda, okullarda, semtlerde, kamu emekçileri ve işçi sınıfı içinde) topyekün bir direnişi örgütlemek gereklidir ve bunun imkanları da vardır. (...)

TKP (ML): Birliğin ne kadar gerekli ve önemli olduğunu belirttikten sonra, bunu başarmak için gerekli koşulların olduğunu ekledi. Herkesin birbirinin varlığını ve iradesini kabul ettiği bir ortamın olduğunu, her bir alanın somutuna ilişkin ve tüm alanları da kapsayan bir birlik olmasının şart olduğunu söyledi. Bu masa etrafında olanlar devrimcidir ve devlete karşıdır, bu da birlik için yeterli bir zemindir, böylece konuşmasını bitirdi.

TKP (Kıvılcım): "Birlik için herhangi bir koşulumuz yok" deniliyor. Açık mücadele alanları, silahlı mücadele cephesi ve Avrupa cephesi, tüm bu alanları kapsayan bir birlik özlemimizdir. (...) '96 birlik görüşmelerini değerlendirmeyi düşünüyoruz. İlkesiz birlikler tabii ki olmaz. Somut adımlar atmalıyız. Birlik hazır olanlarla yapılmalıdır. Birlik döneme ilişkin devrimci politikalar üretmeli ve sürece müdahale etmelidir.

MLKP: Temsilcisinin söylediklerini aktarmak çok gerekli değil sanırım. Bu ne de olsa onların her zaman gündeminde olan bir sorun: Partimiz bunu her zaman çok önemsemiş, üzerine düşeni yaptı, hatta zorlayıcı da oldu. Kimse kendini kandırmamalı, tek başına sürece kimsenin müdahale edemediği, bu durumda edemeyeceği de anlaşılmalıdır. Söylenenlerin özeti ise; birlik günceldir ve ihtiyaçtır. Hemen adım atılmalı, ama bir "kumanda merkezi" oluşturulmalıdır. (...)

Devrimci Sol: Kendi "sorunlarını" anlatarak başladı konuşmasına. Sol içi şiddetten, birlik olunamadığından yakındı. Birlik kültürü yaratmanın kaçınılmaz bir görev olduğunu, bu görevin bu birlik girişimini başarıya ulaştırarak yerine getirileceğini vurguladı. İlkeli birliklerden yana olduklarını, tartışmalarda bunu gölgelememeye dikkat edilmesi gerektiğinin kendince önemine işaret etti. Ortak bir eksen bulunmalıydı, bu da demokrasi mücadelesi olabilirdi. Ne de olsa bu konuda kimse farklı düşünmüyordu. Ayrıca kitlelere gitmede bu bir kolaylık sağlıyor ve işlevli oluyordu...

Herkes ne kadar önemli bir adımın atıldığını, uzun tartışmaların gereksiz olduğunu, ulaşılan aşamayı pratik bir sonuca bağlamanın gereklerini dile getiriyordu. Nasıl bir birlik, içeriği ve ilkesel çerçevesi ne olacak soruları açıktaydı. Taktik politika, bunun yaşama uygulanması için gerekli esaslar ve eylem birliği planının sözü dahi edilmiyordu. Sanki tüm bunlar zaten konuşulup çözüme bağlanmıştı. Gerçekten de dışarıdan gelen bir devrimci durumu tamı tamına böyle algıladı. Sözümona herkes çok somut konuşmuştu. Ama ortada somut birşey yoktu ve kimse de bununla pek ilgili değildi. "Somut" olan tek şey birleşen devrimci örgütlerdi ve birlik devleti hedefliyordu. Geriye bunu kamuoyuna deklare etmek kalıyordu.

Bu aşamada söz aldık. Yığınların karşısına birleşik devrimci bir kuvvet olarak çıkmanın gerekli olduğuna inandığımızı, muhatapları doğru seçilmiş, ilkesel çerçevesi çizilmiş, politik platformu doğru tanımlanmış, işçi ve emekçi kitlelerle birleşmeyi, onların devrimci enerjisini açığa çıkarmayı amaçlamış, grupların özel ihtiyaçlarını değil işçi ve emekçilerin devrimci hareketini eksen almış bir birlikten yana olduğumuzu belirttik ve birlik politikamızı anlattık. Geçmiş birlik deneyimlerini, imzalanan protokolleri, son olarak '96 birlik girişimlerinin

sonuçları üzerinden de giderek eleştirel bir özet yaptık ve kaygılarımızı dile getirdik. Bütün bunlar üzerinden atlayamayacağımızı, bugünkü birlik tartışmalarına ön deneyimler ışığında bakılması gerektiğini dile getirdik. Politik platformu tanımlanmamış, ilkesel çerçevesi çizilmemiş, devrim hedefine bağlanmamış birlik girişimlerinin muhatabı olamayacağımızı, “somut konuşma ve teori yapmama” adına işin özünden kaçıldığını, herkesin çok somut konuştuğunu sanmasına rağmen somut hiçbir şeyin konuşulmadığını, hangi zeminde birleşildiğinin bile açıkta kaldığını, birleşmeden önce birleşilecek platformun tanımlanması gerektiğini, bunun ise olmadığını, bu koşullarda kamuoyunun karşısına bir deklarasyonla çıkılması halinde bunun bilinen sorumsuz davranışların yeni bir örneği olacağını ve böyle bir deklarasyonun altına imzamızı koymayacağımızı belirttik. Liberal, ilkesiz birlik platformunu eleştirdik. Herkesin tam da bu işi başardık dedikleri bir ortamda bizim yaptığımız konuşma “bozucu ve bölücü” oldu.

Sözü M.Sayın aldı. Birey olarak konuştu. (Bu liberal zatın birey olarak devrimci örgütlerarası birliğin bir tarafı olarak kabul edilmesi ayrı bir garabet örneğidir.) Bilinen liberal vaazlarından sonra, platforma akıl hocalığı misyonuna uygun olarak sözü şuraya getirdi: “Gerilim Kürtlerle TSK arasındadır, bu görülmeli ve kavranmalıdır. Kürt ordusunu güçlendirmeli, batılılaştırmalıyız.” Bir mavi boncuk da bize verdi: “Arkadaşlar haklı, hangi zeminde birleştiğimiz açıkta kaldı, bu saptanmalıdır. Ortak bir zemin bulmak zorundayız.” Kendi liberal zemini hazırdı. Arkasından PKK temsilcisi söz aldı. M.Sayın’ın konuşmasını onaylayarak, bize de hak vererek, eleştiri ve kaygılarımızı anladıklarını da belirterek, birliğin politik platformunu tanımlamak gerektiğini ekleyen konuşmasını kısa tuttu. Sözü TKP/Kıvılcım temsilcisi aldı. Konuşmasının içeriği ikisinden farklı değildi. Tabii ki ilkeli birlikten ve devrimden yanaydılar. Dahası gönülleri komünizm için çarpıyordu.

TDP ve DHP temsilcileri, konuşmalarına, “arkadaşların dediği gibi” ile başlayıp “arkadaşların söylediklerine katılıyoruz” diye bitirdiler. Açık bir tarzda görülen olgu şuydu: PKK, TDP, TKP/K, DHP ve M.Sayın blok olarak davranıyor, ortak bir davranış birliği sergiliyor ve ötekileri etki sahalarına almaya çalışıyorlardı. Zorlandıkları söylenemez. TKP/ML temsilcisi “siyasal çözüm” eksenli birliği doğru bulmadıklarını söylese de, bu “ayrıntı”yı çok da önemsemedikleri anlaşılıyordu. Birleştiklerine inandıkları bir sırada işler karışmıştı ve herkes “zemin” aramaya başlamıştı. Neyseki “zemini” bulmakta fazla güçlük çekmediler. Çözümçülerin önerdikleri “Demokrasi mücadelesi platformu”! Birliğin adına da “Devrimci Birleşik Güçler” denildi mi mesele kalmayacaktı. Ama iş bir kere karışmıştı. Demokrasi, barış, reformizm, devrim, iktidar kavramları tartışmaya yeni bir boyut kazandırmıştı. Birlik elbette ki devrimcilerle, devrimci amaçlar için devletin yıkılması hedefine bağlanacaktı. Anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist olacaktı. Ama demokrasi mücadelesi ve önemi; barış talebi, kanın akması gibi meseleler de görülmeliydi. Bize yapılan bu “hatırlatmalar” üzerine yeniden söz aldık. Demokrasi mücadelesi sorununa nasıl baktığımızı anlattık. Demokrasi, barış, akan kanın durdurulması gibi sorunumuzun olduğunu, ama bütün bunları sermaye iktidarının devrilmesi genel stratejik hedefine bağladığımızı,

önceliğin devrimci iktidar mücadelesi olduğunu belirttik. PKK temsilcisi söylediklerimizin etkisini kırmaya dönük diplomatik bir konuşma yaptı: “Bazı arkadaşlar fikirlerini ortaya koymada başarılı olabilirler, söylenenler kulağa hoş da gelebilir. İdeolojik zemini doğru da konulabilir. Ama ideolojik olarak doğru gibi görünenler pratikte doğru olmayabiliyor. Artı arkadaşın söyledikleri anlamlı ve önemlidir. Ama bu fikirler örgüt birliğini tartışmak söz konusu olunca geçerlidir. Biz ise burada güç ve eylem birliğini tartışıyoruz.”

Söylediklerimiz genel kabul görmüştü! “Kimse bunlara karşı değil” deniliyordu. Bu durum karşısında doğrusu biraz şaşkındık. Çok kısa bir konuşma yapmak durumunda kaldık. Söylediklerimizin doğru anlaşılıp anlaşılmadığı noktasında kaygılarımızı dile getirdik ve söylediklerimizi maddeleyerek özetlemek istediğimizi söyledik:

a) Siyasal çözüm ve toplumun demokratikleştirilmesi eksenli birlik söz konusu olamaz.

b) Emek-Barış-Özgürlük bloku olarak ifade edilen platformun muhatabı değil.

c) Reformist akımlarla birlik söz konusu olamaz, devrim hedefi karartılamaz.

d) Sol hareketin kültürü, alışkanlıkları ve davranışları soruna daha ihtiyatlı bakmamızı gerektiriyor. Bu konuda da kaygılarımızı dile getirmek durumundayız. Böyle bir muhasebe yapılmalıdır.

Bunlar reddedilecek ve birleşilmeyecek meseleler değildi. Kaygılar söz konusu olunca da anlaşılmayacak bir durum yoktu. Çünkü herkesin kaygıları vardı. İkinci toplantıya bir bildirinin hazırlanarak gelmesi kararlaştırıldı ve toplantı bitti. “Bunlar sorun değil” derken PKK’li arkadaş içtenlikliydi. Çünkü onu ilgilendiren gerçekten de sadece birleşilmesi gerektiği idi. Bunun nasıl bir birlik olduğunun önemi yoktu. Devrim ya da demokrasi denmiş, siyasal çözüm ya da iktidar hedefli denmiş bunlar önemli değildi.

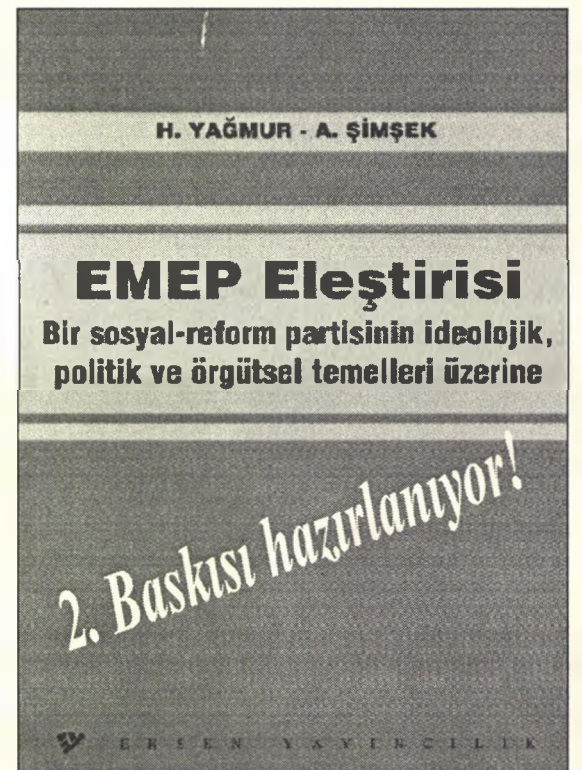
İkinci toplantı

PKK temsilcisi: Sanırım konuşulacak fazla birşey kalmadı, önceki toplantıda herşeyi tartıştık ve fikir birliğine vardık, sevindirici bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz, bildiriye okuyalım gerekli düzeltmeleri yapıp sonuçlandıralım, dedi. Tam bildiri okunacaktı ki başka bir “engel” çıktı. MLKP, Devrimci Sol’la aynı metne imza atmayacaklarını açıkladı. “Üç toplantı yapılmış, sorunlar dostça tartışılmış, ortak paneller yapılmış, birliğe imza atma aşamasına gelinmiş, herhangi bir sorun çıkmamış”tı. Bugüne kadar bu tutum neden dile getirilmedi, şimdi sırası mıydı? MLKP’li bu sorunu PKK ve Partizancı arkadaşlarla konuştuklarını, ama platforma getirmediklerini, bunun hata olduğunu, fakat değişen birşeyin de olmayacağını söyledi. Bunun üzerine orta yol, ara çözümler aranmaya başlandı. Ama bulunamıyordu. PKK temsilcisi soruyor: “Bu arkadaşları karşı-devrimci mi görüyorsunuz?”. “Hayır ama, politik bir çevre olarak görmüyoruz, güçleri yok” deniliyor. PKK temsilcisi: Kimin politik bir çevre olup olmadığına, kimin güç sahibi olup olmadığına karar vermek birilerinin hakkı olmamalıdır, bu tür tartışmalar gereksizdir, diye tepkisini dile getirdi. (...)

Ama bir biçimiyle MLKP ikna edilmeliydi. Bu nedenle de bu anlamsız tartışma kısır bir döngü içerisinde uzayıp gitti. Garip garip öneriler ve tuhaf tartışmaların arkası gelmiyordu. Söz almak ihtiyacı duyduk. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://arxiv.org>

sonra yapmayı düşündüğümüzü, ama mevcut tablo söz konusu olunca konuşma ihtiyacı duyduğumuzu belirttik. Burada sürdürülen tartışmalar üzerinden bakıldığında da kaygılarımızın isabetli olduğunu, devrimci birlik politikası ne olmalıdır sorusu gündeme gelince “teori yapmayalım” diye burun bükenler, devrimci tartışma yöntemini küçümseyenler, anlamsız ve hiçbir değeri olmayan meseleler söz konusu olunca saatleri bulan bir tartışma sürdürebiliyorlar. İşte sol hareketin gerçek konumu ve tablosu budur. Biz bu kültürü, bu davranış tarzını iyi tanıyoruz. Bunu ‘98 1 Mayıs’ında da gördük, yapılan başka birliklerde de gördük. Pratik örneklerden de giderek nispeten uzun bir konuşma yaptık ve ihtiyatlı davranmakla ne kadar haklı olduğumuzu, birlik gibi ciddi bir sorun söz konusu olunca daha sorumlu davranmak gerektiğine olan inancımızı dile getirdik. Tablo gene karışmıştı. PKK temsilcisi “Ekimci arkadaşın yaptığı konuşma platformun moralini bozuyor, durum çok da kötü değil, umutsuz olmamak lazım.” diyerek bozulan moralleri tazelemek istiyordu. MLKP’liye de dönerek bir çözüm formülü önerdi: “İmza atın ama altına da şerhinizi düşün” diyerek toplantıya ara verildi. Ara görüşmelerde herkes bizi ikna etmeye çalışıyordu. Bazıları birlik platformunda olmamızı önemsediklerini, birleştirici olabileceğimizi, platformun da istediğimiz noktaya geldiğini söylüyordu. Kimileri de “bildiri okunduğunda görülecektir ki sizin söyledikleriniz yer alıyor, daha ne isteniyor ki?” “Bizim de ciddi kaygılarımız var, ama buna rağmen denenmelidir, ayrışma öyle yaşanmalıdır” vb. Toplantıya başlandığında bildiri okundu. Görüşlerimizi yineledik ve katılmayacağımızı belirttik. Fakat etkinliklere katılabileceğimizi, ortak birtakım eylemliklerde yer alabileceğimizi belirttik.

Son toplantının ortalarında gelen TKEP/L temsilcisi arkadaş EKİM’e katıldığını söylemekle yetindi. “Bildiri okunsun siz de dinleyin, Ekimci arkadaşın söylediklerine katılacaksınız öyle katılın, bildiri belki fikrinizi değiştirir” telkinleri sonucu değiştirmede. Tartışma MLKP ile Çözümçüler arasında bir anlaşmanın sağlanması çerçevesinde devam etti, sonuca ulaşamadı ve yeniden ara verildi. Bu aşamada tartışmaların bundan sonraki bölümüne katılamayacağımızı belirterek platformu terkettik.

Komünistlerin geçmiş değerlendirmelerinden...

Güç birliğinin sorunları ve komünistlerin görevleri

Çok parçalılıktan öteye aşırı bir iç kopukluğu yaşamak, yakın zamana kadar devrimci hareketin temel bir zaafı durumundaydı. Hareketin küçük-burjuva kimliğiyle, bu kimliğin ürünü politik kültürle yakın bir ilişkisi olmakla birlikte, sözü edilen aşırı kopukluğun tek nedeni bu değildi. Bunun 12 Eylül sonrasının kitlelerden kopma, güçten düşme ve bunun sonucu olarak iddiasızlaşma olgusuyla da yakın bir bağı vardı. Uzun yıllar kitlelerden kopuk kalmak, dolayısıyla siyasal mücadele sürecini etkileme yeteneğini de yitirmek, beraberinde, devrimci siyasal mücadelenin her zaman için temel bir ihtiyacı olan tüm devrimci kuvvetlerin güç ve eylem birliği sürecine ilgisiz kalmayı da getirebilmiştir.

Güç ve eylem birliği sorunlarının tam da Gazi Direnişiyle birlikte gündeme zayıf da olsa yeniden girmesi bu açıdan dikkate değerdir. Kitle hareketinde politizasyon ile bunun devrimci örgütler için bir güçlenme zeminine dönüşmesi, devrimci mücadelenin sorunlarına, bu arada güç ve eylem birliği sorununa da artan bir sorumlulukla yaklaşmaya uygun bir ortam yaratmış oldu. Yine de '95 yılı için bu daha çok belirli semtlerle ve bu semtlerde çalışan devrimci örgütler arası yerel ilişkilerle sınırlı kaldı. Kaldı ki, bu sınırlı gelişmenin paradoksal bir yanı da vardı. Aynı olumlu sürece küçük-burjuva rekabetçiliği, grupçu çekişme ve didişmeler türünden geleneksel zaafılar da eşlik etti. Örgütlerin geleneksel kimliği ve kültürü kadar semtlerin sosyal-kültürel ortamı da, gelişen birlik eğilimini gerisin geri kendi içinde boğan bu zaafıları depreştirdi. (...)

Devrimci örgütler güç ve eylem birliğini gerçekleştirmek doğrultusunda somut çalışmalara girişerek, yalnızca bugüne kadar ihmal ettikleri bir devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmiş oluyorlar. Bir başka ifadeyle, sorun devrimci açıdan, devrime ve emekçi yığınlar karşı sorumluluk açısından ele alındığında, yapılan bir yükümlülüğün gereklerini yerine getirmeye çalışmaktan başka bir şey değildir. Dolayısıyla, birlik sürecine katılmak fedakarlık ya da lütfekarlık değil, bugüne kadarki duyarsızlığın ve sorumsuzluğun nihayet bir yana bırakılması anlamına gelmektedir. Bu noktanın altını çiziyoruz; zira bunun bilincinde olmak, soruna ve sorumluluğa bu açıdan yaklaşabilmek, birlik görüşmeleri sürecinin olumlu bir sonuca bağlanmasını önemli ölçüde kolaylaştıracaktır.

Tüm devrimci kuvvetler arasında sağlanması gereken güç birliği devrimci siyasal mücadelenin temel ve bugün için ayrıca çok yakıcı bir ihtiyacı olduğuna göre, komünistler de soruna bunun gerektirdiği bir duyarlılık, gayret ve sorumlulukla yaklaşabilmelidirler. Dahası bu konuda örnek ve sürükleyici bir rol oynamalıdır. Sürükleyicilik burada geleneksel darkafalılığa özgü bir "önderlik iddiası" biçiminde değil, fakat birliğin gerçekleşmesi

Bugünkü mücadelenin en temel zaafı, işçi sınıfının kendi devrimci kapasitesini siyasal sahnede henüz ortaya koyamamasıdır. Türkiye gibi bir ülkede, devrimci süreçlere gerçek bir güç ve belli bir istikrar kazandırmanın, kent yoksulları ve kamu emekçileri için bir önderlik eksenini yaratmanın, Kürt ulusal hareketi önünde yeni devrimci ufuklar açmanın bundan başka bir yolu yoktur. Hiçbir birleşik siyasal güç, devrimcileşmiş ve kendi devrimci öncüsünü bulmuş bir işçi sınıfının oynayabileceği bu nesnel rolü onsuz ve ona rağmen oynayamaz. Siyasal mücadele temelde bir sınıflar mücadelesi ise ve Türkiye'nin modern sınıf ilişkileri ortamında sermaye sınıfına karşı emekçiler ve ezilenler cephesine önderlik etmek kapasitesine sahip tek sınıf işçi sınıfı ise, sorunun başka türlü anlaşılmaması zaten mümkün değildir.

için azami çaba, fedakarlık ve özen olarak anlaşılmalıdır. Gerçek bir önderlik konumu, kapasitesi ve yeteneği, kendisini, doğru bir politik çizginin ötesinde, tam da bu alanlardaki pratik tutumda ortaya koyar.

Başlamış bulunan sürece komünist militanlar özel bir ilgi göstermeli ve bu ilgiyi bulundukları alanlardaki tüm devrimci militanlara ve devrimci örgütlerin tabanını oluşturan kitlelere yaymalıdırlar. Bugün için güç birliğine yönelik en acil pratik görevlerden biri budur. Birlik doğrultusundaki gelişmelerin devrimci tabana maledilmesi ve bunun birliğin olumlu bir sonuca bağlanması doğrultusunda bir basınca dönüştürülmesi sürecin seyrini kolaylaştıracaktır. Kaldı ki güç birliği alanındaki zaafın sadece örgütlerin merkezi politikalarından kaynaklandığını sanmak da bir yanılgıdır. Tabandaki kadro ve sempatizanlar da bu zaafa uygun bir politik kültürle yoğrulmuştur. Grupçuluk, önyargılar, rekabete ve didişmeye eğilim, tabandaki devrimci kadrolara da egemen bir kültür, bir davranış tarzıdır. Dolayısıyla birlik mücadelesini devrimci tabanda da etkili bir biçimde sürdürmek gerekir. (...)

Son siyasal gelişmeler, özellikle 1 Mayıs'ı izleyen genel karşı-devrim saldırısı, devrimci cephede güç ve eylem birliğini yakıcı bir ihtiyaç haline getirdi. Zira devletin kaybettiği mevzileri geri almayı amaçlayan bu genel karşı saldırısını püskürtmenin temel önkoşullarından biri de mevcut devrimci kuvvetlerin olanaklı en ileri bir düzeydeki mücadele birliğidir. Bu yalnızca birleşik bir direniş odağı yaratmak yoluyla güç dengesini devrim cephesi lehine güçlendirmekle kalmayacak, fakat yanısıra, daha geniş kitlelere moral ve cesaret kazandırarak genel direnme gücünü çoğaltacak, direniş saflarını hızla genişletecek, bu arada toplumsal muhalefeti düzenin icazet sahasına hapsedmeye çalışan reformist odakların etkisizleştirilmesini de kolaylaştıracaktır. Komünistlerin birlik sorununa artan bir vurgu yapmaları, genel bir zaafın giderilmesinden öteye, bu güncel mücadeleye bir katkı olarak değerlendirilmelidir.

Fakat öte yandan, devrimci güç birliğinin devrimci mücadele süreçlerini daha ileri noktalara taşımanın olanaklarından yalnızca biri olduğunu gözönünde bulundurmak, buna olduğundan fazla bir anlam ve işlev de yüklememek gerekir. Dün olduğu gibi bugün de genel devrimci siyasal mücadele sürecinin en temel zaafı, işçi sınıfı hareketinin devrimci bir mecraya hala da geçememiş olmasıdır. Mücadele, temelde ve son tahlilde, sınıflar arasında geçmektedir. Devletle devrimci kuvvetler arasındaki çatışma bunun ön plandaki politik bir yansımasıdır. Fakat eğer işçi sınıfı ve emekçiler bu mücadelede etkin ve dolaysız bir biçimde yer almıyorlarsa, devrimci kuvvetler açısından mücadele güçsüz ve etkisiz olmakla kalmayacak, sağlıksız zeminlere kaymaya da müsait olacaktır.

Elbette devrimci güç ve eylem birliğinin kendisi, işçi sınıfı ve emekçilerin daha geniş kesimlerini devrimci mücadele sahnesine çekme, bunu kolaylaştırma ana amacına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu açıdan düşünüldüğünde, iki alandaki görev ve sorumlulukları karşı karşıya koymaya kalkmak kadar anlamsız bir davranış olamaz. Ama buna rağmen konuya değinmemiz nedensiz de değildir. Gerek devrimci demokrat örgütlerin sınıfa uzaklıkla aynı anlama gelen geleneksel halkçı politik kimliği, gerekse Gazi Direnişini izleyen dönemde bunun yeni bir güçle depreşmiş olması gerçeği, devrimci mücadelenin bugünkü en temel zaafına doğru bir biçimde işaret etmemizi zorunlu kılmaktadır. Komünistler için bunun karartılmasına izin vermemek apayrı bir önem taşımaktadır.

Yineliyelim ki, bugünkü mücadelenin en temel zaafı, işçi sınıfının kendi devrimci kapasitesini siyasal sahnede henüz ortaya koyamamasıdır. Türkiye gibi bir ülkede, devrimci süreçlere gerçek bir güç ve belli bir istikrar kazandırmanın, kent yoksulları ve kamu emekçileri için bir önderlik eksenini yaratmanın, Kürt ulusal hareketi önünde yeni devrimci ufuklar açmanın bundan başka bir yolu yoktur. Hiçbir birleşik siyasal güç, devrimcileşmiş ve kendi devrimci öncüsünü bulmuş bir işçi sınıfının oynayabileceği bu nesnel rolü onsuz ve ona rağmen oynayamaz. Siyasal mücadele temelde bir sınıflar mücadelesi ise ve Türkiye'nin modern sınıf ilişkileri ortamında sermaye sınıfına karşı emekçiler ve ezilenler cephesine önderlik etmek kapasitesine sahip tek sınıf işçi sınıfı ise, sorunun başka türlü anlaşılmaması zaten mümkün değildir.

Bu vurgu, devrimci örgütlerin güç ve eylem birliğinin önemini hiçbir biçimde azaltmıyor. Yalnızca bu taktik adıma doğru ve sağlam bir genel perspektif içinde bakma olanağı sağlıyor. Bu ise, komünistlere, bir yandan güç ve eylem birliğine yönelik sorumluluklarına en sıkı biçimde sarılma, fakat öte yandan bunu genel stratejik hedeflerine ulaşmalarını kolaylaştıran bir olanağa dönüştürme perspektifiyle hareket edebilme sorumluluğu yüklüyor. (...)

(Ekim, sayı: 148, 1 Temmuz '96, başyazı)

ABD-İran yakınlaşması

mollalar rejiminin iç çelişkilerini derinleştiriyor

ABD ile İran arasındaki yakınlaşma girişimleri, ilişkilerin normale dönüştürülmesi için atılan karşılıklı adımlar, harcanan çabalar, aynı zamanda, mollalar rejiminin iç sorunlarını açığa çıkartmakta, keskinleştirmekte, sıkıntıları arttırmakta, kısacası iktidar mücadelesini kızıştırmaktadır. İran'da politik gündemin bu şekilde düzen içi çekişmelere endekslenmesi ciddi ve temel toplumsal sorunların şimdilik arka planda kalmasına yol açmaktadır. Bu ise düzenin emekçi kitlelerin talepleri ile yüzyüze gelmesini ertelemektedir. Ancak gelişmelerin seyri ve hızı, statükonun kısa süre içinde zorlanacağını gösteriyor.

1979 devriminden bu yana mollalar emekçi kitlelerin ulusal onurlarını ve dini duygularını “şeytan”, “kafir” edebiyatı ile istismar ederek egemenliklerini pekiştirdiler. ABD'yi hedefleyen güdük bir anti-emperyalist söylem ve İran-Irak savaşının yarattığı koşullar mollalar egemenliğinin palazlanarak kalıcılaşmasını sağladı. Ancak düzen gelinen yerde barutunu tüketti. İslami esaslarına göre biçimlendirilmiş bir toplumsal-iktisadi yapının sonuçta kapitalizmin geri bir versiyonu olmaktan başka bir anlam taşımadığı görüldü. Mollaların anti-emperyalist söyleminin kaba bir Amerikan ve İsrail düşmanlığından ileri gitmediği anlaşıldı. Nitekim kapitalist sisteme karşı mücadele ile beslenmeyen bir anti-emperyalist politikanın farklı bir akıbeti olamazdı. Diğer taraftan, dış müdahaleler, ambargolar, yasaklar, emperyalizmin toplu tecrit politikası, sistematik sataşmalar bu iğrenç rejimin ömrünün uzamasında önemli bir rol oynadı.

Mollalar düzeninin oluşum sürecinde izlediği terör politikasının sonuçları bugün ortadadır. Allah, İslam, Kuran-ı Kerim, İmam Hüseyin, Kerbela vb. adına insanlar kılıçtan geçirilmiş, toplumda bir mezar sessizliği egemen kılınmıştır. İran emekçileri bu tahribatın acılarını çekmekte, doğan boşluğun derinliğini hissetmektedir. Bu nedenle, başlıca varlık nedenini kaybetmiş, en temel alanlarda iflas etmiş ve bugün bunun sancılarını yaşayan dinci rejime karşı ciddi bir mücadele yükselmemektedir. Ya da ciddi mücadele girişimlerini düzen ezmekte bugün için zorluk çekmemektedir.

Muhalefet iktidar ilişkisinin ılımlı dinci ile yobaz softa rekabetine indirgendiği İran'da rejimin iflasi ancak düzen içi hengame ile kendisini dışa vurmaktadır. Çünkü terörle bastırılmış olan kitle hareketi sürece müdahale etme olanaklarına, örgütlülük ve önderliğe sahip değildir. Onun için rejime karşı birikmiş olan öfke, geçen yılki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde olduğu gibi, yobaz kanadın aleyhinde bir dinamığe dönüşerek ılımlı kesimin potasına akmaktadır. Kitle hareketinin vesayetten kurtularak emekçi talepleri doğrultusunda yükselmediği, sürece damgasını vurmadığı koşullarda İran iç politikasının gündemini mollaların boğazlaşması belirleyecektir. Nitekim öyle olmakta, en ileri düzeydeki sorumlular gününbirlik birbirlerini azletmekte, kavgaya kızılmaktadır.

ABD-İran yakınlaşması böyle bir ortamda yaşanmaktadır. Tarhan'da curcuna yükseldikçe ABD'nin Clinton, Albright gibi en önde gelen sorumluları İran'a ilişkin iyiniyet deklarasyonları yayınlamakta, açıktan diyalog çağrıları yapmaktadırlar. ABD emperyalizminin bu çabası yeni değildir, ABD ve İran futbol takımlarının karşı karşıya gelmeleriyle aktüellik kazanmadı, çabalar sadece daha

ileri bir düzeye sıçratıldı. Çünkü İran devriminden bu yana gerginliğini koruyan ABD-İran ilişkilerinin normale dönüştürülmesi çabaları yakın bir döneme kadar el altından, araçlar aracılığı ile yürütülmüştü.

ABD neden bu kadar ısrar etmektedir?

ABD-İran ilişkileri bugüne kadar İran'ın uluslararası bağlamdaki konumunu, politik ve ticari ilişkilerinin ölçeğini belirlemiş ve olumsuz yönde etkilemişti. Her ne kadar ABD'nin bu politikasının bedelini ağır bir biçimde İran ödedyse de Washington'un da çok fazla bir kazanç elde ettiği söylenemez. Ama ABD'nin bu saldırgan politikasının sürmesi durumunda esas zararı ABD'nin göreceği açıktır. Çünkü ABD'nin İran'a karşı devam ettirmek istediği ambargo ve yasaklar politikası fiilen delinmekte, başka emperyalist ülkelerin tekelleri İran pazarına üşüşmekte, petrol ve doğalgaz kaynaklarını paylaşmaktadırlar.

İran gibi son derece önemli bir ülkenin pazarının ve doğal zenginliklerinin başkaları arasında paylaşılmasına ABD emperyalizmi fazla seyirci kalamaz, tahammül edemezdi. Bunu gözönünde tutan ABD emperyalizminin bazı akıl hocaları petrol tekelleri ile ittifak halinde uzun süredir ABD'nin İran politikasında değişiklik yapılmasını ve daha rasyonel bir tavır takınılmasını öneriyorlar ve ABD'nin İran politikasını “minarenin tepesine çıkartılmış ama indirilmesi kolay olmayan bir deveye” benzetiyorlardı. Kısacası, ABD emperyalizmi İran'a yönelik yıllardır uyguladığı politikayı değiştirmek için uzun dönemdir fırsat kollamaktaydı.

ABD emperyalizmi açısından önemli olan sadece İran'ın pazarı, petrolü, doğalgazı değildir. İran sadece zengin değil, aynı zamanda coğrafi bakımdan dünyanın en stratejik ülkelerinden birisidir. İran'da mevzi kapmak demek Kafkasya'ya el atma, oradaki ekonomik ve politik süreçlere yakından müdahale etme olanağına kavuşmak demektir. İran'la iyi ilişkiler kurmak demek, Hindistan ve Pakistan arasında gerginleşen ortamı yakından takip etmek, dahası Orta Asya'ya yakınlaşmak demektir. Onun için ABD emperyalizmi Tarhan'la ilişkilerini düzeltmek için sabırsızlanmakta, fırsat kollamaya çalışmaktadır.

Yakınlaşmanın ortamını yaratmak ve açıktan ilk adımını atmak geçmiş mirastan ötürü kolay olmadı. Geçmişte ağzı fena yanan Washington mollalar rejiminin can çektiğini kanıtları ile birlikte görmek istedi. Geçen yılki cumhurbaşkanlığı seçimlerinin beklenmedik sonuçları mollalar rejiminin artık yokuşa dayandığının somut kanıtı oldu. Kitleler rejime karşı birikmiş öfkelerini Hatemi'ye oy vererek dışa vurdular. İşte bu aşamadan sonra ABD ile İran'ın ilişkilerinin düzeltilmesinin gereği taraflarca açıktan tartışmaya açıldı, karşılıklı mesajlar ve jestler birbirlerini izledi.

Bazı dolaylı girişimleri saymazsak, yakınlaşma inisiyatiflerinin ilki geçen Ocak ayında CNN aracılığıyla İran cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi'den geldi. Hatemi ABD yönetimini iki ülke arasında var olan “kuşku duvarını yıkmaya” çağırdı. Fakat Hatemi'nin bu açık çağrısına ABD yönetimi cevap vermekte epeyce gecikti ve tavır belirlemek için İran'daki güçler dengesinin evrimini gözetti. Bugünlerde Dünya Futbol Kupası vesilesiyle diplomasi trafiği yeniden hareketlendi. Spor, politik yakınlaşma girişimlerinin ilk adımı olarak

kullanılmaktadır.

ABD yöneticileri Hatemi'nin geçen Ocak ayında yaptığı teklife 17 Haziran günü dışişleri bakanı Madeleine Albright aracılığı ile cevap verdiler. Bayan Albright yaptığı ilk açıklamada “İran'la ilişkilerinin bazı koşullarla normale dönüşmesinden yana olduğunu” belirtti. Ve hemen ardından stadlarda ve televizyon ekranları önünde heyecanın dorukta olduğu bir anda, 20 Haziran günü, “İran halkının ABD'ye karşı biraz kin beslemesini anlayışla karşıladığını”, ama “bunun aşılması gerektiğini”, kaldı ki ABD'nin bir dönem izlediği politikanın “isabetli ve haklı” olduğunu savundu. Dışişleri bakanının böylece açtığı gedikten Clinton devreye girdi ve ABD-İran ekiplerinin karşılaşmasının tam arifesinde “karşılaşmanın iki ülke arasındaki husumete son veren yeni bir sürecin başlangıcı olmasını” dilediğini açıkladı.

ABD'nin ardarda gelen bu ısrarlı teklifleri İran yönetimini biraz zora sokmuşa benziyor. Maçın sonucunun değerlendirilmesi rejimin içinde var olan farklı tavırların bir başka göstergesini oluşturmaktadır. Örneğin, rejimin ruhani önderi ve muhafazakarların şefi Ayatullah Ali Hameney “güçlü ve küstah düşman sayenizde yenilginin acısını tattı” diyerek kavgacı bir tavırla İran ekibini kutlarken, Cumhurbaşkanı Hatemi gönderdiği mesajda “İran ulusunu mutlu etmiş olmakla sevinin”, “zaferiniz ulusal birliğin sembolüdür” diyerek, sorunu daha farklı bir düzeyde koymaya çalıştı.

Sonuçta bugüne kadar İran yöneticileri ABD'nin tekliflerine resmi bir cevap vermiş değiller. Liberaller isabetsiz ve hesapsız bir açıklamanın muhafazakarların elinde bir koza dönüşeceğinden korkmaktadırlar. Liberal cumhurbaşkanı Hatemi'ye yakınlığı ile tanınan eski cumhurbaşkanı Ali Ekber Haşemi Rafsancani İranlıları “iç çelişkilerimizi kullanmaya çalışan düşmana karşı birlik olmaya” çağırması bu endişeden kaynaklanmaktadır. Sorun basın üzerinden de benzer bir kamplaşmaya neden olmaktadır. Muhafazakarlardan yana olan basın organları ABD yöneticilerinin yakınlaşma önerilerini “İslam cumhuriyetinin yöneticileri arasına sinsice nifak tohumları ekmeye çalışan şeytanın yeni bir zırlaması” olarak nitelendirirlerken, *Iran News* ya da *Tarhan Times* gibi ılımlı gazeteler ABD'nin inisiyatifini “kuşku duvarını yıkmak için yeni bir yaklaşım” olarak değerlendirmektedirler.

ABD emperyalizminin atağa geçmesinin diğer nedenlerinden birisi ise İran'daki iktidar mücadelesine taraf olmak ve liberallere destek vermektir. Zaten yakınlaşmanın esas ve somut adımları son bir yıl içinde atıldı. Ocak ayında Hatemi'nin teklifine cevap verilmemiş ve Dünya Futbol Kupası'nın beklenilmiş olmasını bu çerçevede görmek gerekiyor. Teklife erken cevap vermek Hatemi'yi muhafazakar kanat karşısında zor durumda bırakabilirdi. Desteği zamanlamak, koşullarının oluşumunu beklemek gerekiyordu. ABD emperyalizmi bu tavrını geçen gün Clinton'un bir Kongre kararına karşı kullandığı veto hakkı ile taçlandırdı. Cumhuriyetçilerin çoğunlukta olduğu Kongre İran'a balistik bomba teknolojisinin satılmasını yasaklayan bir yasayı onayladı. Beyaz Saray bu yeni yasağın İran kapılarını bir dönem daha ABD tekellerine kapatacağını, yakınlaşmayı sabote edeceğini ve Tahran'da liberalleri, onların önderi Hatemi'yi zor durumda bırakacağını düşünerek, sözkonusu yasayı veto etti.

Büyük otomobil tekelinin ABD'deki üretimi felce uğradı

General Motors işçileri grevde

Geçen yıl UPS grevi ile Amerikan işçi sınıfı çetin bir mücadele yürütmüş, sesini alışı olunmayan bir biçimde dünyaya duyurmuştu. Bir yıl aradan sonra aynı nöbeti bu kez General Motors işçileri devralmış bunuyorlar. General Motors'un Flint'de (Michigan) bulunan ve toplam 9200 işçi çalıştıran iki fabrikasında Haziran ayının ilk günlerinde başlayan grev General Motors'un ABD'deki üretiminin tamamını felce uğratmış durumda.

United Auto Workers (UAW) sendikasının çağrısı sonucu başlayan sözkonusu grev emekçilerin formüle ettikleri iki temel talep üzerinde yükselmektedir. Bu taleplerden birincisi işten atma politikasına karşı çıkmaktır. İkinci talep ise General Motors'un üretim ünitelerini işgücünün ucuz olduğu ülkelere transferini protesto etmek, engellemeye çalışmak olarak tanımlanabilir.

Toplam 122.400 işçi çalıştıran ve otomobil sektöründe ABD'nin en büyük tekeli olan General Motors yönetiminin bu eylem karşısında takındığı tavır, sermayenin bu ülkede işçi sınıfına ve emekçilere karşı sürdürdüğü geleneksel küstahlığın kaba bir özetini sunmaktadır.

Mevcut emekçi sendikalarının genellikle mafya çetelerinin kontrolünde olduğu ABD'de sermaye sınıfını zorlayan güçlü işçi direnişlerine nadir rastlanıldığı açıktır. Dolayısıyla gündeme gelen emekçi talebi, eylemi ve direnişi karşısında sermaye sınıfı son derece soğukkanlı davranmakta, eylemin iktisadi tahribatına, maddi faturasına katlanarak direniş dinamiğinin kırılmasını, eylemin dağılmasını beklemektedir. Ve hemen ardından da doğal olarak saldırın dozu artırılmakta, başlangıçta sineye çekilen maddi zarar fazlasıyla emekçilere ödettirililmektedir.

Bugüne kadar sermaye sınıfı açısından hep kurulu bir saat gibi işleyen bu yöntemin, bugünkü değişen dünya koşullarında etkisizleşmesi kaçınılmazdır. İktisadi ilişkilerin yoğunlaştığı, değişik sektörler arası bağımlılığın arttığı, uluslararası rekabetin keskinleştiği, sıfır stok uygulamasının dünya ölçeğinde genelleştiği bir ortamda ABD'li kapitalistlerin alışık oldukları hareket serbestliği

kırılmaya, uygulayageldikleri yöntemler ıskartaya çıkmaya başlamaktadır.

General Motors grevinin yarattığı tahribat ve etkeleri tutuşan Beyaz Saray'ın eyleme müdahale hazırlığı, bu alanda yaşanan değişimin en somut kanıtlarıdır. Flint grevi General Motors'un ABD'de bulunan toplam 29 fabrikasının 24'ünde üretimin tamamen durmasına yol açmıştır. Yönetimin bu yılın ikinci yarısı için öngördüğü kâr miktarı 500 milyon dolar civarında bir fire vermiştir. Bir Wall

Street iktisatçısının yaptığı hesaplardan, eylemin ABD ekonomisi üzerinde derin etkiler bırakacağı anlaşılmaktadır. Ona göre "General Motors fabrikalarından çıkmayan her 100 bin otomobil ABD ekonomisinin 2 milyar dolarının buharlaşarak yok olmasına" neden olmaktadır. Aynı şekilde uzmanlar General Motors grevinin ülkenin GSMH'sında % 0,3 ile % 0,5 arasında değişebilecek oranda bir gerilemenin yaşanacağını iddia etmektedirler.

Bu nedenle Clinton UPS

grevinde aracılık yapmış olan çalışma bakanı Bayan Alexis Herman'ı gelişmeleri yakından izlemekle, bir çıkış yolu araştırmakla görevlendirdi. Diğer taraftan, söylemlerinin son derece ihtiyatlı değerlendirilmesi gereken sendika şefleri direnmekte kararlı olduklarını açıkladılar. United Auto Workers'in bugünlerde Las Vegas'ta toplanan kongresinde konuşan temsilcisi Richard Shoemaker, "eylemin Ağustos ayının ikinci ya da üçüncü haftasının sonuna kadar sürebileceğini" bildirdi.

General Motors'da grev Tekelin sert çizgisine karşı sınıf mücadelesi

24 Haziran '98 tarihli Junge Welt gazetesinden çevrilmiştir

General Motors (GM) Kuzey Amerika'da 29 montaj fabrikasından 24'ünü ve düzinelerce yedek parça fabrikasını kapatmış bulunuyor. Böylelikle hafta başına kadar 130.700 işçi, yani GM'da çalışanların neredeyse yarısı üretimin dışında kaldılar. Aynı şekilde Meksika ve Kanada'da binlerce otomobil sanayi işçisi iş yapmaz durumdadır.

Bunun arkasında yatan neden Michigan eyaletindeki Flint kentindeki kaporta fabrikası Metal Center ve araba parça-fabrikası Delphi East'te gerçekleştirilen iki grevdir. "United Auto Workers" (UAW) isimli ABD-Otomobil İşçileri Sendikası'na mensup 9.200 işçi 5 ve 11 Haziran'dan bu yana greve çıkmış bulunuyor. Çamurluk, buji, filtre vb. yedek parça sevkiyatının durmasından dolayı tekel günde 75 milyon dolar civarında kar kaybına uğramaktadır. Firma ve sendika temsilcilerinin geçtiğimiz pazartesi günü (22 Haziran günü) yaptıkları pazarlık görüşmeleri de sonuçsuz kaldı. Böylece haftanın ilerleyen günlerinde GM üretiminin tam durma noktasına gelmesi bekleniyor. UAW başkanı Stephen Yokich, Las Vegas'da gerçekleştirilen sendika seçim toplantısında, grevlerin Ağustos hatta Eylül ayına kadar sürdürülebileceğini dile getirdi. Flint'de kazanılacak bir anlaşmayı otomobil endüstrisinin farklı yerel birimlerinde peşisıra grevlerin takip edebileceğini dile getiren Yokich, sözlerini "ve bunun uğruna kahrolası tüm ülkeyi felce uğratmamız gerekirse bile" şeklinde sürdürdü.

Grevler, GM yönetiminin tatil gününde kaporta zimbalarını tahliye etme kararı alması üzerine patlak verdi. Sendika, ABD'deki güvenceli ve nispeten iyi ücretli işyerlerini ucuz emek ülkelerine taşıyarak ve o ülkelerdeki çalışma koşullarını ABD'de geçerli hale getirmek girişimleriyle GM'yi "sosyal-sözleşmeyi" bozmakla suçluyor. Geçtiğimiz iki yılda gerçekleştirilen 6 benzer grev eylemi GM'ye yaklaşık 900 milyon dolara patlamasına karşın, firma ancak kısmi geri adımlar attı.

General Motors son 5 yılda 50 bini aşkın işçiyi tasfiye etti ve 1997'de 6.7 milyar dolar net kar elde etti. Ekonomi uzmanlarının görüşüne göre GM, "dev üçlü" -yani Ford ve

yakın zamanda Chrysler'i yutan Alman Daimler-Benz tekeli ile yarışı sürdürebilmek için, orta vadede en az 50 bin ABD işçisini daha işten çıkartmak ve üretiminin bir bölümünü ucuz emek ülkelerine kaydırmak zorundadır.

Wall-Street analizcilerinin geçtiğimiz hafta yaptıkları yorumlarda "grev tehlikesinin uzun vadede global rekabetin yaratacağı tehlikenin yanında bir hiç olduğunu" dile getirmeleri dikkat çekiciydi. GM bu defa anlaşılan "global player" (dünya çapında oyuncu) iddiasını ücret bağımlısı emekçilere karşı kullanmak istiyor.

Grevin bir dizi handikapı mevcut. GM geri adım atmaması ve alışıldık sert çizgisini sürdürmesi durumunda, sendika kasaları boşalacak, grevlerin finansmanı ciddi sorunlarla yüzyüze gelecektir. İşçiler ve hizmetliler Cuma gününe kadar yeniden iş almak durumundadır. Aksi durumda ilk grev haftasında ödenen "izin ücreti"ni (sendika tarafından daha önce kazanılmış olan özel bir ödenek) alma hakkını kaybedecekler. Buna ek olarak önümüzdeki Pazartesi günü GM'de iki haftalık genel yaz tatili başlamaktadır. Ayrıca sendika kendini yerel grevleri örgütlemekle sınırlamaktadır.

Konuşmada radikal sendika yönetiminin kapitalist globalleşmenin etkilerine karşı yeniden geleneksel "business unionism"e boyun eğip eğmeyeceği ise bir başka soru olarak kalmaktadır.

Gözlemcilerin çoğunluğu, UAW firma yönetiminin yalnızca UAW üyesi işçilere bir çalışma garantisinin verilmesi durumunda, en kısa zamanda GM ile (GM tarafından dikte edilen koşullar ne kadar ağır olursa olsun) bir anlaşmaya yanaşacağını öngörüyorlardı. Fakat anlaşılan o ki, tekel uzlaşmaz çizgisinde ısrar ediyor ve "uyuyan dev", ABD işçi sınıfı ve bazı sendikaları taze mücadele rüzgarları estirmeye başlıyor. Bu durum kendini en son geçtiğimiz Eylül ayında başarıyla sonuçlanan paket taşıma tekeli UPS grevinde de göstermişti.

Max Böhnelt/Chicago

İspanya: Emekçi kitlelerin artan eylemliliği

Geçen hafta sonu İspanya'da onbinlerce emekçi artan yoksulluğa, işsizliğe karşı gösteriler gerçekleştirdiler. Cumartesi yapılan gösteriler için sol sendika olarak tanınan CGT, Sol Birlik USO ve "Maastricht Avrupa'sına ve ekonomik globalleşmeye karşı hareket" tarafından çağrı yapıldı. "Madrid'e yürüyüş" adı altında yapılan gösteriye İspanya'nın bütün kentlerinde katılım gerçekleşti. Yürüyüşe çağrının ana temasını "İş süresinin kısalmasına karşı mücadele şimdi başladı-35 saatlik iş haftası şimdi!" talebi oluşturdu. İspanya'daki gösteriye İtalya başta olmak üzere, Portekiz ve Brezilya'da işçi sendikalarından ve işsiz inisiyatiflerinden destek mesajları geldi. Bu olgu Avrupa genelinde alttan alta büyüyen mücadele isteğine işaret etmektedir.

Avrupa'nın büyük tekelleri sermayesi bu büyük pazarın tümünde aynı sömürü koşullarını yaratmıştır. Bütün kitlesel eylemlerin talepleri aynı noktalarda birleşmektedir. İş süresinin kısaltılması, gençlere meslek olanaklarının yaratılması başlıca talepler arasında yer almaktadır. İşsizler hareketinin yeni bir politik bir hareket olarak gündeme gelmesi ve işçi sınıfının eylemleriyle birleşmesi Avrupa'daki devrimci hareketler açısından önemli bir olgudur.

Servet-sefalet kutuplaşmasının en açık bir biçimde yaşandığı İspanya'da 6 milyonu aşan insan

işsiz konumdadır. Çalışanların büyük kesimi yasal iş güvencesinden yoksundur. İşsizlerin büyük kesimi resmi istatistik kayıtlarına dahi geçmemektedir. Genelde geçerli iş mukavelesi yoktur. Her kapitalist işletmesinin koşullarına uygun iş yasaları uygulamaktadır. İşgücü pazarı her türlü vahşi sömürüye açık duruma getirilmiştir. Bu nedenle gösterilerde işsizlere sosyal yardım yapılması ve 35 saatlik iş haftasının yasal güvence altına alınması en önemli talepler arasında yer almaktadır.

Son bir yıl içinde gerçekleşen kitle eylemlerinde tekelleri sermayenin saldırılarına karşı radikal taleplerin yükseltilmesi dikkati çekmektedir. Özel mülkiyet ilişkilerinin dönüştürülmesinin talep edilmesi burjuva medya tarafından "anlaşılması zor bir talep" olarak nitelenmektedir. Emekçi kitleler bizzat kendi deneyimleriyle bazı reform taleplerinin durumlarında bir düzelme sağlayamayacağını

bilincine varmaktadırlar. Dağıtılan bildirilerde egemen sınıf ilişkilerinin tasfiyesinin zorunluluğu üzerinde durulması İspanya'daki eylemliklerin politik karakterini yansıtmaktadır. Özellikle farklı toplumsal kesimlerin oluşturduğu emekçi kitle inisiyatifleri, işsizlerin ve çocuklarının kapitalistlerin saraylarına saldırılarına çağrısı yapmaktadırlar. Başkent Madrid'in varoşlarının yoksul inisiyatifleri, yoksul yardımlaşma grupları, işsizler birliği, tutuklularla dayanışma komiteleri, "uyuşturucuya karşı anneler" ve

diğer sol kesimler, Mayıs ayı sonunda cumartesi günü yapılan gösteriye hazırlık niteliği taşıyan büyük bir eylem haftası düzenlemişlerdi. Bu eylem haftası İspanya kamuoyu içinde büyük bir yankı yarattı. Toplumun yoksul kesimleri ve işçiler bu hafta boyunca değişik eylemliliklere katılarak tekellerin artan saldırılarına karşı tepkilerini ortaya koydular. Eylem haftası içinde Madrid'deki iş bulma kurumunun binasının işgal edilmesinin yanı sıra grevde bulunan metro çalışanlarına destek ve dayanışma ziyaretleri gerçekleştirildi. Bu ziyaret esnasında burjuva basın tarafından büyük bir olay olarak yansıtılan, kendiliğinden bir yürüyüş yapıldı.

Bu politik eylem haftası ve cumartesi günü yapılan kitlesel gösteri önümüzdeki sürecin kitlesel eylemlerinin habercisidir. Bu tür eylemler bütün Avrupa ülkelerini kapsayarak büyüyecektir.

İtalya'da yaygınlaşan kitle gösterileri

Sendika bürokratları zor durumda

İtalya son yıllarda işçi sınıfı ve diğer toplumsal kesimlerin eylemliklerinin arttığı, politik gösterilerin gerçekleştiği Avrupa ülkelerinin başında gelmektedir. Son iki yıl içinde 500 bin emekçinin katıldığı dev iki büyük gösteri gerçekleştirilmiştir.

Geçen cumartesi günü yüzbinin üzerinde emekçi, ülkenin üç büyük sendikasının çağrısı üzerine, Prodi hükümetinin işsizliğe karşı vaadettiği önlemlerin bir an önce hayata geçirilmesi için büyük bir gösteri gerçekleştirdi. Prodi hükümeti tam bir çıkmazın içine girmiştir. Zeytin ağacı koalisyonu olarak bilinen orta-sol hükümet, sendikaların desteğini de arkasına alarak yeni bir İtalya vaadinde bulunmuştu. Sendikalar hükümetin vaadettiği iş yaşamındaki değişiklikleri desteklemek amacıyla yüzbinlerin katıldığı gösteriler gerçekleştirmişlerdi. Ancak Prodi hükümeti vaatlerini yerine getirmek bir yana tekellerin Avrupa Birliği'ne girmek için talep ettiği bütün ekonomik ve politik önlemleri itirazsız olarak uyguladı. Geline yer de bütün emekçi kesimlerin tahammülü son sınırına dayanmıştır. Son iki ay içinde birçok kentte gerçekleştirilen gösterilerde işsizler, öğrenciler, kamu emekçileri polisle çatışmış, birçok devlet kurumu ateşe verilmiştir. Cumartesi günü yapılan

konuşmalarda, bu gösterinin son uyarı niteliği taşıdığı belirtilmiş, önümüzdeki sonbaharın "sıcak bir mevsim" olacağı vurgulanmıştır.

Romano Prodi hükümetinden artık vaat değil somut önlemler talep edilmektedir. Özellikle sendika yönetimleri işçi sınıfının tabandan yükselen tepkisine hakim olamayacağını bilmektedirler. Şimdiye kadar hükümete karşı büyük kitlesel patlamaların ortaya çıkmaması, sendikaların oyalama taktiği ve hükümetin bir kurumu olarak hareket etmesinden kaynaklanmaktadır.

Sendika yönetimlerinin hükümet yanlısı tutumu birçok kesimin sendikaları terketmesine yolaçmaktadır. Birçok kentte işçi inisiyatifleri radikal taleplerle hareket eden işsizler hareketiyle birlikte davranmakta, onların gösterilerine katılmaktadırlar. Dolayısıyla sadece hükümet değil sendikalar da çıkmazla karşı karşıyadırlar. İşsizliğe karşı önlemlerin alınması, gençlere meslek eğitimi sunulması gösterilerde dile getirilen acil sorunlar arasında yer almaktadır.

Ayrıca hükümet 35 saatlik iş haftası konusunda verdiği sözü de yerine getirmemiştir. Çığ gibi büyüyen işsizlik toplumun en büyük sorunu haline gelmiş

bulunmaktadır. İtalya'nın kuzey kesimlerinde işsizlik oranı %26'ya yükselmiştir. Bu oran gençler arasında %54 düzeyindedir. Bu sayılar gerçekte daha da yüksektir. Çocuk yaştaki gençlerin ve çocukların çalışması yaygınlaşmaktadır. Kaçak işçiler kölelik koşullarında çalıştırılmaktadır.

Cumartesi günü sendikaların düzenlediği gösteri dışında birçok kentte bağımsız işçi komiteleri ve işsizler inisiyatifi tarafından protesto eylemleri gerçekleştirilmiştir. Aynı gün Napoli'de 5 bin kişinin katıldığı ayrı bir gösteri yapılmıştır. Bu gösteride özellikle sendika yönetimlerinin "uşaklık" tutumu protesto edilmiştir. "Sendikalar kendi pisliğinizle ilgilenin, biz kendi örgütlenmemizi kendimiz başaracağız" dövizleri taşınmıştır. Sendikaların önerdiği önlemlerin emekçilerin sosyal durumunu düzeltmeyeceği, tersine yeni yoksul kesimlerin doğmasına yolaçağı belirtilmekte ve sendika yönetimine karşı artan tepki açık ve net bir biçimde ortaya konulmaktadır. Nitekim sendikaların düzenlediği gösterilere beklenen kitlesel katılım bu yıl olmamıştır. Geçen yıl gösterilere 300 binin üzerinde kişi katılırken, bu yıl ancak 100 binin üzerinde bir katılım gerçekleşmiştir.

Zindanlar ve zindancılık-3

Zindanlarda devrimci mücadelenin doruğu: '96 süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişi

H. GÜL

'96 1 Mayıs'ı, özellikle proletaryanın başkenti İstanbul başta olmak üzere güçlü, kitlesel ve militan kutlamalara tanık oldu. Daha da önemlisi, devrimci örgütler geçmişe oranla hayli kitleselleşmişlerdi. Sermayenin faşist iktidarı bu durumdan gerçek bir paniğe kapıldı. Başvurduğu tek yöntem ise bir kez daha demagojik propagandalar eşliğinde azgın bir terör oldu.

İstanbul 1 Mayıs gösterilerine saldırarak 3 devrimciyi katletmesi ve 1 Mayıs gösterilerini provokasyonla boşa çıkarma çabası sonuçsuz kaldı. 1 Mayıs adına layık bir biçimde Kadıköy Meydanı'nda kutlandı. Bunu hazmedemeyen çeteler iktidarı, gösterilerin dağılması aşamasında yeniden saldırıya girişti. Bu bir öfke patlamasına yolaçtı. Kontrolsüz öfke boşalmasını düşman eşine az rastlanır bir demagoji kampanyasına fırsat saydı. Bu aynı demagojik saldırı kampanyasına sosyal-reformist gericilik de soldan ortak oldu. Düşman bunu da iyi bir fırsat saydı. Tekeller medyası aracılığıyla ortalık toza dumana бүрүндүрүлүркен, devrimci örgütlere karşı da yeni bir saldırı hamlesi başlatıldı. Devrimcilere karşı bir süre avı başlatıldı. Kitle hareketinin yükselişe geçtiği bir dönemde düşman devrimci öncüyü etkisiz kılmaya çalışıyordu.

Öncüsüzleştirme saldırısında terör cumhuriyetinin değişmez hedeflerinden biri yine zindanlardı. Dışarıda günlük yaşamın bir parçası haline getirilen işkence, sokak infazları, gözaltında kayıplar, katliamlar, zindanlarda komünist ve devrimci tutsakları kişiliksizleştirerek teslim alma ile birleştirilmek isteniyordu. Ağır imzalı "6 Mayıs Genelgesi" saldırının startını verdi. Zindanlarda nice bedeller ödenerek kazanılmış birçok hakkın gaspedilmesinin yanı sıra Eskişehir Cezaevi açılarak tutsaklar bu tabutluğa götürülmeye başlandı. Dönemin Adalet Bakanı ve binlerce insanın katili Mehmet Ağar iddialıydı: "Ben cezaevlerini terör yuvası, terör örgütlerinin eğitim kampı olmaktan çıkaracağım" diyordu. Oysa sermaye devleti çok iyi biliyordu ki, aynı tabutluk '87 ve '91'de iki kez açılmış ve tutsakların direnişiyle kapatılmıştı. Bu

Yas tutmayacağız!

Ölümün ve düşmanın üzerine sarsılmaz bir iradeyle yürüyen şehitlerimizi, devrim ve sosyalizm mücadelesine daha bir sıkı sarılarak yaşatacağımızın bilinciyle davranacağız. Devrimci direncin ve iradenin bu cürümüs düzenin sahiplerine vurduğu darbeyi daha da büyüteceğiz. Daha güçlü bir biçimde sarsacağız bu iğrenc zulüm düzeninin kalelerini... Daha bir inançla, daha kararlı bir biçimde sarılacağız kavgaya... Zindan direniscilerimizin ve ölüm orucu şehitlerimizin tutuşturduğu direniş atesini daha da güçlendirerek yayacağız. Sermayenin faşist diktatörlüğü devrimci direniş atesini söndürmeyi başaramayacak! Her seferinde diz çöken onlar olacak!

yönüyle de sözkonusu tabutluk adeta sermaye devleti ile devrimci tutsaklar arasında irade savaşının simgesi haline gelmişti. Eskişehir tabutluğuyla tutsakların iradesi ölçülüyordu. Dolayısıyla bu saldırının kapsamı hak gaspları sınırlarını aşmıştı. Tabutluk genelgesiyle devrim ve karşı-devrim güçleri arasında irade savaşı başlamıştı. Devrimci tutsaklar önünde iki seçenek vardı. Ya gerekli bedel ödenerek bu irade savaşı kazanılacaktı. Ya da karşı-devrimin dayattıkları karşısında "secdeye" varılacaktı. Yani, tabutluklar çok yönlü bir sınav demektir.

20 Mayıs 1996 tarihinde Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu kararıyla 32 cezaevinde 1500 tutsak süresiz açlık grevine başladı. Direnişin 45. gününde yeni bir değerlendirme yapan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nda farklı taktik tutumlar ortaya çıktı. TİKB sonuna kadar kitlesel SAG ile direnişi sürdürmeyi uygun bulurken, EKİM 50-55.güne kadar eylemi tüm tutsaklarıyla SAG ve sonra da Ölüm Orucu'na dönüştürerek sürdürmeyi uygun bulmuştu. DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKP/ML TKEP-L, TDP, Direniş Hareketi ise 45. gününden itibaren kitlesel SAG yerine, eylemi gönüllü devrimci militanların sürdürdüğü Ölüm Orucu'na dönüştürdüler. SAG içinde yer alan HKG ve HDÖ

ise 45. günde Süresiz Açlık Grevi'ni bırakarak, eylemi destek açlık grevi olarak sürdürdüler.

Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu 69. güne geldiğinde 12 şehit verilmişti. Aygün Uğur, A. Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Ali Ayata, Hüseyin Demircioğlu, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Osman Akgün, Hicabi Küçük, Yemlihan Kaya, Hayati Can yoldaşlar devrimci proletaryanın ve emekçi halkın kalbinde ölümsüzlüğe gömülmüşlerdi. 12 şehit ve zindan direnişçileri 69. günde düşmana diz çöktürerek, anıları belleklerden silinmeyecek bir direniş destanı yaratmıştı. Devrim tarihi bir kez daha onurlu sayfalarla doluyordu. Devrimci irade ve özveri bir kez daha kanıtlamıştı: "Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!"

Komünist hareketin Merkez Yayın Organı Ekim'de bu direniş destanı kısa ve özlü sunulmuştu:

"Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!"

Yangınlara fazla bakan gözler yaşarmaz, Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz. Dövüşenler ölenlerin tutmaz yasını!

(...)

Eski cihan, yeni cihan önünde eğil, Aramızdan birkaç yoldaş ayrılmaz değil, Her ne yapsan varacağız emelimize!

N. HİKMET

"DHKP-C, TKP (ML), TKP/ML, MLKP, TKEP-Leninist, TDP, Direniş Hareketi, EKİM, TİKB ve DHKP/C-HDÖ'lü devrimci tutsakların 20 Mayıs tarihinde başlattığı onurlu zindan direnişi zaferle sonuçlandı. Direnişin 69. gününde 12 devrim şehidiyle kucakladık zaferi. Devrimci iradenin yenilmez gücüyle sermayenin faşist diktatörlüğüne diz çöktürdük.

Sağmalcılar, Ankara, Buca, Konya, Malatya ve Çankırı zindanlarında bulunan 20 EKİM tutsağı başından itibaren zindan direnişlerinin içinde yer aldılar. Direnişin 61. gününe dek süresiz açlık

grevini kitlesel olarak sürdüren yoldaşlarımız, bu aşamadan sonra eylemlerini ölüm orucuna çevirdiler. Altı EKİM'ci tutsak ölüm orucuna girerken, diğer tutsaklar da süresiz açlık grevini sürdürdüler.

EKİM'ci tutsakların 26 Temmuz '96 tarihli açıklamaları şöyle sona eriyordu:

"Düşmana karşı can bedeli yürüttüğümüz direnişimizi 67. gününde 7 şehit vererek daha bir güçlü ve daha bir azimle sürdürüyoruz. Zaferi şehitlerimizle daha emin adımlarla kucaklamanın inanç ve kararlılığıyla yürüyoruz. Ölümün ve düşmanın üstüne ta ki zaferi kucaklayıncaya kadar yürüyeceğiz! Şehitlerimiz, can bedeli sürdürdüğümüz ve sürdüreceğimiz direnişimizin teminatıdır. Yaşasın ölüm orucu direnişimiz! Biz kazanacağız."

Evet, biz kazandık!

Ölümü davamızın yenilmez gücüyle karşılayan her bir şehidimizle biraz daha büyüttük zaferimizi!

Bu zafer, ölümüne bir kararlılığın, bükülmez bir iradenin, devrime ve inançlara bağlılığın zaferidir!

Yas tutmayacağız!

Ölümün ve düşmanın üzerine sarsılmaz bir iradeyle yürüyen şehitlerimizi, devrim ve sosyalizm mücadelesine daha bir sıkı sarılarak yaşatacağımızın bilinciyle davranacağız. Devrimci direncin ve iradenin bu çürümüş düzenin sahiplerine vurduğu darbeyi daha da büyüteceğiz. Daha güçlü bir biçimde sarsacağız bu iğrenç zulüm düzeninin kalelerini... Daha bir inançla, daha kararlı bir biçimde sarılacağız kavgaya... Zindan direnişçilerimizin ve ölüm orucu şehitlerimizin tutuşturduğu direniş ateşini daha da güçlendirerek yayacağız.

Sermayenin faşist diktatörlüğü devrimci direniş ateşini söndürmeyi başaramayacak! Her seferinde diz çöken onlar olacak!" (Ekim, sayı: 149)

Siper yoldaşlığı ve grupçu dargörüştülük

Sermaye devleti tüm keskinliğine karşı devrimci irade karşısında diz çökmek zorunda kalmıştı. Evet ağır bedeller ödenmiş zafer böyle kazanılmıştı. Zaferin onuru ortak. Ama gelgelelim ki bir sınıf kültürü ve tutumu olan küçük burjuva dar grupçuluğu, inkarcılık ve hesapçılık zaferin sonuçlarını da geniş yığınlara taşımayı önemli oranda engelleyen

Sermaye devleti tüm keskinliğine karşı devrimci irade karşısında diz çökmek zorunda kalmıştı.

Evet ağır bedeller ödenmiş zafer böyle kazanılmıştı.

Zaferin onuru ortak.

Ama gelgelelim ki bir sınıf kültürü ve tutumu olan küçük burjuva dar grupçuluğu, inkarcılık ve hesapçılık zaferin sonuçlarını da geniş yığınlara taşımayı önemli oranda engelleyen kısır tartışmalarla süreci boğdu

Zindan direnişlerinin deneyimleri ve derslerinin kitle hareketinin geliştirilmesinde kullanılmasını engelledi.

Siyasalaşarak devrimci gelişmeye uygun hale gelen politik atmosfer değerlendirilemedi.

Ve bu akılalmaz sorumsuzluğun sonuçları bir kez daha düşmana yaradı.

kısır tartışmalarla süreci boğdu. Bu konuda yeterince polemikler yapıldı. Yeni birşey söylemeyi gereksiz görüyoruz. Yalnızca komünistlerin zamanındaki uyarılarıyla yetineceğiz:

"Direnişin onuru ve grupçu dargörüştülük

Devrimci tutsakların devletin faşist saldırılarını püskürtmek için başlattıkları zindan direnişleri kritik bir safhaya ulaştı. Süren açlık grevleri ölüm sınırına dayandı. Eylemin gücü ve kararlılığı karşısında giderek daha fazla sıkışmaya başlayan devlet sessizliğini bozdu. Sessizlik fesadıyla direnişi boğamayacağını gören faşist rejim, hükümet değişikliğini de vesile ederek, Ağar genelgeleri olarak bilinen kararları geri aldığını açıkladı. Ne var ki, Sivas davası sanıklarının da avukatlığını yapan yeni Adalet Bakanı Şevket Kazan'ın açıkladığı yeni genelge, saldırının özünü olduğu gibi korumaktadır. Bir makyajdan ibaret kalan değişiklikleri kabul etmeyeceklerini belirten devrimci tutsaklar, talepleri yerine getirilinceye dek direnişlerini sürdürmekte kararlı olduklarını açıkladılar.

DHKP/C, MLKP, TKP(ML), TKP/ML, TKEP/Leninist, Direniş Hareketi ve TDP davası tutsakları, süresiz açlık grevinin 45. gününde kitlesel açlık grevini bırakarak 156 temsilciyle **ölüm orucuna** başladılar. **EKİM, TİKB ve HDÖ** davası tutsakları ise direnişi **süresiz açlık grevi** biçiminde sürdürmektedirler.

Buradaki esas farklılaşma kitlesel açlık grevinin bırakılması noktasında ortaya çıkmıştır. Öteki grupların tutuklularının büyük bir bölümü süresiz açlık grevini bırakmış

durumdadırlar. Oysa **EKİM, TİKB ve HDÖ** davasının tüm tutsakları açlık grevini başladıkları katılımı sürdürmektedirler.

Ölüm orucunun başlama tarihi olan 45. gün, süresiz kitlesel açlık grevinin yaptırım gücünü henüz yeni ortaya koyduğu bir evredir. Dışarıdan sağlanan destek kitlesel darlığını yeni yeni kırmaktadır. Böylesi bir aşamada kitlesel açlık grevinin bırakılması, direnişin dışarıda güçlü-kitlesel bir destekle bütünleşmesini kolaylaştıran değil, zorlaştıran bir adım olmuştur. Zira bu aşamada eylemcilerin niceliği ile dışarıdaki direnişin kitleselliği arasında yakın bir bağlantı vardır. Sermaye devleti bugün zindan direnişçilerini yalnızlaştırmak için azami bir çaba göstermektedir. Eylemin mümkün olan en kitlesel tarzda sürdürülmesi devletin bu saldırılarını boşa çıkarmanın da en etkili yoludur.

Kitlesel biçimde sürdürülen süresiz açlık grevinin sermaye devletine geri adım attırma gücüne yeni ulaştığı bir noktada bırakılması doğru değildir. Zira yaptırımcı gücünü ortaya koyma olanakları tükenmemiş bir eylem biçiminin -direnişi bir üst evreye sıçratma adına da olsa- bırakılması, bu eylem biçimini işlevsizleştiren bir yöne sahiptir. Özellikle de ilerisi için bu böyledir. Öte yandan hiçbir esneme kabul etmeyen ölüm orucu gibi bir silahın erken bir evrede devreye sokulması da, mücadele biçim ve araçlarının yerinde ve en işlevli bir biçimde kullanma gereğine yeterince dikkat edilmediğini göstermektedir.

Fakat bugün asıl önemli olan ve öne çıkarılması gereken, süresiz açlık grevleri ve ölüm orucu şeklinde devam eden direnişin ortak hedef ve talepler

doğrultusunda kararlılığından hiçbir şey yitirmeksizin sürdürülmesidir. Eylemdeki belli biçim farklılıklarından hareketle devrimci tutsakların ölüm pahasına yükselttikleri ortak bir direnişe gölge düşürmek yapılabilecek en büyük hata olur. Fakat yazık ki, geleneksel devrimci hareketin birçok grubu (üstelik de kitlelerine süresiz açlık grevini bıraktıran direnişi erken bir tarihte bir zaaf noktasiyla yüzyüze bırakan kendileri oldukları halde) bu hataya düşebilmektedirler. Ve bunda, kendi yayınları üzerinden kamuoyunu direnişin kararlılığı ve birliği konusunda yanıltacak denli ileri gitmektedirler. Ölüm orucunu izleyen tüm yayın ve açıklamalarında, eylemin kitleselliğinin korunması ve biçimsel bazı farklılıklar dışında ölüm orucuyla özde hiçbir farkı olmayan süresiz açlık grevini sürdüren ve ölüm sınırına çoktan ulaşan **EKİM, TİKB ve HDÖ** davası tutsaklarını yok saymaktadırlar. Zindan direnişleri çerçevesinde adları hiç anılmayan bu üç grubun tutukluları sanki direnişi bitirmişler gibi bir hava yaratılmaktadır. Bu tutumun ısrarla sürdürülmesi, basit bir sorumsuzluğu değil, bilinçli bir tavır düşündürmektedir. Bu direnişin gücüne ve birliğine gölge düşüren akılalmaz bir dargörüştülük örneğidir.

Bu ise o çok yabancı olmadığımız küçük-burjuva rekabetçi ve dar grupçu yaklaşımların yeni bir örneğidir. Açık ki böylesi tutumlarda ısrar etmek, direnişe ve onun örgütleyicisi olan Cezaevi Merkezi Koordinasyonu'na zarar vermekle kalmayacak, dışarıda sürdürülen devrimci güç ve eylem birliği çabalarına da tüm olumsuzluğuyla yansıyacaktır." (Ekim, sayı: 148)

Komünistler haklı çıktı. Bu dargörüştülüğün tüm sonuçları siper yoldaşlığı üzerinden perçinlenmiş devrimci birlik ve dayanışmayı torpiledi. Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun iç ilişkilerini olumsuz etkilemekle kalmadı, dışarıda sürdürülen güç ve eylem birliği çabalarını da dumura uğrattı. Zindan direnişlerinin deneyimleri ve derslerinin kitle hareketinin geliştirilmesinde kullanılmasını engelledi. Siyasalaşarak devrimci gelişmeye uygun hale gelen politik atmosfer değerlendirilemedi. Ve bu akılalmaz sorumsuzluğun sonuçları bir kez daha düşmana yaradı.

(Sürecek...)

Zindan direnişinin dersleri ve yeni dönemin görevleri

Zindan direnişinin zaferle sonuçlanması Türkiye devrimci hareketi için büyük bir politik ve moral başarı olmuştur. Şimdi bir bütün olarak devrimci hareketin önünde, ortak onurunu taşıdığı bu başarıyı çok yönlü olarak değerlendirme, ondan gerekli dersleri ve sonuçları çıkarma, elde edilen politik ve moral kazanımları yeni bir çıkışın dayanakları olarak kullanabilme sorumluluğu durmaktadır.

Bu bir an önce yapılmak durumundadır. Zira düzen cephesi direnişin yarattığı devrimci etkiyi, devrim cephesi lehine oluşmuş bulunan havayı dağıtmak için daha şimdiden seferber olmuş durumdadır. Devrimci hareket ise, bunu göğüslemek ve boşa çıkarmak, dahası, elde ettiği politik başarıya yeni halkalar eklemek sorumluluğu ile yüzyüzedir. Bunun için de öncelikle yaşanan deneyimden gerekli sonuçları çıkarması, kendi zaaf ve yetersizliklerini yüreklilikle görmesi, bunları giderecek bir politik tutum ve çalışma içine girmesi bugün özel bir önem ve aciliyet taşımaktadır.

Devlet baltayı taşa vurdu

1 Mayıs'tan itibaren genel bir karşı saldırı başlatan devlet, bununla devrimci hareketin kazandığı politik ve moral mevzileri tahrip etmeyi amaçlıyordu. Bunda başarı sağladığı ölçüde ise, işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik çok yönlü bir yeni saldırı için yolu tümüyle düzlemiş olacağını hesaplıyordu.

Saldırının en kritik cephesini devlet kendisi tayin etti: Zindanlar. Zindanlar şahsında devrimci hareket, devrimci hareket şahsında ise işçi-emekçi hareketi hedef alınıyordu. Kitlelerin her türlü hak arama eylemini "terör" olarak niteleyen devlet, "terör"ün arkasında devrimci örgütlerin bulunduğu, devrimci örgütlerin ise zindanlardan yönetildiği iddialarını, hazırlığını yaptığı saldırıya ilişkin tüm propagandasının eksenine oturttu. Böylece devrimci tutsakları hedef haline getirdi ve 1 Mayıs'ın hemen ardından saldırısını başlattı. Saldırının sorumluluğunu üstlenen kişi de özenle seçilmişti. Kontr-gerilla şeflerinden M. Ağar her şeyiyle devleti simgeliyordu ve parlamentoya zaten bu tür bir "misyon" için sokulmuştu. Devlet M. Ağar şahsında bir irade, kararlılık ve bu kez mutlaka sonuca gitme gösterisi yapıyordu.

Genel saldırının en kritik alanını kendi seçmekle kalmayan faşist rejim, bu alandaki çatışmanın politik ve moral anlamını da yine kendi tanımladı. Buna göre, buradan indirilecek bir darbenin başarısı, genel devrimci siyasal mücadeleyi boğmanın da ilk tayin edici halkası olacaktı. Onlar bunu "terörün kökünü kazımak" olarak sunuyorlardı.

Devrimci tutsaklar teslim alınırsa, bu devrimci harekete büyük bir politik ve moral darbe olacak, böylece gelişmekte olan devrimci kitle hareketi de daha henüz ilk gelişme safhasındayken önderlikten yoksun bırakılacak ve kolayca dizginlenebilecekti. (...)

Alanını ve anlamını bizzat devletin tayin ettiği sert ve amansız bir çatışmadan bugün devrimci hareket büyük bir politik başarı elde ederek çıkmıştır. Çatışma bir irade ve kararlılık savaşı olarak sürmüş, savaşı devrim cephesi açık bir üstünlükle kazanmıştır. Kazanılan büyük bir politik ve moral zaferdir. Bunun 12 devrimcinin hayatına, onlarcasının kalıcı biçimlerde sakatlanmasına malolması elbette büyük bir bedeldir. Fakat sağladığı politik başarı da ölçülemeyecek kadar büyüktür. Devrimciler devlete

benzer yenilgiler tattırmak için çok daha büyük bedeller ödemeye hazırdırlar. Zindan direnişi bunu tüm topluma ve tüm dünyaya sarsıcı bir biçimde ilan etmiştir. Devrimci mücadeleye bu bedellerle büyüyecektir. Bu topraklarda devrim ve sosyalizm davasının yaşama gücü ve zafere ulaşma potansiyelleri bu bedellerle kanıtlanmaktadır. Bir bütün olarak düzen cephesi ise bu sert ve yıkılmaz kararlılık karşısında şaşkına dönmüş, sonuçta dize gelerek başlattığı saldırıdan bozguna uğrayarak çıkmıştır.

(...)

Rejim uluslararası çapta da teşhir ve tecrit oldu

Zindan direnişi ve dışarıda ona paralel süren destek eylemleri, devletin, onun zor aygıtlarının, özellikle de polisin zulüm ve zorbalığını, yalnızca Türkiye'nin milyonlarca emekçisinin önünde değil, dünya ölçüsünde de açığa çıkardı. Olay direnişin son günlerinde uluslararası medyanın ana haber konularından biri haline geldiği için, dünya ölçüsünde yüz milyonlarca insan Türkiye'deki faşist rejimin kanlı yüzünü bu vesileyle izleme olanağı buldu. Faşist rejimin yüz milyonlarca dolar harcayarak kendi için yaratmaya çalıştığı ikiyüzlü ve sahte demokratik imaj bugün büyük bir darbe almıştır. Yüz milyonlarca insan, Türkiye'de yalnızca ezilen Kürt halkına değil, kendi halkına da en aşağılık bir zulüm uygulayan zalim ve keyfi bir diktatörlük rejimi olduğunu gördü. Rejimin bu darbenin tahribatını onarması hiç de öyle kolay olmayacaktır. Emperyalist destekçilerinin olaylara ilişkin resmi açıklama yapmak ve ölümlere ilişkin "üzüntü"lerini bildirmek mecburiyetinde kalmaları, bu darbenin gücüne en güvenilir göstergelerden biridir. Türkiye'deki rejimin itibarı uluslararası sahada en dip noktaya inmiştir.

Fakat dünya halkları yalnızca Türkiye'deki rejimin kanlı yüzünü değil, aynı zamanda, bu aynı ülkede, davaları uğruna bilinçli bir ölüme hazır devrim savaşılarına sahip bir devrimci hareketin varlığını da görmüş oldular. Olay dünyanın çeşitli ülkelerindeki devrimciler için büyük bir moral kaynağı oldu. Türkiyeli devrimcilerin bu başeğmez kararlılığı, onlara Türkiye'de devrim ve sosyalizm davasının derindeki kökleri konusunda açık bir fikir ve dolayısıyla moral bir güç verdi. Türkiye devrimci hareketi uluslararası devrimci hareket nezdinde önemli bir prestij kazandı. Çeşitli ülkelerin devrimci akımları, bundan böyle Türkiye'yi, onun devrimci ve emekçi hareketini ayrı bir ilgiyle izleyeceklerdir. Bu, zindan direnişleri şahsında Türkiye devrimci hareketinin onurunu taşıdığı bir başka önemli politik başarı olmuştur.

Başarının güvencesi: Birleşik devrimci eylemin bükülmez kararlılığı

Bir bütün olarak Türkiye devrimci hareketi, zindan direnişinin sağladığı büyük politik etki ve başarının onurunu taşımaktadır. Fakat bu onur öncelikle devrimci tutsaklara aittir. Onlar kendilerine yönelen bu yeni saldırının genel devrimci siyasal mücadele açısından önemini tam olarak değerlendirmiş, buna uygun bir bilinç ve kararlılık ortaya koymuş, eylemde kendini adama ruhuyla hareket etmişlerdir. Onların ölümü büyük bir yigitlelikle karşılamaları, kitlesele ölümlere hazır oldukları konusunda hiçbir kuşkuyla ve tereddütle karşılanmaları, bir yandan bir yandan

yaratmış ve düşman bu çelikten kararlılık karşısında dize gelmiştir.

Zindan cephesinde sağlanan güç ve eylem birliği, başarıyı güvenceleyen bir başka etken olmuştur. Devlet tüm manevralarına ve girişimlerine rağmen, saflarda ve tutumlarda en ufak bir çatlak yaratmayı başaramamıştır.

Bu birleşik tutumu gölgeleyen ise, ilkin, yurtsever tutsakların, anlamsız ve akılsız bir tutumla bu davranış birliğinin dışında kalmaları, direnişlerini erken bir safhada ve hala da bilinmeyen nedenlerle bırakmaları olmuştur. Yurtsever tutsakların önünde, bu tutuma açıklık getirmek, bu davranışın açık yürekli bir eleştirisini yapmak ve bundan sonra benzer bir tutuma mahal verilmeyeceğine dair gerekli güven ortamını yaratmak gibi önemli sorumluluklar durmaktadır. Yurtsever yayınların "şahadetler birliği emrediyor" diyerek, Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasında yakın bir işbirliğini, kurumsallaştırılacak bir güç ve eylem birliğini vurguladıkları şu günlerde, yurtsever tutsakların bu sorumluluğun gereklerine ayrı bir önem vereceklerini ummak istiyoruz.

Birleşik devrimci tutumu gölgeleyen ikinci önemli olay ise, süresiz açlık grevinin 45. gününden sonra ortaya çıkan durumun bazı yansımalarıdır. Bu soruna "Direnişin Onuru ve Grupçu Dargörüşlülük" başlığı altında geçen sayıda değindiğimiz için burada bir yinelemeye gitmek istemiyoruz. Fakat "ölüm orucu" gerekçesiyle geniş bir kitleyi eylemden çekenlerin, süresiz açlık grevinin benzer koşullarda ve üstelik **tüm kitleleriyle** sürdüren EKİM, TİKB ve HDÖ tutuklularını son günlere kadar yayınlarında yok saymalarını; bu üç örgütün eylemin gücünde ve başarısında kritik bir rolü olan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu'nun dışındaymış gibi davranmalarını, akılsız bir başka davranış örneği sayıyoruz. Direnişte üç TİKB'li devrimcinin şehit olması, sözkonusu davranışın keyfililiğine, dargörüşlülüğüne ve sorumsuzluğuna çarpıcı bir örnektir. Bu hatalı tutumun da bizzat sahipleri tarafından eleştirilip mahkum edilmesi gerekmektedir. Herşey bir yana, bu direnişte şehit düşen üç TİKB'li devrimcinin ansına saygının emrettiği bir sorumluluktur. (Ekim, sayı: 149. Başyazı'dan)

(...)

Direnişin ayrıştıran ve birleştiren gücü

Zindan direnişi süreci solda zaten yaşanmış bulunan iç ayrışmayı bir kez daha doğruladı. Direniş şahsında ifadesini bulan çatışmanın sertliği, devrimci konumdaki örgütleri birbirine daha da yakınlılaştırırken, reformist partilerin farklı konumuna da ek açıklıklar getirdi. (...)

Bu kazanım kendini Türkiye devrimci hareketi ile Kürt özgürlük hareketi arasındaki ilişkilerde de somut olarak göstermiştir. Bu dönemde her iki hareket daha çok yakınlaşmış, devrimci güç ve eylem birliği platformlarında buluşmuştur. Yurtsever yayınlar her iki hareket arasında kurulacak bir güç ve eylem birliğinin önemine ayrı bir vurgu yapmaya başlamışlardır. Eğer değerlendirme başarısı gösterilirse, bu da son derece önemli yeni gelişmelere dayanak olabilecektir.

Çeşitli kanatlarıyla reformist harekete gelince, aynı şekilde direniş süreci, devrimci hareket ile solun bu

Zindandaki yoldaşlara mektup

Sevgili yoldaşlar,

Biz geçen hafta Berlin'e yürüyüşe gittik. Annelerimiz bizi sabah çok erken kaldırdı. Hiç para ödemedem çift katlı bir otobüsle güzel bir yolculuk yaptık. Bizden başka da çok otobüs vardı. Sendikacı abla ve abiler hepimize bir sürü yemek ve kola da getirmişlerdi. Giderken Lenin yoldaşın bayrağını ve afişimizi cama yapıştırdık. Bazıları yüzlerini buruştursalar da bayağımız ilgi çektik.

Analarımız ve yoldaşlarımız sizin Türkiye'de işçilerle birlikte mücadele ettiğinizi söyledi. Daha iyi bir dünya için savaşmak gerekiyor ve siz onu yapmışsınız. Zenginler buna çok kızıyormuş ve korkuyormuş sizden. Onun için sizleri hapsilere kapatıyorlar. Ama siz orda da devam ediyormuşunuz. Yani açlık grevleri yapıyormuşunuz.

Biz bunu artık biliyoruz. Sizi herkese anlatıyoruz. Hiç unutmuyoruz sizi. Ana ve yoldaşlarımıza Berlin'e giderken de hapisteki yoldaşlarımıza bağış toplayabilirmiyiz dedik. Onlar bu fikri iyi buldular. Almanya'da işçilerin istediği dünya ile Türkiye'deki işçilerin, hapislerdeki yoldaşların istediği dünya aynı dünya. Onlara kötülük yapan, onları ezen aynı zenginler dediler. Önemli olan çok para toplamak değil. Önemli olan sizi burdaki işçilere, abilere, ablalara, onları da size anlatmak dediler. Biz sizi böylece o duvarların arasından çıkartabiliyormuşuz. Güzel düşüncelerinizi ta Almanya'ya taşıyormuşuz.

Biz de bir kartona kağıt yapıştırdık. Üzerine boyalı kalemle "Türkiye ve Kürdistan'daki siyasi tutsaklara bağış kutusu" yazdık. Anamızla ve yoldaşlarımızla önce otobüste sonra yürüyüşte dolaştık. Hepsine sizi anlattık. Bazıları yüzlerini çevirdi önce ikimiz çok kızdık ama baktık bir çoğu bize güzel davrandı, yoldaşlarımızla konuştu, biz de sizinleyiz dedi ve para verdi. O zaman çok sevindik.

Burdaki işçilerin kavgasını size yazınca daha güçlü oluyormuşunuz. Çok insan geldi o gün. Bir sürü kızıl bayrak, pankart filan vardı. Çok bağırdık. Türkü söyledik. Artık burdaki işçiler, işi olmayanlar ve öğrenci abiler, ablalar da kavga edecekmiş. Her gün biraz daha fazla. Çok yürüdük ve çok yorulduk. Ama sizin kutunuzu hiç bırakmadık. Dönerken kutuyu açtık. Bir sürü para toplanmıştı. Birçok insan kavganızdan öğrendi. Uzun sürdü saymak. Tam 610 Mark 52 Pfennig ve bir fransız parası çıktı. Bir yoldaşa söyledik o da otobüsdekilere konuşma yaptı. Sizi anlattı, ne kadar topladığımızı söyledi. Onlar alkışladılar. size çok selam yazmamızı söylediler. Biz de onlara dedik ki siz hep yürüyüş yapın biz de hep gelelim hapis hanedeki yoldaşlarımızı o duvarlardan çıkartalım.

Size parayı hemen gönderiyoruz. Sizi hep düşünüyoruz ve seviyoruz.

Bielefeld'den Eren (12) ve Sinan (6)

ayak sürüme ve belirsizlik bugün hala devam ediyor. Kürt devrimci hareketini temsil eden sütunlarda bizzat direnişin birleştirici etkisiyle "şahadetlerin birliği emrettiği", devrimci güç ve eylem birliğinin bir an önce gerçekleştirilmesi gerektiği üzerine yazı ve çağrılarının çıktığı günlerde, Türkiye devrimci hareketi bu alandaki sorumlulukları konusunda açıkça ayak sürüyor. Zindan direnişi süresince içeride ve dışarıda yaşananların devrimci tabanda önemli bir yakınlaşma ve kaynaşma sağladığını, bunun ise birliği yeni boyutlara çıkarmak ve kurumlaştırmak için son derece uygun bir ortam oluşturduğunu görmek gerekir. Oysa bazı çevreler, bu fırsat kaçırılırsa eğer, aynı hava ve isteğin yeniden yakalanabilmesi için zaman alacak yeni gayretler ve emekler gerekeceğini düşünme basiretini nedense gösterememektedirler. (...)

Düzen ile yığınları karşı karşıya getirmek

Faşizmin ve sermayenin işçi sınıfını, emekçileri ve Kürt halkını hedef alan saldırılarına karşı bir taktik eylem platformu oluşturmak bugün devrimci hareketin önündeki en acil görev durumundadır. Bu eylem platformunun temel unsurları saptanırken dikkat edilmesi gereken en önemli husus, geniş emekçi yığınlar ile düzeni ve devleti karşı karşıya getirmeyi olanaklı kılmak bir taktik çizgi izleyebilmektir. Bu ise, sermayenin emekçi sınıf ve tabakalara yönelttiği siyasal ve iktisadi saldırıları göğüslemeyi hareket noktası olarak almak, yığınların bu çerçevede oluşan istemlerini ve sorunlarını güncel politik çalışmanın ve mücadelenin dayanakları olarak değerlendirebilmekle mümkündür.

Komünistler bir süre önce, devrimci siyasal mücadeleyi devrimcilerle devlet arasındaki bir hesaplaşma görüntüsünden çıkarmanın özel önemine işaret etmişlerdi. O zaman da ifade ettiğimiz gibi, geniş yığınları seyirci konumuna düşürmek amacıyla bu görüntüyü bizzat devlet çok özel bir çabayla yaratmaya ve korumaya çalışıyor. Daha da önemlisi, uzun yılları bulan bir aradan sonra devrimci örgütlerin nihayet kitleleri etkileme olanağı kazandığı şu sıra buna ayrı bir önem veriyor. Devrimci hareketin önünü daha işin başındayken kesmek istiyor. Zindan direnişi, özellikle ölümlerin yaşandığı son aşamasında yarattığı tüm olumlu etkiye rağmen, doğası gereği kendi yönünden bu tür bir algılamayı ayrıca kolaylaştırmıştır. Olay geniş yığınlara devrimciler ile devletin kendi aralarındaki bir çatışma olarak görünebilmiştir. Reformist sol akımların "emekçilerin gündemi" demagojisi ve saptırması da, aynı şekilde, kitlelerin bugünkü geri bilincinden de güç alınarak bunun üzerine oturtulmaktadır.

Devletin devrimciler üzerinde yoğunlaşan ve kitlelerin en ileri, devrimci akımlara en yakın kesimlerini de kapsayan terör ve imha saldırısı, bir yandan daha geniş kesimlere ulaşma olanaklarını yoketmeyi hedeflerken, öte yandan da geniş kitleleri mücadele ve çatışma onların dışındaymış yanılgısına sürüklemeyi amaçlıyor. Bu, devletin şu dönem özellikle uyguladığı bir taktiktir. Buna karşı izlenmesi gereken devrimci taktiğe ilişkin olarak burada daha önce söylediklerimizi yinelemekle yetiniyoruz:

"Bu oyunu bozmanın yolu, yığınların sorunlarını ve istemlerini eksen alan bir politik çalışma ve mücadeleden kopmamaktır. Daha çok öncü kesimler üzerinde yoğunlaşan faşist devlet terörüne karşı mücadele ile geniş işçi-emekçi yığınlarına yönelen iktisadi ve sosyal saldırılara karşı mücadeleyi birleştirmek, ikisi arasındaki kopmaz bağın yığınlar tarafından anlaşılmasını kolaylaştırmaktır. Faşist teröre ve kirli savaşa karşı teşhir ve ajitasyonu, aynı güçle, özelleştirme saldırısına, tensikatlara, zamlara, sosyal haklara yönelik yeni saldırı hazırlıklarına, yığınların hak arama mücadelesinin önüne konulan yeni yasal engellere karşı teşhir ve ajitasyonla birleştirmektir." (Ekim, sayı:147, 15 Haziran '96 Başyazı)

Ücretsiz PDF Kitap Arama Sitesi: <https://trtfile.org>

kesimi arasındaki kalın çizgileri de bir kez daha netleştirmiştir. Devletin zindanlara hakim olma ile sokağa hakim olmayı birarada gündeme getirmesi reformist cepheyi zindan direnişleri karşısında ciddi bir açmaza düşürmüştür. Polis terörü sokağa çıkışı ciddi bedelleri olan bir iş haline getirince, legal alanda bir çok mevziyi tutan bu çevreler pratik eylemden neredeyse silinmişlerdir. İçlerinden bir kesim için buradaki zayıflığı ve çaresizliği örtme ihtiyacı, "emekçilerin gündemi farklı" demagojisine sığınmaya neden olmuştur. Faşist rejimin saldırı ve terörünün, 1 Mayıs'ın hemen ardından saldırının öncelikli hedef tahtası haline getirilen zindanların "emekçilerin gündemi" dışında olduğunu iddia edebilecek kadar zavallılaştıran reformist sol, zindan direnişlerinin tüm toplumun gündemi haline gelmesi ve sonuçta zaferle sonuçlanmasının ağırlığı altında ezilmiştir. (Ekim, sayı:150. Başyazı'dan)

(...)

Kazanılan başarıyı yeni başarılarla dayanak yapabilmek

(...) Zindan saldırısını birleşik bir direnişle püskürten ve başarının ortak onurunu taşıyan Türkiye devrimci hareketi şimdi yeni bir sınavdan geçiyor. Bu büyük bedeller ödeyerek elde ettiği önemli bir politik başarıyı yeni birleşik çıkışların dayanağı olarak kullanma başarısı gösterip gösterememe sınavıdır. Politik inanç ve kararlılık sınavından başarıyla çıkan devrimci hareketin bu yeni sınavı, onun devrimci sorumluluk anlayışı, siyasal ciddiyeti ve önderlik kapasitesi hakkında bir fikir verecek. Bu kuşkusuz çok daha zor bir sınavdır. Devrimci hareket bugüne kadar inançları uğruna kendini feda etme gücü ve kararlılığının sayısız kereler örneklerini vermiştir. Oysa bu tür fedakarlıklarla yaratılan etkiyi ve birikimi değerlendirerek devrimci siyasal mücadeleyi yeni başarılarla taşımada genellikle başarısız kalmıştır. Tersine, böyle tekil taktik başarılar, neredeyse bir kural olarak, aşırı baş dönmesine ve rehavete zemin olmuş, bir başarıyı yeni bir başarının sıçrama tahtası olarak kullanmak yeteneği bir türlü gösterilememiştir. Bu başarısızlığın gerisinde, ancak gerçek bir iktidar ufkunun kazandırabileceği yeterli politik ciddiyet ve sorumluluk anlayışından yoksunluk var. Zindan direnişlerini izleyen ilk haftaların sunduğu ipuçları bizde bunun bu kez de böyle olacağı doğrultusunda ciddi kuşku ve kaygılar yaratmaktadır. Grupçu dargörürlüğün beslediği bu tür bir sorumsuzluğun önünü almak için henüz zaman ve imkanların tükenmediğine inanmak istiyoruz.

Siyasal mücadelede kuraldır; bir politik başarı gerçek anlamını, kapsamını ve dolayısıyla değerini, ancak yeni çıkışlara dayanak olarak kullanabildiği ölçüde bulabilir. Bir çok çevre tarafından yinelenen "Zaferi yeni zaferlere taşıma" söylemi, devrimci hareketimizin bu kuraldan biraz olsun haberdar olduğunu göstermektedir. Fakat haftalar birbirini kovalıyor. Zindan direnişinin yarattığı olumlu politik hava gitgide dağılıyor. Düzen cephesi kendi yeni gündemleriyle inisiyatif ele alıyor. Oysa devrim cephesinde büyük bedellerle elde edilen politik avantajların nasıl değerlendirilebileceği üzerine halihazırda ne ciddi bir görüş, ne herhangi bir hazırlık ve ne de fiili bir girişim söz konusudur. Ortada bir belirsizlik, bir rehavet, başarı sarhoşluğu ile içiçe bir şaşkınlık ve başarıyı bazı dar grupsal hesaplara tahvil etme üzerine insana ürküntü veren tuhaf tuhaf girişim ve davranışlar var yalnızca.

Aylardır sürdürülen devrimci güç ve eylem birliğini gerçekleştirme süreci, zindan direnişinin zaferini izleyen günlerde, bu direnişin birleştirici etkisinden alınan yeni bir güçle ve somut bir eylem planı çerçevesinde bir sonuca bağlanabilseydi ve bu kitlelere açıklanabilseydi eğer, bu bile başlı başına kitlelere moral ve motivasyon veren yeni bir güçlü çıkış olurdu. Oysa bu olanak bile değerlendirilemedi ve bu alandaki

KIZIL Bayrak

Halkın Sosyalist Siyasal Gazetesi

Sosyalizm Yolunda

kontr-gerilla devletidir!

Sivas katliamının sorumlusu

Devlet desteğindeki
yobazlarca yakılan
37 aydınımızı anıyoruz